ALEXANDRA STUART

Misterul insulei

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

Aeroplanul rajahului pierdea altitudine și doctorița Francesca Challis trase cu ochiul pe hublou la insula Loei – Insula Vântului.

Așa cum aflase din atlas, era centrul unui mic grup vulcanic la sud-est de Celebes, între Tropicul Capricornului și Tropicul Racului, imediat la sud de Ecuator – o insulă în care Scoția și Yorkshire ar fi încăput lejer.

Zborul de la Singapore o familiarizase deja pe Francesca cu palmierii, cu plajele aurii și cu recifurile de corali ale acestor insule din Pacific și peisajul de dedesubt era, în linii mari, același. Dar nu fusese pregătită pentru înălțimea impunătoare și sălbatică a munților, nici pentru vegetația verde luxuriantă a junglei care se întindea, virgină, chiar de la poalele orașului dispersat și înconjurat de ziduri albe. Inexplicabil, dar părea mai civilizată – căci micul oraș avea un ciudat stil vestic de arhitectură – și în același timp, mai primitivă decât oricare din insulele Indoneziei pe care le văzuse, și asta o nedumerea.

Oricum, speculațiile îi fură întrerupte brusc. Pilotul rajahului îi făcu un semn cu mâna și înclină abrupt aeroplanul, survolând ca o

pasăre acoperișurile ca să-și aducă fără nici un efort nava la sol, într-o iscusită aterizare de trei puncte; nemaizburând niciodată, Francescăi i se păru extrem de alarmantă.

Bănuia că făcuse într-adins și rămase, puțin bosumflată, pe locul ei până când opriră, cu mândrie, în fața clădirii lungi și joase a administrației din capătul îndepărtat.

Dacă pilotul rajahului ținuse morțiș s-o impresioneze, atunci nu-i ieșise, se gândi Francesca. Fusese cel mai incomod zbor și se hotărâse, acum câteva ore, că nu-i plăceau nici zborul, nici tânărul pilot olandez al rajahului: îi cauzaseră o senzație ciudată în stomac.

Așteptă, luptându-se cu centura de siguranță, și el intră în cabină, un tânăr înalt și zvelt, cu tenul bronzat și cu silueta și figura unui zeu grec, zâmbindu-i malițios singurului pasager.

– Ei bine, am ajuns. Ochii lui albaștri îi întâlniră pe ai ei. Vocea lui era seacă, puțin tărăgănată: engleza lui era foarte fluentă și evident o învățase în Australia, căci era presărată cu expresii din argoul de acolo și-i spusese, într-unul din momentele lui de exaltare, că servise Flota Aeriană Australiană, în timpul războiului.

Francesca dădu glacial din cap, displăcându-i zâmbetul lui. Era un zâmbet familiar, care sugera o intimitate între ei care nu exista. Concentrarea lui tăcută de mai devreme asupra zborului fusese deliberată.

Nu era deloc tipul de bărbat cu care era obișnuită și manierele lui erau, puțin spus, neșlefuite. Vrusese să-i pună atâtea întrebări, în timpul călătoriei – despre spital, despre postul ei, despre noii ei colegi, despre rajah – dar în majoritatea timpului, el îi arătase un spate dezinteresat sau îi dăduse răspunsuri monosilabice.

Și acum, nu mai simțea nevoia să-l întrebe nimic. Curând, va afla singură răspunsurile. Acum, era prea târziu să mai dea înapoi: trebuia, oricum, să-i dea acestei insule șase luni din viața ei.

Îi zâmbi rece pilotului, ca să înțeleagă clar că n-o interesau avansurile lui, și-i răspunse vesel:

– Așa se pare, domnule Russ.

Zâmbetul lui păli. Păru rănit, în timp ce-i desfăcu centura de siguranță.

– Era cât pe ce să nu ajungem, spuse el.

– Oh? De ce? Sprâncenele ei se ridicară, iar tonul nu era deloc încurajator.

– Majoritatea drumului, am zburat cu un singur motor, dădu din umeri olandezul și se întoarse spre ușa cabinei. Mă duc să văd de bagajele tale. Avem noroc că le mai avem – aproape că a trebuit să-ți spun să le arunci peste bord. Am crezut c-o să aterizăm în larg.

Francesca rămase privind perplexă în urma lui. Călătoria i se păruse zdruncinată și, o dată sau de două ori, crezuse că zburaseră haotic, dar nici prin gând nu-i trecuse că ar putea fi o problemă serioasă sau că ar putea fi în pericol. Nu avea experiență cu aeroplanele. Și atitudinea pilotului o irita. Ar fi trebuit s-o averizeze, nu s-o țină în ignorață și să-i spună abia acum, cu o stânjeneală absurdă.

Îl urmă la ușa cabinei, pe care el îi trecea bagajele unor localnici bronzați, care se conversau entuziasmați cu el, într-o limbă muzicală, dar complet de neînțeles, pe care pilotul părea s-o vorbească fluent. Cei trei munceau cu o îndemânare relaxată, care sugera o indiferență absolută față de trecerea timpului. Pilotul spunea ceva, cei doi râdeau încântați, ascultâdu-l. Probabil era o povestire exagerată despre cum scăpaseră din ghearele morții, se gândi Francesca iritată. Ei bine, îi datora o explicație, dacă nu scuze.

Spuse cu demnitate:

– Domnule Russ…

Râsetele se opriră. El se întoarse încet, așteptând:

– Da?

– De ce am zburat cu un singur motor? Și de ce nu mi-ai spus?

– Pentru că celălalt n-a mai funcționat, evident. Și nu ți-am spus pentru că n-am văzut nici un rost să te sperii și pe tine. Mi-a trebuit

toată energia să controlez și motorul din stânga. Dacă ai fi știut, mi-ai fi pus o groază de întrebări și mi-ai fi distras atenția… poate ai fi făcut o criză de isterie.

– Arăt eu genul care „ar fi făcut o criză de isterie"? întrebă Francesca, indignată.

Ochii albaștri și naivi ai pilotului o studiară de la tălpile în pantofii de piele de șarpe, trecură peste costumul perfect croit și ajunseră la fața care, din moment ce-și împrospătase cu grijă machiajul înainte de aterizare, era la fel de fercheșă ca restul, și zăbovind aici, privirea lui deveni pe jumătate admirativă, pe jumătate ironică.

– Nu știu, spuse el cu o amabilitate care o scoase din minți. Dar crede-mă, arăți foarte bine. Ești o priveliște atrăgătoare, doctore. Dar cred că toată lumea îți spune asta, nu?

– Prietenii mei se exprimă cu mai multă finețe, pufni Francesca, după ce-și recăpătă suflul. Și de regulă, străinii nu îndrăznesc să facă astfel de comentarii despre fizicul meu. Dacă înțelegi ce vreau să spun…

El scutură din cap, cu ochi mari și inocenți.

– Engleza mea nu e chiar atât de bună, doctore Challis. Nu înțeleg decât cuvintele de o silabă. Dar cred că mi-ai cerut să comentez despre fizicul tău. Ai spus…

– Știu ce am spus, mulțumesc.

– Făceam tot posibilul să înțeleg, oftă el. Și să spun ce trebuie. E adevărat, oricum. Ești frumoasă. Tonul lui era provocator. Francesca, dându-și furioasă seama că se înroșise, îi ignoră provocarea.

– Ar fi trebuit să știu că un pilot realmente eficient s-ar fi asigurat că motoarele nu se vor defecta, domnule Russ. Adică, să nu mai funcționeze nici unul corespunzător… Lăsă fraza neterminată, cu toate implicațiile plutind în aer, și trecu pe lângă el, întorcându-se

în cabină. Cei doi localnici îi duceau bagajele în clădire; studiau etichetele cu interes și se opreau din când în când ca să și le arate unul altuia și să râdă.

– Nu-ți face griji, o să fie atenți cu ele, îi spuse pilotul.

– Sper. Poate că aștept prea mult – de la toți de aici.

– Poate că da, fu el de acord, cu gravitate. Se pare că am pornit cumva cu stângul, noi doi, nu?

– Da, domnule Russ. Și acum, îmi spui cum să ajung la spital?

– Or să trimită o mașină, răspunse nepăsător olandezul. Știu că am ajuns. Trebuie să ne fi văzut!

Sări cu ușurință pe asfalt și rămase acolo, cu capul neacoperit în bătaia soarelui. Aducea mai mult ca oricând cu un zeu grec, întinzându-i mâinile, aparent nestânjenit de dezaprobarea ei.

– Mai bine lasă-mă să te ajut, e o distanță considerabilă.

Era, dar Francesca se descurcă fără ajutorul lui. Mergând împreună spre clădirea aerodromului, Russ spuse:

– Presupun că te-am supărat, doctore. Îmi pare rău – n-am vrut.

– E în regulă, domnule Russ. Probabil c-o să mă obișnuiesc.

– Uite, n-am crezut realmente c-o să devii isterică, dar n-am vrut să te îngrijorez. Ți-aș fi spus, dacă lucrurile ar fi degenerat și n-aș mai fi putut să le controlez. Nu sunt un pilot prost, să știi. Nu atât de prost, oricum…

Francesca zâmbi. Așadar, înțepătura ei ajunsese la țintă!

– Atunci, ce s-a întâmplat?

– Era murdărie în combustibil, trebuie să fi fost. Se încruntă. O să aflu eu, nu-ți face griji.

– Înțeleg, ezită Francesca. Era încă supărată pe el, dar nu avea nici un rost să-i poarte pică. Și-și ceruse scuze. Îi oferi un zâmbet. Ei bine, sper să-l cureți, înainte să mai zbor cu tine.

– Ba bine că nu! Nu mai vreau o altă călătorie în grabă. Totuși, mă interesează cum a ajuns murdăria aia acolo.

– Dar…

– Am făcut plinul la Sourabaya. Combustibilul era în regulă când l-am pus. În fine! Poate e cineva care nu prea mă simpatizează.

– Sau pe mine, interveni Francesca, în treacăt.

O privi gânditor, dar nu dădu nici o replică evidentă. În schimb, întrebă:

– De ce ai venit aici? Adică, știu că ai venit pentru postul de la spital, dar… ei bine, de ce aici? E cam departe de casă, nu?

– Am vrut să călătoresc și am cunoscut-o pe doctorița Frayle cu câțiva ani în urmă. Era conferențiar universitar la spitalul unde-mi făceam stagiul și… o admiram. Am păstrat legătura. Când a venit în Anglia, cu rajahul, pentru Încoronare, m-a invitat și pe mine. Un lucru a dus la altul… și iată-mă.

– Doctorița Frayle a fost cu ideea?

– Da, dar nu m-am lăsat greu convinsă.

– Nu. Vocea lui avea un ton curios și Francesca se uită la el. Dar Russ zâmbea. Încoronarea a fost acum destul timp… doctorița Frayle trebuie să te fi ținut la păstrare!

– Am vrut să-mi iau diploma în medicină tropicală, înainte să vin.

– Ah! Ajunseră la clădire și-i deschise ușa. Bei ceva? Avem un bar bunicel și un barman care-și știe meseria.

– Da, dar… mașina de la spital… începu Francesca, nesigură, și pilotul râse.

– Vor ști unde să ne găsească. Davie Urquhart o s-o aducă pe doctorița Frayle și asta e întotdeauna prima oprire. Îi arătă o masă și-i trase un scaun. Ia loc. Ce să-ți iau?

– Ei bine… Francesca privi cu interes în jur. Era o cameră lungă, cu tavan jos, și întunecoasă. Șase mese erau răsfirate și zărea conturul neclar al barului, în celălalt capăt. Barul era din lemn bine lustruit, iar barmanul, în uniforma de un alb impecabil, zâmbea de

după tejghea. Era chinez și aproape chel. Întâlnind privirea Francescăi, făcu o plecăciune și veni spre ei; se opri, uitându-se la ei, în expectativă.

– El e Robert Ong, anunță Russ. Când japonezii au ocupat Loei, înfuriat de victoria lor din Filipine, Robert s-a dus în junglă și s-a luptat cu cei din gherilă – se spune că a biruit, cu mâinile goale, o mulțime de japonezi. Hm, Robert, pungaș bătrân?

– Poate, meștere Bill. Nu-mi aduc aminte, zâmbi barmanul.

– E un tip modest. Și dacă tot suntem la capitolul prezentări – numele meu e Wilhelm, dar toată lumea îmi spune Bill. Acum, doctore, ce zici de o băutură? De data asta, etala cel mai bun comportament de care era în stare, străduindu-se s-o facă să se simtă ca acasă. Îi prezentă meniul și Francesca alese suc de portocale. Japonezii au construit baraca asta, îi spuse Bill Russ, după ce dădu comanda. Asta era popota piloților lor; apoi au venit americanii și au instalat barul, l-au aprovizionat. Dar s-au mutat înainte să aibă șansa să bea pe săturate. Rajahul a preluat totul, în urma războiului. Zâmbi. A fost un chilipir!

Robert Ong le aduse băuturile, pe o tavă.

Francesca gustă din sucul de portocale și-l găsi delicios. Cuburile de gheață se loveau de paharul ei și barmanul întrebă:

– E în regulă, domnișorico? Avea o față amabilă și plată, cu ochi negri, prietenoși și strălucitori.

– E bine, mulțumesc.

Robert Ong făcu o plecăciune și se întoarse la bar. Francesca acceptă țigara oferită de Bill Russ și, uitându-se la el, se întrebă de ce-i displăcuse atât de mult la început. Fusese o reacție instinctivă. Reacția unui insular britanic față de un străin, poate. Dar fusese prima ei cunoștință de pe Loei și de-abia așteptase să-și facă un prieten, după lunga călătorie în larg.

Rajahul îi vorbise despre tânărul lui pilot olandez cu admirație plină de căldură și cu evidentă afecțiune: poate că așteptase prea mult și-și făcuse o părere preconceptă despre el. Totuși… se încruntă. Comportamentul lui fusese diferit la început – neprietenos, aproape nepoliticos, de parcă i-ar fi displăcut faptul că venise acolo și necesitatea lungului zbor ca s-o ia.

Totuși, dacă fusese îngrijorat în privința motoarelor, avea o scuză… deși nu în totalitate. Pentru că atitudinea lui ostilă fusese foarte evidentă din prima clipă în care o văzuse, înainte să urce la bordul navei lui – mult înainte ca motoarele să se fi defectat.

Simțindu-i ochii ațintiți asupra lui, pilotul se întoarse pe scaun, ca să stea față în față. Privirea lui era foarte directă și cercetătoare și, spre groaza ei, Francesca deveni din ce în ce mai conștientă de atracția lui masculină.

Un bărbat nu avea nici un drept să arate atât de bine, hotărî ea, și se consolă cu gândul că la Londra, ar fi părut mai mult barbar și nelalocul lui decât atrăgător. Aici, era în mediul lui și profita pe deplin de asta. Probabil se născuse în Indiile de Est, așa cum erau atâția olandezi. Încercă să și-l imagineze pe o stradă londoneză, cu gambetă și umbrelă, și imaginea i se păru la fel de ridicolă și de improbabilă ca și cea a lui Robet Ong luptându-se în junglă.

Strâmbă involuntar din buze. Într-adevăr, era mai ușor să ți-l imaginezi pe barmanul chelios hălăduind prin junglă, cu un cuțit între dinți, decât să vezi imaginea demnă de râs a pilotului rajahului plimbându-se pe Piccadilly…

– Te amuz? întrebă, certăreț, obiectul exercițiului ei mental. Avea tonul unui băiețel ofensat, și Francesca râse.

– Încercam să-mi imaginez cum ai arăta în Londra, îi spuse ea, satisfăcută.

– Și asta te-a făcut să râzi?

– Da. Puțin, mă tem.

– Am fost acolo. N-a râs nimeni de mine. O tentă roșiatică apăru sub bronzul obrajilor lui. Francesca se simți puțin jenată, dar pilotul o ceruse, stând acolo și forțând-o să se uite la el.

– Când ai fost la Londra?

– M-am născut acolo, spuse el, privind melancolic în pahar. Tata lucra la Consulat și mama era englezoaică. Dar a fost transferat la Sydney când aveam patru ani, așa că am crescut acolo. M-am întors la Londra însă, în timpul războiului. N-am stat mult. Eram în drum spre Canada. Apoi am venit aici și de atunci, stau în Insule. Îmi plac Insulele, adăugă el, sfidător.

Urmă o tăcere scurtă, în timpul căreia Francesca începu să se simtă mai jenată ca niciodată. Bill Russ își bău sucul, se uită la ceas și spuse:

– Vor fi aici curând. Mai bei restul? Îi făcu semn spre paharul pe jumătate plin.

– Nu, mulțumesc. Hm… cine spuneai că vine cu doctorița Frayle?

– Davie Urquhart. Va fi unul din colegii tăi de la spital.

– Oh… e doctor?

– Da. Se fâțâie încoace și încolo cu microscoape și cu probe de sticlă. Se spune că e foarte inteligent, doar că…

– Doar că, ce?

– Doar că nimic. O să afli tu. Davie e un tip de treabă. Face orice pentru tine – își dă și cămașa de pe el, dacă-i ceri. Părea să-i ia apărarea necunoscutului doctor Urquhart. Poate o să-ți părem toți puțin cam necivilizați și nepotriviți pentru cercurile tale mondene de la Londra. Dar Davie a locuit acolo, pe vremuri.

– Sunt trei doctori, nu? insistă Francesca, găsind mai înțelept să ignore ultimul lui reproș.

– Exact. Doctorița Frayle, Davie și Vince Lucas. Vince e iancheu, a venit aici cu flota aeriană americană. După ce s-au retras, l-au lăsat

aici, pentru că insula nu avea nici un medic și s-a oferit voluntar să rămână. Și n-a mai plecat. Când s-a terminat războiul, s-a demobilizat singur din garnizoană, sau așa ceva. Sau poate că pur și simplu au uitat de el, nu știu. Oricum, aici e. Locul ăsta are ceva ciudat – ochii albaștri deveniră dintr-o dată gravi, ba chiar tandri – îți intră în sânge. Eu sunt aici deja de șase ani. Mă întreb tu cât vei sta.

Întrebarea fu deconcertantă. Francescăi îi tremură puțin glasul când îi răspunse:

– Am venit pentru… șase luni.

– Atunci, pun pariu că vei rămâne!

– Ei bine… nu știu. Vreau să văd lumea și…

– Toți rămân. Era ca și cum n-o auzise. Curios: nu știu de ce o fac, dar rămân. Uită-te la doctorița Frayle.

– Dar a stat în Anglia secole! protestă Francesca. Era conferențiar la Royal Free, când eram studentă.

– Da, dar asta din cauza războiului. S-a oprit în Anglia doar pentru că n-a putut ajunge aici. Acum, s-a întors.

Logica lui era incontestabilă. Francesca rămase tăcută. Se întrebă cât va mai întârzia mașina de la spital.

– Au un drum anume pe care vin, știi? Iar străzile nu sunt prea grozave. Mai bine ai mai cere un suc. Îi făcu semn lui Robert Ong, fără să aștepte consimțământul Francescăi și-i oferi din nou pachetul de țigări. Fumezi?

– Mulțumesc. Îi aprinse țigara și apoi începu să-și răsucească una pentru el. Era foarte iscusit.

– Nu pot să fumez țigări gata făcute, datorită educației mele australiene. Îi întinse produsul finit să-l inspecteze, încântat ca un copil când ea îl admiră. Băuturile sosiră și Russ își ridică paharul. Noroc! Acum, era foarte prietenos, remarcă Francesca, amuzată.

– Noroc!

– Sper că nu te plictisesc, nu? Tonul lui era mai mult agresiv, decât nerăbdător.

– Desigur că nu.

– Bine. Se lumină la față. Îmi place numele tău. Francesca. E neobișnuit și… ți se potrivește. Pot să-ți spun Francesca? Acolo de unde vin eu, nu pierdem timpul cu astfel de formalități.

– Dar… aici?

– Oamenii fac după plac. Doctorița Frayle e întotdeauna doctorița Frayle, dar restul… Zâmbetul i se lărgi. Ei bine… pot?

– Dacă vrei…

– Noroc, Francesca!

– Noroc… Bill!

– Mulțumesc. Era în culmea fericirii. Știi, la început m-ai speriat, cu acel comportament de primadonă al tău. Dar e teatru, nu? Nu ești o mironosiță.

– Nu cred. Nici tu n-ai fost prea prietenos cu mine, la început, nu?

– Nu. Bill se înroși. M-ai înghețat, Francesca, ăsta e adevărul. Nu mă așteptam ca noul nostru doctor să fie… întruchiparea frumuseții feminine.

Deși o flata, Francesca nu era convinsă că-i spunea tot adevărul. Wilhelm Russ nu era genul care să înghețe. Fusese altceva, un alt motiv pentru reținerea lui de mai devreme. Dar, evident, nu avea de gând să i-l explice acum.

– De ce doctorița Frayle e întotdeauna… doctorița Frayle? întrebă ea, curioasă.

– Parcă spuneai că o cunoști! se zgâi Bill la ea.

– Ei bine, da, am cunoscut-o, pe vremea când eram studentă. Dar n-am mai văzut-o de… Dumnezeule, au trecut ani de atunci, cu excepția ocaziei Încoronării. Firește, totul a fost mai mult decât formal – rajahul era acolo, și tot soiul de oameni importanți.

– Da, îmi dau seama. O să vezi că s-a schimbat puțin. Ei bine, iată-i, așa că vei putea să vezi cu ochii tăi.

Capitolul 2

Mașina care opri câteva minute mai târziu, frânând brusc, nu era, cumva, genul de mașină pe care Francesca l-ar fi asociat cu doctorița Kathleen Frayle.

Era mare, americană, de un verde deschis și strălucitor. Un localnic ciufulit coborî din spate și ocoli în grabă vehiculul să-i deschidă portiera șoferului. Era foarte înalt și puternic și-l eclipsa complet pe bărbatul care coborî cu eleganță degajată de la volan.

Însă în ciuda staturii lui neimpresionante, nu puteai să nu-l remarci. Era alb, deși pielea îi era aproape arsă de soare, și era îmbrăcat într-un halat de un alb imaculat și în pantaloni de soldat, care arătau de parcă abia fuseseră călcați, iar la gât avea o eșarfă foarte colorată, legată lejer. Părul grizonant era tuns foarte scurt, astfel că-i stătea foarte zburlit, amintindu-i Francescăi de maidanezul Airedale pe care-l avusese odată. La prima vedere, îi dădu puțin peste patruzeci de ani, dar apoi își revizui estimarea, când veni spre ea, cu mâna întinsă și cu un zâmbet alb, tineresc.

Probabil că nu avea încă patruzeci de ani, deși era greu de spus, căci exuberanța lui era în totalitate tinerească, însă ochii lui întunecați și inteligenți erau obosiți și puțin deziluzionați.

– Bine ai venit la Loei, doctore Challis! Îi strânse mâna. Mâna lui era mică, dar strângerea fu atât de puternică, încât Francesca icni. Eu sunt doctorul Lucas, Vincent Lucas. Cred că pilotul nostru olandez ți-a spus câte ceva despre mine, nu?

– Am avut grijă ce i-am spus, Vince, nu-ți face probleme, zâmbi cu maliţiozitate Bill, de lângă Francesca.

– Mă bucur că te-ai întors, băiete, îl bătu doctorul pe umăr. Se întoarse din nou spre Francesca și adăugă, cu formalitate: doctorița Frayle m-a rugat să-ți transmit scuzele ei. A intenționat să vină în persoană să te întâmpine, dar… a fost chemată de urgență.

– Și ce a fost mai urgent decât întâmpinarea ultimei noastre achiziții? vru să știe Bill. Care, lasă-mă să-ți spun, e realmente o achiziție. Tonul lui era insinuant, dar se ascunsese precaut în spatele Francescăi și ochii lui aveau o licărire ciudată și sticloasă. Hm, Vince? Ce a fost?

Doctorul Lucas continuă să zâmbească, dar privirea lui deveni precaută.

– Ia-o mai ușor, amice. A fost chemată la palat.

– Oh! Bill își plecă privirea. Serios?

– Mă tem că da. De asta va trebui să mergem acolo. S-ar putea să aibă nevoie de mine, vezi tu, și… Lăsă fraza neterminată, dar evident, Bill înțelese.

Se duse la ușă și strigă, și imediat cei doi localnici care-i căraseră Francescăi mai devreme bagajele începură să le transporte afară, încărcându-le în mașina americană. De data asta, lucrară rapid și în tăcere, fără să mai facă glume pe seama etichetelor.

Deși nu înțelegea, Francesca simțea că atmosfera devenise brusc tensionată, de parcă se spusese ceva ce avea un anume înțeles pentru ceilalți, o semnificație profundă, de la care ea, o străină, era exclusă. Băieții păreau să fi interceptat prin telepatie – dacă nu cumva indigenul uriaș care venise cu Vince nu le spusese. Oricum,

știau și cunoașterea le șetersese efectiv zâmbetele de pe fețele rotunde și maro-aurii.

Bill și Vince schimbară o privire. Pe un ton jos, Bill întrebă:

– Unde e Paul?

– Acolo. Așteaptă. Pur și simplu… așteaptă.

Și acum, Francesca era atât îngrijorată, cât și nedumerită. Știa că Paul era fiul și moștenitorul rajahului. Toți fuseseră foarte reținuți la subiectul Paul, dar auzise șoapte. Mama lui fusese albă, deși nu știa de ce naționalitate. Crezuse că olandeză și știa că mariajul mixt, în Indiile Olandeze de est, nu era nici rar, nici blamat, ca în coloniile sau în protectoratele britanice. Dar mama lui Paul murise, sau cel puțin așa auzise Francesca. El crescuse la Loei dar, în timpul războiului, plecase mai întâi în Australia, apoi în America, unde studiase la Yale sau la Harvard, nu știa exact.

Poate tocmai puținele informații despre Paul o făcuseră să creadă că era un fel de oaie neagră.

Tatăl lui abia dacă pomenea de el, doctorița Frayle vorbise despre el pe un ton ciudat și tensionat, schimbând subiectul cât de repede putuse, iar… șoaptele persistaseră.

Francesca le auzise pe vapor, apoi când debarcase la Singapore, unde-l așteptase pe Bill cu aeroplanul rajahului; acum, în ciuda faptului că abia dacă schimbaseră câteva cuvinte, aceleași indicii evazive veniseră de la Vince și de la Bill, pentru care, deși unul era olandez, iar celălalt american, Loei însemna acasă, iar rajahul era cel pe care-l serveau.

Și Paul? Paul era o persoană despre care vorbeau în șoaptă. Era acolo, așteptând. Așteptând, ce? Și de ce?

Totul era învăluit în mister și Francesca era conștientă că o furnică scalpul, urmărind, cu ochi care observau, dar nu vedeau realmente nimic, cum cei doi indigeni îi încarcă bagajele în mașină.

Căci indiferent care era misterul, acum era irevocabil prinsă în el, deși era nou-venită și ceilalți încercau s-o păstreze în întuneric, în legătură cu ce se întâmpla.

Ultimul bagaj fu așezat pe bancheta din spate și cei doi băieți dispărură, fără o vorbă.

Pe un ton stânjenit și menit să pară nepăsător, Bill spuse:

– Ei bine, pe curând, Francesca. Ne vom revedea. Îi ținu portiera.

– Da. Eu… Impulsiv, îi întinse mâna. Brusc, se simți de parcă se desparte de un prieten. Ceea ce era absurd, pentru că abia dacă-l cunoștea pe Bill Russ și majoritatea timpului nu, făcuse decât să-i dea peste nas. Și doctorița Frayle era prietena ei, deși, desigur, diferența de vârstă împiedicase orice intimitate reală între ele. Doctorița Frayle fusese eroina Francescăi din zilele de studenție; curând se vor întâlni din nou, momentul la care visase de atâta vreme va deveni, în sfârșit, realitate. Atunci, de ce se temea de el? Și de ce, în ciuda oricărei rațiuni, îi era atât de greu să se despartă de olandezul acesta nerușinat pe care, oricum, îl va vedea chiar mâine?

Bill Russ îi simți teama și-i strânse mâna, zâmbindu-i; atât mâinile lui puternice și ferme, cât și ochii prietenoși și calzi o liniștiră. Uimită, Francesca se întrebă cum și-l imaginase vreodată neospitalier și ostil, când era atât de evident că nu era așa.

Cu obrazul bronzat foarte aproape de el ei, Bill îi spuse:

– O să fii bine. La început, e ciudat, știu. Dar or să te adore, toți. Iar eu nu locuiesc departe, voi fi prin zonă. Dacă ai nevoie de mine, trimite un băiat. Bine?

– Mulțumesc, spuse Francesca, îmbujorată. Era supărată pe ea pentru că-l lăsase să vadă că era emoționată, dar și mai supărată era pentru că ghicise că nu vroia să plece de lângă el. Îi era familiar – era o legătură – ultima legătură cu vechea ei viață, asta era tot. La revedere, adăugă ea, puțin iritată.

Vince Lucas urcă lângă ea.

– Ești gata să intri în pâine? întrebă el și porni motorul.

Bill se dădu în spate, le făcu o clipă cu mâna, apoi dispăru în obscuritatea clădirii, înainte ca mașina lor să pornească.

– L-am cunoscut pe rajah, când a venit la Londra, pentru Încoronare, spuse Francesca.

– Da, am auzit, răspunse Vince, aruncându-i o privire. Ai fost impresionată?

– Oh, da, foarte. Mi s-a părut de-a dreptul fermecător. Extrem de cult și citit și foarte atrăgător. Am simțit realmente că e un lider, un rege.

– Așa e, încuviință Vince. Dar e și foarte bolnav.

– Oh! Francesca se întoarse spre el, speriată. Nu mi-am dat seama. Adică, arăta atât de puternic și în formă, încât nu mi-a trecut prin minte c-ar putea fi bolnav.

– Atunci, nu era atât de bolnav, spuse sec americanul.

– Dar ce are? întrebă Francesca, după ce ezită puțin.

– Mi-aș da zece ani din viață să știu, cred că toți am face-o.

– Dar nu înțeleg… Doctorița Frayle este, ei bine…

– Doctorița Frayle e un medic strălucit, vroiai să spui? Da, știu că este. Și eu însumi sunt destul de experimentat, dar cazul lui ne-a pus în încurcătură. Așa cum i-a încuiat și pe câțiva din specialiștii voștri de pe Harley Street, pe care i-a consultat când a fost acolo.

– Da?

– Cred că ar fi mai bine să-ți spună chiar doctorița Frayle despre asta. Am impresia că vrea un creier proaspăt pentru problema asta și tu vei avea la degetul mic ultimele tehnici și vei fi mai la curent cu noutățile decât noi. Buzele i se relaxară într-un zâmbet strâmb. Nu că asta ar fi prea dificil! Aici începi să putrezești și climatul nu te ține tocmai în alertă. E o viață ciudată, dar ajunge să-ți intre în

sânge. Francesca se întrebă dacă și ea se va obișnui în așa măsură cu viața de pe insulă și simți cum o cuprinde panica. Să se îngroape singură aici, să nu mai vadă niciodată Londra… nu, nu va lăsa să se întâmple așa ceva!

O clipă, ochii lui Vince îi întâlniră pe ai ei, apoi se îndepărtară. Francesca era uluită să vadă compasiune în adâncimile lor întunecate. Dar apoi, Vince spuse:

– Doctorița Frayle a fost chemată la palat, cum ți-am spus. Poate va fi acolo până târziu și n-o vei vedea decât mâine… dar îți arăt eu împrejurimile și te ajut să te stabilești. E un spital mare, să știi; în ultimii cinci-șase s-a extins continuu. Uite, o să-l vezi în câteva clipe, e chiar după colț.

Capitolul 3

Coborâră din mașină și șoferul indigen al lui Vince trecu la volan.

– O să aibă el grijă de bagajele tale, o asigură americanul. O conduse pe aleea scurtă care ducea la verandă. Vino.

O femeie înaltă, cu tenul ca de fildeș, într-o salopetă albă ieși în întâmpinarea lor, mișcându-se lent și elegant. Era mulatră și putea să aibă orice vârstă, între patruzeci și șaizeci; șuvița de păr care-i scăpase de sub pălărie era albă. Îi zâmbi Francescăi și dădu din cap spre Vince, cu reproș:

– Ai uitat să claxonezi, doctore! Aș fi pregătit un ceai pentru doctorița Challis.

– Știind cât de eficientă ești, draga mea, cred că e oricum același lucru. Ea e mâna dreaptă a doctoriței Frayle, sora șefă, domnișoara Penty. Și, după cum ți-ai dat seama, ea e doctorița Francesca Challis, tocmai din Anglia. E incredibil, nu? Londra, Anglia – și acum Loei. Ei bine, trebuia să se întâmple odată și odată. Majoritatea dintre noi se pare că am aterizat aici – tu ești prima care a venit din proprie inițiativă, doctore.

Domnișoara Penty îi strânse mâna, privind-o atent.

– Ceaiul e gata imediat, cu toate că doctorul Lucas a uitat să mă avertizeze. Dar poate ai vrea să te speli pe mâini și pe față înainte de masă?

– Da, acceptă recunoscătoare Francesca.

Ciudat, dar se simțea depășită de situație. Cu toate pozele și descrierile doctoriței Frayle, nu se așteptase ca spitalul să fie atât de impresionant, nici ca sora șefă s-o întâmpine de parcă ar fi o casnică provincială care se întâlnea pe stradă cu o vecină.

O urmă pe domnișoara Penty pe holul lung, până la baia mică, unde o aștepta un bazin de porțelan plin cu apă caldă. Deasupra atârna o oglindă și după ce se spălă, își refăcu machiajul, ca de obicei; privindu-se, avu impresia că vede imaginea unei străine. Își făcuse atâtea impresii noi și uimitoare în ultimele câteva ore, încât era convinsă că experiența asta trebuia s-o fi schimbat.

Și totuși, nu. Era ea însăși – Francesca Challis, licențiată în medicină generală, acum membră a personalului Spitalului General din Loei. Ochii cenușii și reci o priviră în timp ce-și dădu cu ruj și-și aranjă părul arămiu. Arăta ca întotdeauna, sigură pe ea și competentă; avea trăsături neobișnuit de frumoase și un control emoțional studiat, rezultatul exercițiilor îndelungate.

Cu toate astea, nu se simțea deloc așa. Londra, Agnlia păreau atât de departe – la celălalt capăt al pământului. Fusese lumea ei, fundalul cu care era obișnuită și în care se simțea în largul ei. Acum, ce se întâmpla acolo nu va mai conta pentru ea. Va afla depre evenimente mult după ce vor fi avut loc și-și ca vedea locurile natale prin capătul greșit al telescopului: foarte dragi inimii ei, dar foarte distante.

Ce conta acum era boala – acea boală misterioasă și nedignosticată în privința căreia Vince Lucas fusese atât de evaziv. Dacă judecase corect situația, îl ucidea lent pe rajahul de la Loei, un bărbat retras, de vârsta a doua pe care și-l amintea pentru șarmul

lui și pentru felul în care pielea lui maro-aurie se strângea în jurul ochilor, când zâmbea. Se gândise de multe ori la el, de la prima și singura ei întâlnire cu el. Avea strălucire, datorită rangului și poveștii sale romantice și stranii, și o impresionase puternic, îi păruse un adevărat lider.

Acum, în regatul lui din Loei, ea – Francesca Challis – devenise unul din subordobații săi și bolile, oamenii și spitalul lui vor fi într-adevăr importante pentru ea.

Întorcându-se în hol, se gândi la Paul, fiul rajahului. Nu-l întrebase pe Vince despre el, dar poate dacă ar fi făcut-o, și el ar fi schimbat subit subiectul, așa cum păreau să facă toți, când era menționat numele lui Paul.

Domnișoara Panty și Vince o așteptau în camera mare și umbroasă. Când Francesca intră, vorbeau pe tonuri alerte și joase și se întrerupseră îndată ce o văzură. Domnișoara Panty se scuză zâmbind, sub pretextul că avea treabă în saloane, iar Vince îi făcu semn spre ceainic.

– Cred că ar fi mai bine să faci tu onorurile, în absența doctoriței Frayle. Doctorul Urquhart o să ni se alăture din clipă în clipă – oh, iată-l! Că vorbeam de lup… Davie, vino s-o cunoști pe noua noastră colegă. Doctore Urquhart – doctorița Challis.

Francesca se trezi strângând mâna unui bărbat înalt și slab, cu ochelari de școlar. O salută cu o voce plăcută și blândă. Trecuse puțin de cincizeci de ani, avea părul grizonant și Francescăi îi plăcu din prima clipă. Avea ceva ce inspira imediat încredere și-și imagina că pacienții lui trebuia să-l adore. O întrebă, cu sincer interes, despre călătorie, ascultă cu atenție detaliile despre ultima ei seară la Londra și apoi, acceptând o cană de ceai, se întoarse spre Vince și întrebă, brusc:

– E adevărat că-l aduc aici?

Vince încuviință din cap și îi aruncă Francescăi o privire prevenitoare. Ea simți cum se înroșește și el veni imediat lângă ea.

– Doctore Challis, cred că ar trebui să știi. Doctorița Frayle a trimis un mesaj în care ne spunea că Înălțimea Sa este grav bolnav și că-l mută la spital. Știu că trebuie să fii obosită, după zbor, și presupun că totul ți se pare confuz: să întâlnești atâția străini și să ne vezi pe toți supărați, fără să știi de ce. Am încercat să te țin deoparte, până te stabilești, dar… ei bine, e imposibil și nu vreau să-ți imaginezi că-ți ascundem ceva.

– N-am crezut asta, desigur.

– Nu? Zâmbetul lui era sceptic. Orium, destul de curând vei fi foarte ocupată. Nu are nici un rost să te amestecăm în asta, și… se uită la doctorul Urquhart, care-și îndreptă umerii și continuă în locul lui:

– Doctore Frayle se va supăra, înțelegi. Va fi o mare tensiune pentru ea – e o responsabilitate enormă. Ai venit aici ca prietenă, la invitația ei, dar poate ar fi mai bine dacă nu v-ați veda în seara asta. Și, așa cum spune Vince, trebuie să fii extenuată după drum. Odihnește-te bine în noaptea asta și mâine dimineață vei începe cu forțe proaspete, hm?

– Desigur, încuviință Francesca, dacă, desigur nu vă pot ajuta cu nimic.

– Nu, draga mea. Deși e frumos din partea ta că te oferi. Bea-ți ceaiul și apoi o chem pe una din surori să te conducă la apartamentul tău. O să ai un băiat la dispoziție; îți va servi masa, când vei dori. Mâine, sunt sigur că doctorița Frayle va fi încântată să te vadă și să-ți arate împrejurimile.

Francesca își bău ceaiul și cei doi doctori stătură cu ea, făcând conversație politicoasă, dar insignifiantă și schimbând pe furiș priviri care spuneau mai mult decât cuvintele lor. Amândoi erau stingheriți și nerăbdători să scape de obligația de a o distra. Zece minute mai târziu, Francesca se scuză și se ridicară, fără să-și ascundă ușurarea. Vince chemă o soră.

Francesca se simțea pierdută, stându-le în cale. Desigur, încercau să fie amabili, s-o scutească de efort după lunga călătorie. Era o prostie să creadă că nu era dorită – era o străină, nouă și netestată. Cu ce putea să-i ajute, pe oricare din ei, în criza aceasta?

O urmă pe dolofana și zâmbitoarea soră indigenă spre una din căsuțele din lemn din curte și auzi o mașină apropiindu-se. De la fereastra camerei ei, urmări cum în față oprește o ambulanță americană, cu cruci roșii pe ambele părți.

Puțin surprinsă, îl recunoscu la volan pe Bill Russ. Ambulanța parcă într-un careu marcat cu alb, unde un grup de asistente așteptau cu un scaun cu rotile. Ușile din spate se deschiseră și mai întâi coborî doctorița Frayle, apoi, cu mare grijă, fu ridicată dinăuntru o targă.

Doctorița Frayle sătea deoparte, urmărind. Era prea departe și Francesca nu-i putea vedea fața, care oricum era ascunsă de pălăria pe care o purta trasă pe ochi. Totuși, simțea că, dacă nu avea realmente lacrimi în ochi, cu siguranță era foarte aproape.

Era destul de neobișnuit ca directorul unui spital mare să plângă de față cu personalul său. Cunoscând-o pe doctorița Kathleen Frayle ca un chirurg strălucit, cu reputația că avea nervii de fier, Francescăi i se părea incredibil. Nu încercase ea, în timpul pregătirii profesionale, să imite sângele-rece și imperturbabilitatea Kathleenei Frayle?

Cu inima bătându-i mai repede decât vroia, Francesca văzu forma inertă, învelită în pături, a pacientului transferată în scaun, apoi doctorița Frayle porni în față, urmată de un grup care înconjura scaunul cu rotile, și dispără în clădirea spitalului.

Francesca rămase acolo, nedumerită și nefericită. După un timp, realiză, șocată, că soarele apusese. Mai bine va despacheta. Era o activitate care oricum trebuia făcută și-i va ocupa și timpul, și mintea.

Se apucă de treabă, fără tragere de inimă. După ce termină, veni un băiat, un aborigen zâmbitor într-o uniformă albă, care-i aduse o cină apetisantă pe o tavă. I-o servi pe verandă și rămase în spatele scaunului ei cât timp mâncă. Francesca îl ținu de vorbă cât putu de mult, dar engleza lui era slabă, și cu toate că era foarte prietenos și, fără îndoială, încântat că-i dădea atenție, îi era greu să-l înțeleagă. Cum probabil avea și alte treburi de făcut, îi dădu drumul.

Rămase multă vreme pe verandă, ca în transă, simțind cum frumusețea liniștită și exotică a peisajului coboară în ea, invadându-i sufletul.

Abia când se mișcă din punctul de observație, realiză, sărind speriată, că nu era singură.

Un bărbat stătea la câțiva metri de ea, o siluetă subțire și umbrită, al cărui chip nu-l putea vedea. Era foarte înalt și o clipă crezu că e Bill Russ și se întoarse nerăbdătoare spre el. Apoi, vorbi și Francesca își dădu imediat seama că era un străin. Cu voce joasă și amărâtă, spuse agitat:

– Tu ești noua doctoriță, nu?

– Da, încuviință ea, simțind dintr-o dată că i se usucă gura și abia poate să articuleze cuvintele. Da, eu sunt. Dar…

– Spune-mi… O strânse de braț. Spune-mi… tatăl meu a murit?

În clipa aceea, știu că se uita la chipul întunecat al lui Paul, fiul rajahului.

Capitolul 4

Sunt unele momente în viață când timpul pare să stea în loc. În astfel de momente, ai iluzia că ce urmează să se întâmple s-a petrecut deja, într-o viață anterioară, de care abia dacă-ți amintești.

Stând și uitându-se la Paul, Francesca trăi un astfel de moment. O clipă mai devreme, când vocea lui îi zguduise liniștea, crezuse că era un străin. Acum, brusc, nu era. Nu-l văzuse bine, pentru că stătea în umbră, dar când se mișcase s-o prindă de braț, o rază de lună îi căzuse pe față și inima Francescăi începu să bată cu putere; se dădu înapoi, de teamă să nu i-o audă.

Fiecare detaliu al figurii lui îi era chinuitor de familiar – pomeții înalți, ochii negri și înfundați în orbite, gura sensibilă și malițioasă și linia arogantă a bărbiei ridicate. Anii își lăsaseră amprenta asupra lui, îi împliniseră și-i îmblânziseră puțin trăsăturile dure, pe care și le amintea cu atât de dureroasă claritate. Dar nu se schimbase esențial, deși ultima dată când se văzuseră, Francesca avusese nouăsprezece ani, iar el cu cinci ani mai mult.

Chiar când se clătină pe picioare, răspunzându-i, își aminti. Doctorița Frayle le făcuse cunoștință, la una din petrecerile

restrânse pe care le organiza din când în când, dar nu i-l prezentase pe numele adevărat. La începutul anului trei de facultate, Francesca îl luase drept chimist și crezuse că era englez, deși-i spusese că lucrează în America. Nu-i dăduse cu nimic de înțeles că era de origine estică: avea tenul închis, dar nu ieșit din comun, și marca școlii engleze se vedea atât în vorbirea, cât și în mișcările lui.

O atrăsese de la prima întâlnire: vorbiseră singuri, într-un colț retras, și Francesca își amintea cum doctorița Frayle îi urmărise cu ochi mici, ascunsă într-un nor de fum de țigară. Nu știuse dacă femeia mai în vârstă fusese sau nu de acord și, din respect pentru ea, ezitase să accepte invitația lui Paul de a lua prânzul cu al a doua zi, deși în final, o făcuse.

Într-o săptămână, se și îndrăgostise de el; în naivitatea ei tinerească, crezuse că răspunsese afecțiunii ei, căci o curtase cu ardoare și o urmărise neobosit. Dar fusese doar o idilă scurtă. Într-o seară, când dansaseră la Savoy, îi spusese că va părăsi Anglia a doua zi. O sărutase cu pasiune și cu amărăciune în taxiul cu care o condusese acasă, apoi plecase din viața ei, într-un final brusc care-i spulberase iluziile, căci nu-i dăduse nici o explicație și n-o prevenise în nici un fel. Săptămâni în șir, chiar luni, așteptase să-i scrie, sperase să se întoarcă. Dar nu se întâmplase nimic și când, din disperare, își făcuse curaj s-o abordeze, Kathleen Frayle fusese evazivă și descurajatoare.

– Uită-l, draga mea, nu-l lua în serios. Nu e pentru tine…

Și încercase să-l uite, îngropându-se în muncă; în cele din urmă, timpul îi vindecase rănile. Dar nu-l uitase niciodată, cu toate că n-o mai durea c-o decepționase, și avalanșa de tineri, împreună cu succesul pe care-l obținuse în profesie, îi îndreptaseră mândria călcată în picioare.

Acum, uitându-se la el, știu, înnebunită de mirare, că cei șapte ani nu-i schimbaseră sentimentele pentru el. Încă mai avea, într-o măsură periculoasă, puterea de a o răscoli pe dinăuntru.

Recunoașterea apăru încet în ochii lui Paul. Dar apăru.

– Tu?! șuieră el. Tu! Părea năucit. Așadar, asta era, de asta m-au adus aici!

– Nu înțeleg, reuși să spună Francesca. Nu știam, nu aveam nici cea mai mică idee că ești… cine ești. De unde să știu?

Paul se gândi o clipă, încruntat. Apoi râse. Era un râs amar și ironic, care o duru nespus și se întoarse cu spatele, trăgându-și brațul din mâna lui. Lacrimi fierbinți și furioase îi apărură în ochi.

– Nu trebuie să mai spui nimic. Pot să plec. Eu… Crezi că aș mai fi venit, dacă aș fi știut?

– Nu, sunt sigur că nu, Fran. După cum m-am purtat cu tine…

Tăcură amândoi și pentru Francesca fu o liniște dureroasă. Își amintise numele ei… acum că o revăzuse. Dar trebuia să i se fi spus că noul doctor era Francesca Challis…

După ce gândurile i se citiră pe față, Paul spuse, supărat:

– Nu-mi spun nimic, nici unul. Spitalul e treaba doctoriței Frayle… mi-a pomenit ceva de un nou medic, acum câteva săptămâni, în treacăt. Nu mi-a trecut prin cap că ai putea fi tu. Sau că ar îndrăzni să-mi facă una ca asta.

– … Să-ți facă una ca asta? șopti Francesca, deznădăjduită. Nu înțeleg ce vrei să spui. Nu reușesc să înțeleg!

O strânse de umeri și o forță să se întoarcă spre el. Expresia lui fu ciudat de tandră, când o întrebă:

– Crezi că mi-a fost ușor să plec de lângă tine, Fran? Crezi că am vrut?

– Eu… Își mușcă buza, încercând zadarnic să mascheze faptul că-i tremura. Ce altceva aș fi putut să cred? Ai plecat, nu mi-ai scris.

– Da, am plecat și nu ți-am scris. Tonul lui era din nou plin de amărăciune. Ne-am uitat unul pe celălalt, nu? Exact cum ne-au spus

să facem! Și doctorița Frayle nu ți-a spus niciodată adevărul, deși mi-a promis… nu ți-a spus cine sunt, nici despre ce a fost vorba.

– Nu. Ochii Francescăi înotau în lacrimi și nu le putea opri. Nu mi-a spus nimic.

– Am vrut să mă căsătoresc cu tine, Fran, dar aveau alte planuri pentru mine… viitorul îmi era deja planificat. Să fii moștenitorul – mâna lui se mișcă, într-un gest de contemplare care cuprinse priveliștea – acestui regat impresionant nu e atât de simplu pe cât pare. Totuși, am încercat să duc o viață normală. Războiul mi-a dat măcar șansa asta: am putut să plec în State, să studiez la Harvard și să-mi ascund indentitatea sub un nume obișnuit. Dar n-am fost un om ca oricare, unul obișnuit, n-am avut voie! Am fost supravegheat! Monarhul din est primește educație occidentală, se supune influențelor civilizației și se instruiește pentru domnie! Viitorul rajah de la Loei! Buzele i se curbară. Descendentul unui căpitan englez bătrân și ipocrit de de o parte, pe de alta al unui lung șir de despoți primitivi și neînsemnați. Un neam ciudat din care să faci un rege, Francesca!

Amărăciunea lui o făcu să suspine și expresia lui Paul se îmblânzi din nou, căzând asta.

– Aș fi putut să reușesc, alături de tine. Zâmbi. Și apoi zâmbetul păli. Nu te-ai căsătorit?

– Nu.

– Din cauza mea? Nu, sunt un idiot. Bineînțeles că nu din cauza mea; de ce ar fi fost? Erai foarte tânără, trebuie să fi trecut peste. Și nu te-ar fi adus aici dacă ai fi fost căsătorită.

– De ce? Francesca se forță să pună întrebarea, evitându-i privirea. De ce m-au adus aici? Și cine sunt „ei"? Am venit să lucrez, să câștig experiență… sunt medic.

– Ah! Trase aer în piept și degetele i se strânseră în jurul umerilor ei slabi, mușcându-i. „Ei" sunt, desigur, tata și doctorița

Frayle, care este cea cunoscută ca „Puterea din spatele tronului". E opera ei faptul că ești aici, cât despre motiv… draga mea, ești atât de inocentă încât să nu-ți dai seama? Când am vrut să te iau de soție, mi s-a interzis să te cer, am fost izgonit și abia dacă am avut șansa să-mi iau rămas-bun de la tine. Acum, mi se oferă a doua șansă, pentru că nu mai pot născoci nimic ca să mă salveze.

– Să… te salveze?

– Să mă reformeze, dacă vrei. Francesca văzu că ochii lui străluceau de furie. Sunt un eșec, Fran. Oamenii mei mă disprețuiesc, tata nu suportă nici să mă vadă, iar doctorița Frayle… Dădu din umeir. Abia ai ajuns aici, nu? Probabil că n-ai auzit bârfele, dar cred-mă, sunt o mulțime. Ce se așteptau? Nu poți lăsa un om să vadă cum ar putea fi viața și apoi să-l îngropi aici, până când îi moare spiritul, iar sufletul îi putrezește!

– Chiar atât de rău a fost, Robin? Numele sub care-l cunoscuse îi veni, fără să vrea, pe buze. Ezită puțin, apoi se aventură: ceilalți par fericiți aici…

– Bill are aeroplanul lui, Vince orhideele, Davie… ei bine, Davie ar fi fericit oriunde. Doctorița Frayle are spitalul ei și… alte lucruri pe lângă el. Dar eu am fost om de știință, am fost pe punctul de face lucururi măreț. Este o poveste lungă, poate o să ți-o spun într-o zi. Nu e tocmai momentul potrivit, nu?

– Pot să te ajut cu ceva? întrebă farncesca, rupându-i-se inima pentru el.

– Cred că e prea târziu, Fran. Pentru amândoi. Să te cheme pe tine a fost o ultimă și disperată încercare, acolo unde orice altceva a dat greș. Nu cred că mă poți salva… mă tem că nu vei vrea, când vei ști totul despre mine. Se aplecă și buzele lui îi atinseră obrazul, cu tandrețe și cu nostalgie, dar fără pasiune. Adăugă în șoaptă: am fost căsătorit, vezi tu? Când Francesca se îndepărtă, spuse: ah, asta te sperie, nu-i așa? Cred că n-ar fi trebuit să te sărut – dar s-a

terminat, să știi, sunt liber ca pasărea cerului. Soția mea a murit acum doi ani, la naștere, și copilul n-a rezistat nici el.

– Eu… Francesca era complet năucită de durere. Căută cuvinte, dar nu găsi nici unele care să nu fie banale. Îmi pare rău. trebuie să fi fost îngrozitor pentru tine. Îmi pare atât de rău…

Râsul lui Paul o sperie.

– Îți pare rău pentru mine? Nu-ți irosi compasiunea cu mine, Fran, n-am intenționat să fac o tragedie din asta. Nici pe departe. Vocea îi tremura, dar o clipă mai târziu, spuse cu asprime: trebuie să fi auzit că tata e foarte bolnav, nu?

Ea încuviință din cap. Paul se uită la ceas și Francesca văzu și ea, mirată, că era miezul nopții.

– Te rog, du-te înăuntru și întreabă ce se întâmplă. Trebuie să știu, și ție or să-ți spună.

– Da, bine. Dar… Îl privi, nesigură.

– Ei bine?

– Va trebui să plec de aici. Îți dai seama, nu? Îl privi cu ochi rugători. Indiferent ce se întâmplă… cu tatăl tău. Nu pot rămâne, eu…

– Aș fi bucuros dacă ai rămâne, Fran… bucuros și foarte recunoscător. Să știu că am un prieten, o persoană în care pot avea încredere și l acare pot apela ar… oh, Fran, ar face toată diferența din lume! Știu că e mult să-ți cer, dar nu ți-aș cere nimic mai mult. Doar prietenia ta. Și încrederea, Fran… indiferent ce vei auzi despre mine. O să mi le dai?

Dintr-o dată, arăta ca un băiețel rătăcit. cu toate că era înalt, era foarte slab; poate că era o iluzie din cauza luminii lunii, dar era palid la față ca o fantomă. Era o fantomă, fantoma bărbatului pe care-l întâlnise și-l iubise în urmă cu atâția ani, a bărbatului care odată fusese plin de viață și de nerăbdare, a tânărului în ochii căruia se citea un vis. Superficial, nu se schimbase mult, dar… visul

lui nu mai era acolo. Dacă va rămâne, va putea să-l ajute să și-l regăsească? Va exista o a doua șansă pentru ei? Și o va vrea, dacă i se va oferi? Paul fusese căsătorit… soția lui murise, dar cât de mult din inima lui luaseră cu ei soția și copilul lor nenăscut?

Francesca își înăbuși un suspin. Era o decizie prea greau de luat în momentul acesta. Trebuia să se gândească bine – fusese un șoc să-l revadă pe neașteptate – gândurile îi erau haotice, irațională, alergându-se unele pe altele în cercuri contradictorii în jurul creierului ei obosit. La început, când realizase cine e, Paul fusese furios și înrăit. Acum, o implora să rămână și nu-i cerea decât pritenia și încrederea, într-un moment când, se părea, tatăl lui era pe moarte și se afla în pragul de a primi o moștenire care-i fusese destinată de la naștere. Cum putea să-l refuze? Și cum putea să accepte?

Atunci, o cuprinse o furie irațională împotirva Kathleenei Frayle. Era mâna ei. Plănuise totul de când… de la ultima lor întâlnire, acum aproape doi ani. Ea și rajahul, împreună. De aceea Francesca fusese invitată la cina aceea pompoasă, ca rajahul s-o inspecteze și să decidă dacă era un instrument potrivit ca să pună îm mișcare planul pentru izbăvirea lui Paul. …Un instrument. Da, ăsta era cuvântul. Nu fusese întrebată, nici prevenită, cum nu fusese nici Paul. Fusese păcălită, i se oferise o slujbă cu un salariu fantastic care era prea tentant ca să-l refuze, o slujbă care probabil nici măcar nu exista, dar o inventaseră pentru ea, ca pretext să vină acolo! Îi plătiseră drumul, îi dăduseră o sumă de bani mai mult decât generoasă cu care să-și cumpere o garderobă corespunzătoare și… o cheltuise până la ultimul bănuț. Nu avea banii pentru călătoria înapoi în Anglia, pentru că un post de rezident într-unul din marile spitale din Londra era foarte prost plătit și nu putuse să economisească.

Ca un mister, Paul îi ghici din nou gândurile:

– Așteaptă câteva săptămâni, Fran. Acum că ești aici. Știu că te-au păcălit ca să vii – probabil toată lumea a știut, în afară de noi doi. Situația prezentă seamănă cu o tragedie greacă, dar nu trebuie neapărat să se încheie la fel. Îi putem învinge, Fran, dacă ne înțelegem unul pe celălalt. Nu putem?

– Așa cred. Francesca îi întâlni tristă privirea. Toată lumea știuse de ce fusese chemată? Știuse și Bill Russ și de asta păruse ostil la început? Părea o explicație plauzibilă și Francesca își simți obrajii arzând.

Paul îi luă mâna mică și tremurândă în ale lui.

– Te-am iubit, Fran, îi spuse cu blândețe. Cred că a fost singurul lucru decent pe care l-am făcut vreodată – să te iubesc și să plec de lângă tine. Ciudat, nu-i așa?

– Este?

Paul își înclină capul.

– Du-te înăuntru… află pentru mine despre tata. Te duci?

– Da, eu… bine.

Fugi orbește de lângă el.

Capitolul 5

Rezerva lungă, cu tavan înalt și cu singura lampă umbrită, era rece și tăcută.

Lumina lămpii era direcționantă departe de fața rajahului, cădea, galbenă, pe trupul lui sleit de puteri. Era atât de slab, încât degetele mici și competente ale doctoriței Frayle pe încheietura lui păreau aproape dolofane, și zăcea atât de neclintit încât respirația lui abia dacă mișca pătura.

În spatele patului, și conectat la vena de la brațul lui stâng printr-un tub din cauciuc, un flacon de sticlă plin cu sânge stătea suspendat; David Urquhart tocmai îl înlocuise pe cel gol.

Stătea acolo, tăcut, verificând fluxul, concentrat la sarcina sa, dar atent la cuvintele pe care Kathleen Frayle le murmura, nu către el, ci către pacientul inconștient. Pe fața lui David se citea oboseala și tensiunea și, în timp ce asculta, o străbătu un spasm de durere și întinse mâna să atingă brațul colegei lui.

Ea îi întâlni privirea, văzu compasiunea și compătimirea din ochii lui și-i zâmbi, obosită.

– Nu face prea bine, David.

– Resistă, draga mea. Măcar face asta. Uite – o strânse mai tare de braț – e prea mult pentru tine, e mult prea dureros. Du-te și întinde-te o oră. Rămân eu cu el și te chem, dacă e nevoie de tine.

Ea scutură din cap, așa cum David știuse c-o să facă, și zâmbetul îi tremură și pieri, ca o lumânare stinsă dintr-o dată de un vânt puternic. Fără zâmbet, buzele ei luară forma unei linii drepte și aspre, pline de amărăciune și chiar urâte.

Totuși, întotdeauna fusese o femeie atrăgătoare. Fără să fie frumoase, trăsăturile ei erau prea puternice și definite pentru clasica frumusețe feminină, prea… care era cuvântul? se întrebă David. Controlate? Da, ăsta era, prea controlate. Avea ochi minunați, de albastrul acela rar, cenușiu, pe care-l moștenea de la strămoșii ei irlandezi, plini de inteligență. Dar erau ochi care nu trădau nici un sentiment. Cu toate că era atât de directă, privirea ei nu spunea niciodată ce gândea Kathleen Frayle, dacă era mulțumită sau furioasă, încrezătoare sau temătoare, din când în când, doar, că era amuzată.

Până în seara asta, când era dureros de conștient de agonia prin care trecea, căci putea o citi pe chipul ei palid și epuizat și-i strălucea fără ascunzișuri în ochii albaștri care, de când o cunoștea și o iubea, i se păruseră atât de indescifrabili.

Desigur, fusese un prost să viseze, să plănuiască ziua în care va avea nevoie de el, mulțumindu-se să aștepte. O dată, cu ani în urmă, o ceruse în căsătorie și-l refuzase cu blândețe și amabilitate, dar fără pic de milă.

– N-o să mă mărit niciodată, Davie. Nu sunt genul. Dar ești cel mai bun și cel mai vechi prieten al meu – nu e de ajuns, pentru amândoi?

Crezuse că da, el, care trăia într-o lume a lui – o lume fascinantă, mobilată cu eprubete și microscoape, limitată între cei

patru pereți ai laboratorului lui – nu-și dorise nimic mai mult decât lumea lui, nici la Londra, nici la Loei. Asta, și priveliștea femeii pe care o iubea, când părăsea laboratorul, ca să-i încălzească inima și să-i accelereze pulsul prin simpla prezență sub același acoperiș.

Fusese fericit – până în seara asta – pentru că se convinsese de mult singur că, deși nu-l iubea, însemna mai mult pentru ea decât oricare alt bărbat. Fusese sigur că aproape ajunsese să-l iubească… Fusese atât de orb și de prost!

Acum, știa că nu era adevărat, și deziluzia era cu atât mai amară, căci într-un fel, îi înțelegea și-i împărtea sentimentele pentru bărbatul care zăcea în patul din fața lor.

Damien, rajahul insulei Loei, era un bărbat care inspira devotament… Era mai puțin ciudat că doctorița Kathleen Frayle îl iubea, decât faptul că David nu reușise să ghicească. Fuseseră atât de apropiați, atâta vreme, încât crezuse că nu poate avea nici un fel de secret față de el, că nu va avea nici o surpriză, acum că amândoi erau la vârsta a doua.

Totuși, asta era o surpriză, șocantă în absolutul ei.

Uitându-se la chipul frumos și răvășit de pe pernă, se întrebă dacă rajahul știuse: se întrebă, gelos, ce fusese Kathleen pentru el și apoi, simțind cum culoarea îi urcă în obraji, dacă ceilalți bănuiseră. În orbirea lui, să nu fi văzut până acum semnele care în seara asta erau atât de limpezi? Sau Kathleen păstrase secretul nu numai față de el, ci față de toată lumea, și crescuse, ca un cancer la sân, ajungând în cele din urmă s-o distrugă?

Își dorea, mizerabil, s-o poată ajuta, să-i ofere, dacă nu alinare, atunci un umăr pe care să plângă. Că plânsese deja, vedea, după ochii roșii și umflați și după cearcănele de sub ei: plânsese fără să se ascundă când îl aduseseră pe rajah la spital și David o privise

stupefiat, rațiunea spunându-i ceea ce, chiar și atunci, inima lui refuzase că accepte.

Se trezi întrebându-se dacă ar fi plâns așa și pentru el…

O mână trase perdeaua care despărțea rezerva de coridorul de afară și fața ovală a lui Dosan Penty apăru, cu buzele despărțite într-o întrebare mută. David se uită la Kathleen, oftă și scutură din cap. Kathleen rămase neclintită, nesesizând întreruperea și David se duse lângă perdea.

– Ce este?

– Doctorița Challis, doctore. Vroia să știe cum se simte Înălțimea Sa.

David se uită o clipă la ea, nedumerit. Doctorița Challis? Cine naiba era doctorița Challis? Apoi își aminti. Doctorița Challis era fata după care trimisese Kathleen, studenta ei favorită. Fata de care fusese Paul îndrăgostit.

Vince o adusese la ceai… o fată atrăgătoare, stăpână pe ea și fermecătoare. Își amintea c-o plăcuse, doar că i se părea că trecuse mult de atunci. O grăbise la apartamentul ei, ca s-o scutească pe Kathleen de tensiunea de a întâlni și a se întreține cu un nou-venit, știind că trebuia să fie îngrijorată pentru Înălțimea Sa. Îngrijorată? Dacă ar fi realizat cât de îngrijorată! Dacă… Se controlă și ieși pe coridor.

Francesca Challis era chiar lângă domnișoara Penty.

– Oh, doctore, n-am vrut să te deranjez sau să ieși. doar că nu puteam să dorm și mă întrebam dacă e vreo știre, adică… Se întrerupse, stânjenită de privirea de gheață a doctorului Urquhart, care părea să treacă prin ea și să fixeze peretele. Paul o rugase să afle despre starea tatălui său și-i spusese că-l va ajuta, totuși, în ciuda faptului că făcea parte din cadrele medicale de aici, judecând

după ostilitatea domnișoarei Penty, părea aproape o crimă să ceară să i se spună ceva despre un bolnav ale cărui progrese erau atât de importante pentru toți. Chiar și doctorul Urquhart, pe care-l găsise atât de amabil la ceai, o privea acum cu o lipsă de tragere de inimă prost disimulată. Dacă ar fi spus că Paul ceruse informațiile, poate că… Deschise gura și o închise din nou. Paul n-ar fi trimis-o pe ea să afle ce face tatăl lui, dacă ar fi vrut ca întrebarea lui să fie făcută publică.

– Nu trebuie să-ți faci griji, doctore Challis. Facem tot posibilul pentru Înălțimea Sa și doctorița Frayle este acum cu el. Îi facem transfuzie cu sânge și i-am injectat extract de la ficat. A avut o cădere completă, înțelegi, și… Continuă cu voce joasă, plină de curtoazie și impersonală, descriindu-i în detalii simptomele și tratamentul. Totuși, vocea lui calmă avea un ton întrebător, sau poate de îndoială, și o privea cu atenție, de parcă i-ar fi recitat simptomele rajahului atât ca să se convingă pe sine, cât și pe ea, de corectitudinea diagnosticului stabilit cu rezervări, din dorința unei explicații mai bune și mai plauzibile.

Ascultându-l, Francesca îi aprecie nesiguranța. Erau semne și reacții contradictorii: diagnosticul precaut de anemie cronică pus de doctorul Urquhart nu era câtuși de puțin mai liniștitor decât eschivările lui Vince, fiind sprijinite de o serie de analize de sânge care spuneau altceva.

Îi puse o întrebare, apoi alta și încurajat de interesul ei, patologul se lansă în detalii tehnice. Dar după ce tremină să-i expună toate aspectele, Francesca nu putu să-i dea nici o sugestie practică. În mintea ei se născuse o idee, bazată pe un amănunt pe care și-l amintea vag, dar pe care trebuia să-o verifice înainte s-o spună răspicat. Respectul ei pentru abilitățile noilor ei colegi crescu: aici, pe Loei, la mii de kilometri de civilizație și de

progresele științei, echipa de medici era la curent cu cititul. După cum spusese doctorul Urquhart, făceau tot posibilul – rajahul era foarte bine îngrijit. Și totuși, se părea că va muri, dacă nu cumva transfuzia va face vreun miracol.

– Mulțumesc, doctore Urquhart, că mi-ai spus toate astea. Aș vrea să vă pot ajuta mai mult.

Sclipirea se stinse în ochii căprui: deveniră mohorâți și infinit de obosiți. Îi zâmbi scurt și se scuză, întorcându-se în rezerva rajahului. Domnișoara Penty veni lângă Francesca:

– Poate ai vrea un ceai, doctore? O să trimit o tavă în camera doctorilor, adică în cea în care ai fost și ieri după-amiază.

Francesca îi mulțumi cu sinceră recunoștință și sora șefă zâmbi.

– Oh, voi, englezii, cu ceaiul vostru! Știu ce înseamnă pentru voi: ceaiul e o instituție, aici. În zece minute, să spunem? Cred că doctorul Lucas și domnul Russ or să ți se alăture – amândoi sunt încă treji.

Plecă și franscesca așteptă până când dispăru în spatele clădirii, înainte să se întoarcă la Paul. Stătea unde-l lăsase, o siluetă întunecată pe fundalul cerului înstelat, și nu întoarse capul când o auzi venind.

– Ei bine?

Francesca îi spuse, în numai câteva cuvinte, ce aflase. Nu menționă diagnosticul îndoielilor și temerilor doctorului Urquhart. O precauție instinctivă, născută din experiența ei ca medic, o făcu să tacă: Paul era fiul pacientului și nu era specialist. Trebuia să-l scutească pe cât posibil de anxietate; trebuia să i se spună adevărul, dar nu de către ea, ci de către doctorii care se ocupau de caz.

El o întrerupse fioros, cu o exclamație murmurată cu furie:

– Oh, la naiba, Francesca! Scutește-mă cu menajamentele tale! Am crezut că ești prietena mea. Ce ți-au spus, de nu-mi poți spune adevărul?

– Eu… nimic, desigur. Culoarea din obraji îi trădă însă confuzia și Paul se întoarse pe călcâie.

– Indicii, aluzii ușoare, știu! Nu îndrăznesc să facă o acuzație deschisă, dar indiciile sunt suficiente pentru tine. Am fost nebun să-mi imaginez că ai putea fi altfel decât restul.

– Nu știu la ce te referi, sincer nu știu, spuse ea, prinzându-l de mânecă. Nimeni nu mi-a dat nici un indiciu.

– Nu? Își eliberă brațul. O vor face. Vei auzi totul în următoarele douăzeci și patru de ore. Dacă nu moare tata, desigur. Atunci, toți se vor teme, pentru că eu voi fi Înălțimea Sa, Rajahul și vor pleca sau vor rămâne la porunca mea. Toate astea s-au întâmplat câteva luni mai devreme, vezi tu… planul lor n-a avut șansa să reușească. Iar de la tine, draga mea Delilah, nu se poate aștepta nimeni să mă aduci pe calea cea bună chiar atât de repede, cum ar necesita circumstanțele și redistribuirea puterii!

Capitolul 6

Când Francesca se trezi, era dimineață și soarele strălucea prin fereastra fără perdea, delicios de cald pe pleoapele ei închise. Rămase o clipă acolo unde era, luptându-se cu somnul, vag conștientă că nu trebuia să fie acolo și apoi deschise ochii și începu să se întrebe cum își petrecuse noaptea într-un scaun, în camera doctorilor, învelită cu o haină și cu o pernă sub cap care, era sigură, nu fuseseră acolo când se așezase să bea ceaiul domnișoarei Penty.

Un zgomot la ușă o făcu se se întoarcă, speriată, și întâlni privirea amuzată a lui Bill Russ. Stătea zâmbindu-i, fercheș și proaspăt, cu părul ud și ondulat și cu obrajii netezi și bronzați abia bărbieriți. Avea pantaloni kaki, scurtați și fără tiv, și eșarfa legată lejer la gât era atât de viu colorată și cu un imprimeu atât de evident, încât Francesca decise că trebuia s-o fi împrumutat de la Vince.

– Ia te uită, te-ai trezit în sfârșit! Veni s-o ajute să se ridice.

– Da, eu… Nu-și putu reține căscatul, și zâmbetul lui Bill deveni și mai larg.

– Ești de pomină, o tachină el. Vince și cu mine am venit pregătiți să ne întreții la miezul nopții, și ce am găsit? Frumoasa din pădurea adormită, pe tărâmul viselor, într-un scaun. Așa că am plecat și te-am lăsat.

– Ați fi putut să mă treziți, spuse Francesca. Cum se simte rajahul?

– Mai bine, cred. A avut o criză azi-noapte – de fapt, de asta te-am lăsat aici, ne-am gândit că poate va fi nevoie de tine. A făcut hemoragie și doctorița Frayle a trebuit să-l opereze de urgență. A fost agitație mare, îți spun.

– Și eu am dormit! Oh, ce îngrozitor din partea mea!

– Erai la îndemână, dacă aveau nevoie de tine. Vince i-a spus doctoriței Frayle că ești în apropiere. Oricum, trebuie să fi fost foarte obosită. Cum te simți acum, hm?

– Înțepenită, mărturisi Francesca, și oribil de murdară. Ar fi mai bine să mă duc să mă schimb.

– Încă arăți pe jumătate adorită – te însoțesc. Crezi că după micul dejun, vei fi suficient de recuperată să te ocupi de un caz?

– Da, desigur, eu… Îl fixă cu privirea. Credeam că slujba ta e să pilotezi aeroplanul. Conduci și spitalul?

– Dumnezeule mare… ce idee! râse el. Dar o parte din slujba mea e să pilotez o ambulanță aeriană pentru districtele izolate și am primit un apel de pe cealaltă parte a insulei. M-am gândit că ți-ar plăcea să te oferi voluntară… pot să-ți arăt cum merg treburile și să am grijă de tine și sincer, în momentul acesta, date fiind împrejurările, e bine să stai departe de spitalul ăsta. Ce spui?

– Ei bine, eu… Francesca ezită. Sugestia îi surâdea oarecum. Vroia să fie de folos ca medic, și avea nevoie de timp să se gândească, înainte să dea ochii cu Paul și cu ceilalți colegi. Evenimentele de ieri erau încă destul de confuze și ușor alarmante

– să plece și să lucreze i-ar putea distrage atenția și ar ajuta-o să se decidă dacă să rămână sau nu în Loei. Dar încă nu-i raportase oficial doctoriței Frayle… Îi spuse asta lui Bill și el dădu din umeri.

– A fost ideea ei să te întreb. Dar dacă preferi să rămâi…

– Oh, în cazul ăsta, nu se pune problema… desigur că merg. Asta dacă… ai curățat kerosenul.

– Cocoană, m-am ocupat de asta, nu-ți face griji. Nu era noroi, până la urmă. Dar… ei bine, lucrurile de genul ăsta ne sunt trimise ca să fim puși la încercare, fără îndoială. Ne vedem într-o oră. Ok?

– Ok.

Francesca intră în camera ei, unde băiatul ei o aștepta zâmbind. Îi arătă tava cu ceai și se duse să-i pregătească baia. După ce mâncă, își aprinse o țigară, întrebându-se dacă nu trebuia cumva să obțină câteva instucțiuni înainte să plece la datorie. Bill nu spusese decât că era un apel, dar nu menționase care era problema. Poate că trebuia să se ducă și să-l întrebe pe Vince. Se ridică, sinse țigara și văzu că Bill tocmai venea spre ea, cu o trusă medicală.

– Bună! spuse el și deschise trusa s-o inspecteze. Se ridică la standardele londoneze, doamnă? Domnișoara Penty a pregătit-o. Ei bine, ești gata de plecare? O să ai nevoie de o pălărie și de ochelari fumurii… ți-am pus o pereche de cizme în portbagaj.

– Cizme? De ce?

– Din cauza șerpilor; acolo unde mergem, sunt o mulțime.

– De ce natură e apelul? întrebă Francesca, în timp ce traversau curtea către jeep.

– Ar putea fi orice. Locul în care mergem e mai degrabă izolat, e doar un sat mic din junglă, care primește vizite de aici abia de trei ori pe an și lunar din partea asistentului aborigen al zonei. Așa că ai primit o sarcină de bărbat, doctore. Dar cred că o să ți se pară interesantă și poate te vei hotărî să rămâi.

– De unde ți-a venit ideea că s-ar putea să plec?

– Ceva ce ai spus în somn, aseară, când te-am învelit cu haina mea. Mi-a lăsat impresia că poate nu vei vrea să rămâi.

– Și… ce am spus?

– Aș fi un pârâcios, dacă ți-aș spune, nu? Spuse el, atent la condus.

– Până la urmă, sunt cuvintele mele, protestă Francesca.

– Dar eu le-am auzit, sublinie Bill, amuzat.

– Știi de ce am fost invitată aici, de ce mi s-a oferit postul ăsta?

– Nu mi-a spus nimeni, dacă la asta te referi.

– Nici mie nu mi-a spus nimeni, îngână ea, cu amărăciune.

– Nu? Cred că nu, după discuția de ieri. Nu puteam să fiu sigur, dar mă pricep la oameni. Iar tu… Acum se întoarse spre ea, cu o lumină ciudată în ochi care pe Francesca o făcu să roșească. Nu ești genul care să…

– Care să, ce, Bill? Uite, nu vrei să nu mai vorbești în dodii? Sunt o străină aici, nu știu nimic și pe nimeni. Pe singura persoană pe care o cunosc, nu mi s-a permis încă s-o văd. Toate intrigile și misterele astea mă demoralizează. Se simțea jenată că-i dăduseră lacrimile. Mă simt de parcă aș fi singură de partea greșită gardului, iar voi, restul, împotriva mea.

Pe neașteptate, mâna bronzată a lui Bill alunecă de pe volan și degetele lui o prinseră pe a ei. Strânsoarea lui era caldă și ciudat de liniștitoare.

– Hei, nu e chiar atât de rău, nu-i așa? Chiar atât de neprimitori ți-am părut? Pentru că nu suntem, nici unul din noi. Deși, îndrăznesc să spun, am devenit un soi de clan și poate asta a produs oarecare neînțelegeri în legătură cu tine. Toți ne-am făcut o anumită impresie, când am auzit că vii. O privi ușor stânjenit și apoi reveni asupra drumului. Nu e tocmai cel mai ușor drum pe care am condus, mărturisi el.

– Ce impresie? întrebă Francesca, după câteva clipe.

– Oh… știi tu. Am auzit un zvon că tu și Paul ați fost amorezi, când a fost în Anglia, dar v-ați despărțit intr-o chestiune de politică. Când am venit să te iau din Singapore, mă așteptam… la naiba, Francesca, nu știu la ce mă așteptam, dar cu siguranță nu la o fată ca tine.

– Când l-am cunoscut pe Paul, aveam doar nouăsprezece ani, spuse cu voce mică și glacială Francesca. A fost ceva copilăresc, a fost primul bărbat de care m-am îndrăgostit vreodată. Îl cunoșteam de mai puțin de trei săptămâni și mi-a fost prezentat sub numele de Robin Cornwall. Am crezut că e englez, un nepot sau vreo rudă de-a doctoriței Frayle. A plecat fără să mă avertizeze – doar și-a luat rămas-bun și a plecat. Nu mi-a scris și nu am avut nici o adresă ca să-l pot contacta. Cân m-am dus la doctorița Frayle, când mi-am călcat în picioare mândria și am întrebat-o despre el, nu mi-a spus nimic. De parcă aș fi fost un copil în care nu putea avea încredere. Deși, trebuie să recunosc, de atunci s-a purtat extrem de frumos cu mine. Când mi-a oferit postul ăsta, am acceptat imediat. Am fost îngrozitor de încântată și flatată că vrea să fim colege. Am mutat și munții ca să ajung aici, am muncit ca o scalvă să-mi iau diploma în medicină tropicală, pentru că doctorița Frayle mi-a spus că trebuie s-o am. Vezi tu, am crezut că sunt chemată ca medic și că în sensul ăsta e nevoie de mine la Loei.

– Dar este nevoie, spuse Bill.

– Oare? Paul n-a fost de aceeași părere.

– L-ai văzut aseară?

– Da. A fost un șoc.

– Da, pun pariu că a fost. Francesca se uită la el, dar în glasul lui nu era nici o urmă de sarcasm și expresia lui era mai degrabă gravă, chiar compătimitoare.

Francesca inspiră adânc. Întrebă, conștientă că de răspunsul lui vor depinde multe:

– Îți place Paul?

Bill nu ezită. Scutură din cap. Fu o mișcare pripită, aproape furioasă și Francesca insistă:

– De ce nu?

– Uite, mă pui într-o postură ciudată, Francesca. Nu cred că vreau să răspund la întrebarea asta, dacă mă ierți. Trebuie să vezi singură, să confrunți ce știai și ce simțeai pentru el cu ceea ce vei afla acum. Nu sunt judecătorul lui și nici nu vreau să fiu, nici n-o să te influențez. Recunosc că nu mă dau în vânt după el, dar numai atât. Sper că vei rămâne, dintr-o mulțime de motive. Dar n-o să te învinovățesc dacă n-o vei face. Eu… Brusc, se încordă și fără să aștepte răspunsul ei, apăsă pedala de accelarație, iar Francesca fu prea ocupată să se țină ca să-i mai pună întrebări.

Realiză că trebuia să-l fi enervat ceva și mai târziu, se aventură:

– Ne grăbim?

– Nu chiar așa, spuse Bill, încetinind imediat. Îmi pare rău dacă te-am speriat. Doar că Paul e în mașina din față… Luă o altă curbă periculoasă, apoi îi arătă o mașină roșie care gonea pe drum și pe care Francesca abia dacă o observase cu câteva minute în urmă.

– Da, dar… ce contează asta?

– Poate că nu contează, vom vedea. Dar menținu viteza redusă, spre ușurarea Francescăi. mașina roșie dispăru din vedere și spuse:

– Paul mi-a spus aseară că lumea îl urăște și a insinuat că nu se înțelege cu tatăl lui. E adevărat?

– Mai mult sau mai puțin. oamenii n-au încredere în el, a fost prea multă vreme plecat, îl privesc ca pe un străin.

– Dar, cu siguranță, nu e vina lui…

– Nu. Dar le-a intrat în cap că Paul îi va vinde și va părăsi Loei, de îndată ce e încoronat. Ideea nu e chiar irațională… Paul nu face

nici un secret din faptul că nu e fericit aici și că stă doar pentru că tatăl lui insistă. În plus, în ultima vreme a avut câțiva vizitatori misterioși. circulă zvonuri că sunt cercetători și că au găsit pe Loei ceva ce le-a stârnit interesul – ceva pentru care, probabil, sunt dispuși să plătească.

– Adică… petrol?

– S-ar putea. Nu știu, Paul păstrează secretul… Făcu un semn către peisajul mirific. Poți să-ți imaginezi anarhie în paradisul ăsta pe pământ?

– Nu cred că vreau să-mi imaginez.

– Nu. Și totuși există, chiar și aici. E numai o clică mică ce vrea să se elibereze din jugul rajahului. Nu au nici o șansă, sub domnia actualului rajah – e foarte iubit și respectat și-i conduce cu blândețe pe acești oameni simpli. Dar dacă moare și Paul primește tronul… răzvrătitorii își vor pune planul în aplicare. Iar dacă Paul are vreun gând să vândă, numai Dumnezeu știe ce se va întâmpla. Acum înțelegi? O privi întrebător.

– Da, recunoscu Francesca. Nu e o perspectivă prea încântătoare, nu? Dar trebuie să-l succeadă neapărat Paul? Este singurul fiu al rajahului?

– E cel mai mare. Mai are unul, Anil. Dar nu e tocmai potrivit. E destul de inofensiv… un flăcău simpatic, cu o minte puțin peste nivelul unui copil de cinci ani. Anil e aborigen și-l vedem foarte rar. Stă cu mama lui la Palatul de Vară – e pe una din plaje, în vestul insulei. Regina e o aborigenă – rajahul s-a însurat cu ea, la zece ani după moartea mamei lui Paul. Nu știu povestea, dar se spune că n-a vrut să se recăsătorească. Oricum, n-a fost un succes, deși aparențele sunt păstrate, sau erau, înainte să se îmbolnăvească. Apoi, regina a fost exilată. Boala lui e destul de ciudată… cred că încă nu se cunoaște cauza. Se pare că e un fel de anemie, dar nu e tipică – tu trebuie să știi mai multe despre asta decât mine – și sunt

tot felul de zvonuri cum că regina ar fi încercat să-l otrăvească. Zvonurile sunt înfloritoare pe Loei – au spus cam același lucru și când a murit soția lui Paul, au insinuat că regina a agitat apele, sau ceva de genul ăsta. O privi din nou. Știai că Paul a fost căsătorit?

– Da, mi-a spus aseară. Bietul Paul! Părea înrăit.

– Are toate motivele, spuse sec Bill. Oh, la naiba! Uită-te la asta!

Mașina roșie oprise lângă pista de decolare. Aeroplanul cu două motoare pe care Bill îl pilotase ieri era deja pregătit. Un bărbat sări din mașină și se duse către el. Era prea departe ca Francesca să-i vadă fața, dar Bill spuse, strângând din dinți:

– Paul! Și o să împrumute avionul meu, dacă are ocazia, văzând că e pregătit și al lui nu! N-am de gând să-l las, nu de data asta. A mai făcut-o și înainte… naiba să-l ia, n-ar trebui să zboare fără mine!

Din ușa aeroplanului, Paul privi în spate, îi văzu și le făcu un semn. Apoi dispăru, trântind ușa în urmă. Un moment mai târziu, capul și umerii i se văzură prin pexiglasul carlingii.

Bill acceleră, semnalizând frenetic către mecanicii care se adunaseră lângă avion. Aceștia se uitară în jur, dar evident nu puteau face nimic, căci aeroplanul ajunsese deja în capul pistei.

– Dar de ce ți-ar lua Paul avionul? întrebă Francesca. Adică, trebuie să i se fi spus că ai nevoie de el ca să ne ocupăm de un caz.

– Oh, pur și simplu face lucruri de genul ăsta… nu știu de ce.

– E pilot calificat?

– Oh, da. E foarte bun. Trebuie să fie… eu l-am învățat.

În ciuda cuvintelor aruncate cu nepăsare, Bill era extrem de furios, abținându-se cu eforturi considerabile. Era alb la față și pulsul îi zvâcnea sub falcă. Apăsă din nou pe accelerație.

– Îmi pare rău, dar va trebui să încerc să-l opresc.

Când ajunseră la pistă, aeroplanul pornise deja cu viteză crescândă. Francesca îl urmări fascinată, abia conștientă de imprecațiile lui Bill, sau de privirea lui furioasă. Avionul arăta ca o pasăre grațioasă, grăbită spre dealurile împădurite. În câtea secunde, roțile se vor părăsi solul și se va avânta pe cer, un obiect frumos, creat de om pentru a cuceri lumi noi, deasupra și dincolo de pământ…

Poate că Paul căuta libertatea acestor lumi, încercând să evadeze din a lui.

Momentul ei de visare fu zguduit brusc de o explozie violentă și asurzitoare.

Chiar când avionul se desprinse de la sol, cabina lui păru să se dezintegreze într-un buchet de flăcări portocalii. O secundă sau două, continuă să se ridice, apoi, cu o bruschețe îngrozitoare care pe Francesca o făcu să izbucnească în plâns, botul plonjă în jos, ca să se îngroape în pământul reavăn de la capătul pistei.

Un nor negru și vulcanic de praf se ridică, ascunzând momentan flăcările, și rămase suspendat în aerul neclintit de deasupra rămășițelor.

– Oh, Dumnezeule! strigă Bill, într-o șoaptă înecată și aspră, apoi Francesca trebui să se țină de bord în timp ce întoarse jeepul, grăbindu-se spre norul prin care începeau să străbată primele limbi de foc.

Capitolul 7

În clipa următoare, Bill dispăru în norul de praf și fum. Francesca îl urmă, fără să se gândească la instrucțiunile pe care i le dăduse. Un zid de foc o întâmpină; căldura era atât de intensă încât se clătină pe picioare, acoperindu-și fața cu mâinile. Întregul aeroplan era în flăcări, de la bot până la coadă. Era imposibil să te apropii, de neconceput ca cineva să fi supraviețuit. Și Paul fusese înăuntru… Paul.

Orbită de praf și de fum, abia știind ce face, Francesca își croi drum până în fața avionului și acolo, spre ușurarea ei, îl văzu pe Bill aplecându-se deasupra unui trup inert și răsucit care zăcea la pământ, la picioarele lui. Îi strigă sălbatic să se întoarcă și apoi îl văzu ridicând forma carbonizată și inertă care trebuia să fie Paul și cărându-l la jeep.

Francesca îl ajută să-l pună pe locul din spate. Nu era timp de blândețe, nici măcar să verifice dacă Paul era sau nu în viață. Bill murmură ceva, dar nu auzi ce. Îi ascultă instrucțiunile gesticulate și urcă în mașină, iar Bill conduse. Ieșiră în aerul rece și instantaneu fură înconjurați de o ceată gălăgioasă de mecanici aborigeni.

Bill îi reduse la tăcere cu un singur cuvânt. Se întoarse spre Francesca și văzu atunci că fața lui era înnegrită și de nerecunoscut, iar cămașa îi era arsă pe alocuri.

– A fost proiectat departe, printr-un miracol. Cred că s-ar putea să fie în viață. Vrei să te… uiți?

În viață, dar în agonie, se gândi Francesca. Inima i se contractă. Oare venise aici doar pentru asta? Pentru ca Paul să moară în brațele ei? Dar era medic, își aminti. Trebuia să-și păstreze calmul și să se uite la omul prăbușit în spatele jeepului ca și cum ar fi fost un pacient oarecare, nu Paul. Nu bărbatul pe care-l iubise odată. Dar mâinile-i tremurau și obrajii îi erau uzi de lacrimi. Șocul o năucise și o zguduise.

Bill o luă de braț. Atingerea lui era slabă și blândă, dar îi dădea puterea de care avea nevoie.

– Bine, îi spuse ea, o să văd ce pot face.

Nu credea realmente că Paul putea fi în viață. Urmări cum mecanicii îl ridică din jeep și-l așază cu blândețe pe jos. Spre uluirea Francescăi, Paul se mișcă, mai întâi o mână, apoi un picior, și în cele din urmă, deschise ochii și se uită la ea, fără s-o recunoască. Era foarte palid, ochii îi erau nedumeriți și pupilele dilatate, dar fără îndoială, era în viață.

Francesca îl examină cu grijă, dar nu putea face prea mult în aer liber, în afară să afle în ce măsură rănile era grave și să se asigure că poate fi transportat fără să le agraveze.

Îl palpă cu grijă, uimită să descopere cât de ușoare erau realmete rănile. Avea vânătăi și tăieturi pe față și la cap, în stare de șoc, desigur, și doar pe jumătate conștient, dar nu găsi nici o fractură și, în timp ce hainele îi fuseseră pârjolite de flăcări, arsurile cu care se alesese erau superficiale. Mai exista încă posibilitatea leziunilor interne, dar părea redusă.

– La naiba! Vorbești serios? Adică nu e rănit mai mult de atât? fluieră Bill.

– Nu, pare incredibil, dar nu găsesc altceva. Se poate să fi făcut o comoție. Cred că ar fi mai bine să-l ducem înăuntru și o să-i fac o examinare mai amănunțită, după ce mă spăl pe mâini.

– Așa e. eu și băieții îl aducem; ia jeepul și du-te înainte. Robert Ong o să-ți arate unde e baia.

Când ieși din baie, Paul tocmai fusese adus. Bill o lăsă să supravegheze mutarea de pe targa impovizată, spunând că va suna la spital.

– Îl chem pe Vince cu o ambulanță, apoi poate să vină cu mine în misiune, cu celălalt avion. Așa, o să te poți întoarec cu… dădu din cap către targă… el. Ai prefera asta, nu-i așa?

Francesca îi întâlni ochii albaștri fără să clipească.

– Cred că m-ai înțeles greșit, Bill. Apelul acela este sarcina mea și o voi face.

– Ok, dacă așa vrei, Francesca. Oricum, dat fiind statutul de V.I.P. al pacientului, presupun că Vince o să vină. Va trebui să aibă un medic care să-l supravegheze până la spital, nu?

– Ar fi recomandabil. Voi face tot ce se poate pentru el.

Se întoarse la targă și Paul, care acum era pe deplin conștient, îi zâmbi strâmb.

– Am crezut că… s-a terminat, Fran. Noroc că ai fost prin zonă să… aduni rămășițele. Vocea îi era slabă și Francesca îi intrezise să mai vorbească.

El suspină și cedă fără să protesteze îngrijirilor ei. De data aceasta, examenul ei fu minuțios. Îi curăță și-i bandajă rănile. Simptomele șocului dispăreau rapid. Era uluitor că scăpase cu viață, însă aproape de necrezut că scăpase atât de ușor.

Cu nefireasca lui abilitate de a-i citi gândurile, Paul spuse, ridicându-se într-un cot:

– S-ar părea că diavolul are grijă de ai lui!

Francesca îl ignoră, nevrând să mai vorbească, dar o prinse de mânecă și întrebă:

– Cum s-a întâmplat? Ai văzut, nu?

– Da. Dar n-am văzut ce s-a întâmplat. Aș vrea să te întinzi și să taci, până ajunge ambulanța. Nu aveam de gând să-ți dau morfină, dar voi fi nevoită, dacă nu vrei să taci.

– Sunt foarte bine, insistă el cu obstinație. Și vreau să știu de ce a sărit în aer avionul. Unde e Bill?

– Nu știu. A spus că se duce să sune la spital.

– Era aeroplanul lui, remarcă Paul gânditor, al lui și… al tău. Trebuia să plecați la Nilli, să vă ocupați de un apel, nu-i așa? Băieții mi-au spus ceva.

– Presupun că acolo mergeam. Nu mi s-a spus denumirea locului, dar îmi imaginez că băieții știau. Eu…

– Trebuie să vorbesc cu Bill. Trimite-l pe Ong după el, vrei, Fran? Te rog… ar putea fi important. Și dă-mi o țigară, dacă ai. Hai, n-o face pe medicul pisălog cu mine. N-o să-mi facă nici un rău.

Francesca îi dădu o țigară aprinsă. Mâna lui era încă vizibil instabilă și se întinse pe spate, inhalând recunoscător fumul. După ce-l trimise pe Ong în căutarea lui Bill, Paul spuse pe un ton jos, plin de nedumerire:

– Pur și simplu a explodat, la câteva secunde după ce am decolat. Eram în aer când s-a întâmplat. A sărit în aer și explozia l-a rupt în două. Eu eram în botul avionului și de asta am fost aruncat. Am avut un noroc fantastic. Dar cui îi era menită explozia? Dacă ai fi fost în avion, ai fi fost în cabină, Fran, imobilizată în scaunul tău…

Implicația era destul de clară. Francesca își reținu un fior, amintindu-și imaginea exploziei. După cum spusese Paul, ar fi fost în cabină – imobilizată în scaun. N-ar fi existat absolut nici o

posibilitate să fie aruncată departe de flăcări, așa cum se întâmplase cu Paul. Își aminti remarca pe care o făcuse ieri în glumă, când Bill sugerase că cel care pusese noroiul în kerosen îi purta pică. Ea spusese, întreacă și fără să creadă realmente, că poate pe ea n-o avea la suflet… Întâlni ochii negri și îngrijorați ai lui Paul… dar gândindu-se mai bine, cine putea s-o urască atât încât să atenteze nu o dată, ci de două ori la viața ei, în tot atâtea zile? Era o străină, o nou-venită, nu cunoștea pe nimeni, cu excepția doctoriței Frayle și… a lui Paul.

Francesca își îndreptă umerii și, ducându-se la trusa medicală, începu să-i prepare injecția cu morfină. Oricum, Paul va avea nevoie de ea pentru călătoria până la spital. Care erau realmente sentimentele ei pentru el? Visul romantic despre el se spulberase în timp – acum era un străin pentru ea. Dar fusese un moment, când se năpustise spre avionul în flăcări, când crezuse că inima i se sfâșie, căci îl găsise pe Paul numai ca să-l piardă din nou.

Îi administră morfina, evitându-i privirea care știa că e fixată asupra ei. Scoțând acul, mâna lui, neîndemânatică din pricina bandajelor, o captură pe a ei și o strânse cu putere.

– Fran, poți să mă sedezi acum, poți să mă oprești să pun întrebări. Dar nu pot fugi de destin și, Dumnezeu să mă ajute, nici tu nu poți! ai putea să pleci de aici, desigur. Dar aș veni după tine și te-aș aduce înapoi. Kathleen Frayle a știut ce face când te-a adus aici. Sau poate că n-a fost decât instrumentul sorții. Ce e scris, e scris – în ciuda educației mele occidentale, încă mai cred asta, să știi. Cum a spus Omar Khayyam? „Degetul scrie și, odată ce scrie, merge mai departe – nici toată cucernicia, nici toată vioiciunea minții nu-l vor ademeni să șteargă nici măcar o jumătate de rând. Nici toate lacrimile nu vor spăla vreun cuvânt…“ Vocea i se stinse și Francesca îi retrase încet mâna. Aștepta, privindu-l vreme îndelungată, văzându-i chipul prin șuvoaie de lacrimi.

Nu știa dacă-l mai iubea, dar era conștientă de o tandrețe dureroasă care-i sfâșia inima. Și atunci, știu că Paul avea dreptate. Nu putea să fugă de destin. Nici măcar măcar nu va încerca. Nu avea nici un rost să fugă, nici măcar să se teamă nu avea vreun sens. Ce era scris, era scris. Dintr-o dată, îi era foarte ușor să creadă asta, aici, pe insula Loei.

Până când se întoarse Bill, Paul dormea deja și Francesca îl avertiză cu un deget. Bill înțelese și se întâlniră la fereastră.

– N-o să putem decola un timp, până când nu sunt îndepărtate rămășițele, iar acum este mult prea cald pentru operațiunea asta. Aeroplanul lui Paul are nevoie de toată pista, e un aparat mult mai mare decât era al meu. Asta ar înseamna să stai pe aici, pe căldura asta, așa că-ți sugerez să te întorci la spital până sunt gata. Poți să pleci cu ambulanța și trimit mai târziu jeepul după tine. Ce zici?

– Nu mă deranjează să stau pe aici, începu Francesca, dar Bill îi zâmbi cu maliționitate și o bătu ușor pe umăr.

– O să te deranjeze, se face o căldură infernală… suntem aproape la nivelul mării. Și n-o să am timp să stau cu tine, dacă rămâi – vreau să arunc o privire și să aflu de ce a explodat avionul, dacă pot.

– Bill, ar putea fi un sabotaj, nu?

– Ar putea. Pe de altă parte, ar putea să fie o mulțime de alte lucruri. Voi afla care, sau cel puțin voi elimina câteva din posibilele cauze.

– Murdăria din kerosen de ieri… se aventură Francesca. Se uită repede în spate, la Paul, dar nu se mișcă.

Ochii albaștri ai lui Bill o priviră mici și circumspecți.

– Încerci s-o legi de accidentul lui Paul?

– Ei bine, da. Cel puțin…

– Ai greșit adresa, îi spuse Bill cu hotărâre. Am descoperit problema pe care am avut-o când am venit de la Singapore – nu era murdărie, ci o țeavă de alimentare stricată. Unul din lucrurile acelea care cu puțin ghinion se poate întâmpla oricui.

– Defecțiunea n-ar fi putut fi provocată deliberat?

– În Sourabaya? Acolo au început problemele, după ce am plecat din Sourabaya. Uite, dacă accidentul din dimineața asta s-a datorat unui sabotaj – nu exclud încă posibilitatea – dar dacă da, atunci sabotorul trebuie să fi fost aici, nu-i așa, nu în Java? Un sabotor din Java n-ar fi putut pune o bombă cu ceas, dacă la asta te gândești. Am fi văzut-o când am descărcat – la naiba, am verificat personal avionul, imediat după ce ai plecat cu Vince. Nu m-am dus la palat până n-am controlat. Și dacă sabotorul este aici, în Loei, atunci n-ar fi putut să ne defecteze țeava de alimentare când am aterizat la Sourabaya. Nu?

– Nu. Dar…

– Cine știa că Paul va lua aeroplanul în dimineața asta? Eu n-am știut și cred că nici el, până n-a văzut că e deja pregătit și s-a hotărât să nu mai aștepte până îl scot pe al lui. Dacă cineva i-a pus gând rău lui Paul, Francesca, atunci tot ce pot să spun e că e al naibii de norocos că l-a prins pe el în dimineața asta, și nu pe noi doi, pentru că…

– Bill, raționamentul tău cade dacă nu pe Paul îl urmăreau, ci pe mine. Nu?

– Pe tine? Dar de ce naiba ți-a pune cineva de pe insula asta gând rău? Nu are nici un sens! Ești englezoaică, o străină, și…

Se întrerupse și Francesca termină fraza în locul lui:

– Și l-am cunoscut pe Paul, înainte să vin aici. Chiar tu ai spus că zvonurile circulă repede pe Loei. Poate că există zvonuri despre mine care… nu sunt adevărate. Se poate, Bill. Trebuie să recunoști că există posibilitatea.

– Cred că exagerezi. Și dacă e vreun sâmbure de adevăr în teoria ta, n-ar fi mai bine să le demonstrezi că zvonurile nu au nici o bază? Doar ca măsură de precauție!

– Eu… Bill, vorbesc serios. Eu…

– Dumnezeule, Francesca, și eu. Niciodată n-am fost mai serios. Uite, voi verifica atent accidentul. Se poate să nu fi fost decât un accident – zborul e meseria mea și știu ce se poate întâmpla, din experiențe dureroase. Dar… Uite că vine ambulanța. Să vedem ce are de spus Vince, hm?

– Bine.

Dar când ajunseră în parcarea pavată din fața clădirii aerodromului, din ambulanță nu coborî Vince, ci însuși doctorița Frayle.

Capitolul 8

Îndreptându-se să-și întâlnească profesoara de odinioară, Francescăi i se păru că doctorița Kathleen Frayle îmbătrânise. Era o femeie înaltă, care se mișca lent, dar cu hotărâre. Întotdeauna îi dăduse impresia că posedă rezerve enorme de energie, pe care le păstra deliberat și foarte bine calculat ca să le poată folosi în cantitatea necesitată de fiecare situație, dar pe care niciodată, indiferent de circumstanțe, nu le irosea.

La Royal Free, făcuse istorie cu rezistența și curajul ei incredibile, în timpul războiului-fulger londonez. Studenții vorbeau cu respect despre ea, amintindu-și cum apăruse, cu o prospețime uluitoare, după ore întregi de muncă sub lumina fierbinte a lămpilor din sala de operații, cu o expresie senină și arătând ca scoasă din cutie, la fel de calmă de parcă abia s-ar fi trezit dintr-un somn odihnitor.

De fapt, poveștile despre ea erau credibile, Kathleen Frayle rareori dormea. Dacă nu era în sala de operații, o găseai în saloane sau la urgență. Acum, părea oarecum încordată, traversând grațios pavajul, dar era foarte palidă și nici măcar machiajul perfect nu

puteau ascunde ridurile de oboseală și tensiune din jurul gurii și ochilor. Totuși, zâmbea și, ca de obicei, era imaculat îmbărcată. O salută cu căldură pe Francesca și se scuză cu atâta farmec și sinceritate pentru întârzierea cu care se întâlneau, încât cealaltă nu se putu îndoi de regretele ei. Numai după ce-și ceru scuze, întrebă de Paul. Ascultă cu gravitate raportul Francescăi, fără s-o întrerupă. Apoi, spre uimirea Francescăi, respiră cu ușurare, închise ochii de parcă s-ar fi rugat și apoi se întoarse cu un zâmbet ciudat și forțat spre Bill.

– Știi, Bill, mesajul tău… ne-a indus în eroare. De asta am venit, eu… bietul Paul! Nu pot să-ți spun cât de ușurată sunt că nu e grav. Văzându-i cămașa neagră de fum și pantalonii pârjoliți, spuse: pilotai avionul? Atunci, ce făcea Paul…

Tânărul îi povesti cum decureseseră lucrurile și când termină, doctorița Frayle îi întinse mâna:

– Bill, ai fost foarte galant să-ți riști viața pentru Paul.

– Nu mi-am riscat-o, răspunse Bill și se înroși când doctorița îi ridică mâna ca să i-o arate Francescăi.

– Spune că nu, Francesca! Ce ființe absurde sunt bărbații! Poate ar trebui să mă uit puțin la Paul. Sunt sigură că ai făcut tot posibilul pentru el, dar dacă tot sunt aici…

Examinând pacientul, doctorița Frayle era din nou medicul familiar, competent și eficient.

– Cred că ai dreptate, Francesca – nu e grav rănit. E un miracol. Când am primit mesajul lui Bill, care spunea că a avut loc un accident și că Paul e implicat, trebuie să mărturisesc că m-am pregătit pentru ceva mult mai serios. Și cum Înălțimea Sa e atât de bolnavă… oh, nici măcar nu vreau să mă gândesc! Ați fost minunați, și tu și Bill. Ochii ei, direcți și cercetători, îi întâlniră pe ai Francescăi. Presupun că l-ai recunoscut…

Francesca se așteptase la întrebarea asta, crezuse că e pregătită să răspundă, dar când veni, ezită.

– Da, doctore Frayle. L-am recunoscut. Eu… Obiceiul disciplinei avea rădăcini adânci. Doctorița Frayle nu era omul cu care să te certi sau căruia să-i ceri indignat explicații. Francesca își mușcă buza și așteptă în tăcere replica superioarei ei.

– Presupun că tu crezi că te-am înșelat…

– Ei bine, am crezut asta. N-am putut să înțeleg… adică, date fiind circumstanțele, părea atât de…

– Crud? Că nu te-am avertizat? Am intenționat să te previn, desigur. Dar nu vreau să-ți faci o impresie greșită în privința motivelor pentru care ți-am oferit postul acesta. Am nevoie de abilitățile tale profesionale, am foarte mare nevoie de tine, după cum vei vedea curând și singură. Și dacă mărturisesc c-am sperat ca prezența ta aici să-l ajute pe Paul să-și vină în fire, o să mă crezi că n-am avut nici un alt motiv ascuns să te rog să vii la Loei?

– Eu… Indignarea Francescăi păli. Exprimată așa cum tocmai o făcuse Kathleen Frayle, pe un ton blând și firesc, decepția devenea dacă nu justificabilă, cel puțin scuzabilă și… bine intenționată. Numai vehemența lui Paul o făcuse să pară atât de crudă.

– Paul avea o părere atât de bună despre tine și l-am avut, ca și pe tine, multă vreme pe conștiință. Ar fi trebuit să te avertizez, acum îmi dau seama, dar mi-a fost greu s-o fac în scris. Mi-a fost teamă că poate n-o să vii, dacă-ți voi spune adevărul. Aveam de gând să vin cu Bill la Singapore, să te întâmpin și să-ți spun atunci. Dar boala rajahului m-a impiedicat. De atunci, mă tem c-am fost prea îngrijorată pentru el, ca să mă mai gândesc la altceva sau la altcineva. Mă ierți?

– Da, șopti ea, cu toată admirația și afecțiunea.

– Fii binecuvântată, micuța mea doctoriță Challis! Ți-am înșelat de două ori încrederea, și totuși mă ierți. Ești un copil generos.

Cred că înțelegi că prima dată când te-am mințit, aveam mâinile legate și n-am putut face nimic. Într-un fel, de data asta încercam să mă revanșez pentru prima ocazie, când ți-am spulberat cu atâta cruzime iubirea de adolescentă și te-am rănit destul de rău, mă tem. Dar, dacă preferi să nu rămâi, nu te voi reține și desigur, îți vom plăti drumul înapoi. Deși mi-ar plăcea să rămâi măcar o săptămână, înainte să iei o decizie. Cu boala Înălțimii Sale, nu voi putea să plec de la spital și asistența ta ar fi inestimabilă.

Se decisese deja, cu puțin timp în urmă, să rămână, uitându-se la chipul chinuit al lui Paul. Fusese o decizie liberă și știu, când ochii Kathleenei Frayle o studiară întrebători, că era cea corectă. Dar era conștientă că era și periculoasă. Pentru că dacă prăbușirea lui Paul nu fusese un accident…

Se auzi spunând cuvinte pe care nu intenționase să le rostească, vorbind cu calm și convingere și din nou, recunoștința profesoarei îi încălzi inima. Ca să-și ascundă confuzia, se întoarse să se uite la Paul și văzu că avea ochii deschiși și fixați pe fața ei. Un zâmbet îi ridică ușor colțurile gurii și-i aprinse chipul întunecat într-un moment de recunoaștere conștientă. Apoi, pleoapele îi căzură din nou și adormi.

– Cred c-o să-l ducem la spital imediat, Francesca, ce spui? Dacă-l chemi pe Ong, o să-i trimită pe băieți.

Mergând împreună spre ambulanță, Francesca se aventură să întrebe despre starea rajahului. Fața frumoasă și obosită a doctoriței Frayle deveni brusc inexpresivă. Răspunse scurt:

– Încă nu e în afara pericolului și prognoza nu e prea bună. Dar… va mai avea puțin, cred. Te simți capabilă să te duci la Nilli? Pentru că sunt sigură că doctorul Lucas ar fi dispus să te înlocuiască. Dimineața asta trebuie să fi fost un iad pentru tine și voi înțelege dacă vei simți că nu poți zbura atât de curând.

Francesca nu-și putu reține tremurul pe care cuvintele acestea i-l provocară. Amintirea accidentului era prea recentă, prea vie. Dacă va întoarce capul, va vedea rămășițele fumegânde în capul pistei…

Dar când se întoarse, fu ca să-l vadă pe Bill venind spre ele, trupul lui mare, îmbrăcat în haine curate blocând imaginea aeronavei prăbușite.

– E apelul meu, doctore Frayle. Aș vrea să mă duc personal. Și văzând zâmbetul aprobator al lui Bill, fu conștientă de o absurdă și irațională exaltare. Cu toate că nu putea să înțeleagă de ce ar conta aprobarea lui. Era suficient să știe că o câștigase.

Cel puțin va putea să-și demonstreze, în următoarele câteva ore, dacă temerile și suspiciunile ei aveau o bază reală. Și va fi un început pentru slujba ei, va face ceva pentru salariul ridicol pe care i-l ofereau. Dacă nu putea face asta, atunci putea la fel de bine să plece de la Loei și să se recunoască învinsă. Pentru că venise aici ca medic și la Nilli, indiferent unde o fi, era nevoie de un medic și era de lucru…

– Voi trimite jeepul după tine într-o oră-două, spuse Bill. O să ai timp să te schimbi și să mănânci ceva, Francesca. Ok?

Era foarte insistent să plece și nu avea sens să se certe. Francesca o urmă pe doctorița Frayle în ambulanță și plecară.

Când făcuseră aproape jumătate de drum, Francesca privi în urmă și văzu, în depărtare, un aeroplan accelerând pe pistă. Cu inima bătându-i tare și cu gura uscată îl urmări cum decolează și urcă pe cer, cum înconjoară de câteva ori terenul și apoi revine la sol. Lângă ea, doctorița Frayle urmărise și ea.

– Așadar, de asta vroia Bill să scape de mine!

– Da, așa cred, Francesca. Bill e un tânăr ciudat și imprevizibil, dar vei fi în siguranță cu el. E loial și niciodată nu i-a lipsit curajul. Crede-mă, draga mea, nu te-aș ține aici dacă aș crede că ești într-un

real pericol. Știu că atunci când un avion explodează, te gândești imediat că a fost sabotat… și tu, și eu, ne-am gândit la asta; cu siguranță, și Bill. Paul este temut și urât… poate că Bill ți-a spus. Dar oamenii care se tem de el și-l urăsc sunt primitivi și superstițioși – n-ar ridica mâna asupra fiului rajahului lor, și dacă ar face-o, ar lovi cu săgeți otrăvite sau cuțite. Aeroplanele și bombele nu sunt domeniul lor, Francesca. Cât despre posibilitatea ca cineva de aici să vrea să vă facă rău ție sau lui Bill… ei bine, tu ești o străină și Bill e unul din cei mai populari oameni la Loei. Așa că, în locul tău, aș încerca să uit incidentul.

Pe Francesca o liniști raționamentul acesta calm și logic. Temerile ei fuseseră absurde, bănuielile nu avuseseră nici o bază: își dăduse frâu liber imaginației.

– Bine, voi uita.

– Ești o fată sensibilă, Francesca. Și Loei… e un loc minunat, plin de pace și neprihănit, așa cum arată. Îl vom păstra așa și sper că vei fi fericită aici. La fel de fericită cum… am fost eu.

Capitolul 9

Vince Lucas bătu la ușa din pânză contra insectelor:

– Bună… te superi dacă intru?

– Nu, desigur. Francesca împinse din raza vizuală revista și-i arătă un scaun. Ia loc, te rog.

– Mulțumesc. Nu te deranjez?

– Oh, nu, îl asigură ea. Am terminat de mâncat, mai am doar cafeaua. Vrei o ceașcă?

– Ești drăguță, doctore Challis, dar o să iau și eu masa peste zece minute. Așadar, ești hotărâtă să te duci la Nilli?

– Da. N-ar trebui?

– Majoritatea femeilor nu s-ar aventura. Îi oferi pachetul de țigări, și după ce-și aprinseră amândoi câte una: ești sigură că nu vrei să merg în locul tău? Nu mă deranjează, să știi. După accidentul de mai devreme, e cam mult pentru tine, mai ales că abia ai ajuns aici.

– Aș vrea să merg. Te rog să nu crezi că sunt nerecunoscătoare, doctore, dar…

– Dar crezi că e cea mai bună cale să capeți curaj e să te duci imediat și să înfrunți ceea ce te sperie.

– Ei bine, ceva de genul ăsta. Adică, mai devreme sau mai târziu, va trebui să zbor, nu? Așa că de ce chiar acum?

– Să știi că-ți admir spiritul! Dar oricum, ai putea să-ți faci datoria și la spital, cu aceeași eficență, următoarea săptămână, fără ca cineva să se plângă că nu-ți faci treaba. Ești femeie și nu ești obișnuită cu clima. Eu aș mai aștepta câteva zile. Asta, dacă rămâi. Trase din țigară, privind chiorâș la capătul ei strălucitor și luând-o de la buze, o privi brusc. Rămâi, nu-i așa? Nu te întorci acasă?

– Dar… abia am venit, doctore Lucas, după cum mi-ai reamintit adineauri. Chiar dacă nu voi rămâne mult, trebuie să mai stau șuțin. Doctorița Frayle e ocupată cu rajahul – măcar atât pot face.

– Oh, desigur. Iartă-mă c-am întrebat, din moment ce nu mă privește. Sunt curios din fire, ăsta e defectul meu! Doctorița Frayle a spus că ți-a dat șansa să pleci și ai refuzat. Părea încântată și m-am gândit că poate te-ai răzgândit. Când vrea ceva, doctorița Frayle poate fi foarte convingătoare.

– Nu m-a convins ea, doctore Lucas… izbucni Francesca, roșie în obraji.

– Numele meu e Vince. Dacă tot rămâi, putem să lăsăm deoparte formalitățile și să fim prieteni, hm? Îmi placi, Francesca. Îmi placi mult… nu că asta ar valora cine știe ce, nu sunt important, n-am nici o putere aici. Dar de câte ori ai nevoie de ceva, poți conta pe mine. Mă poți privi ca pe un unchi… sau ca pe un frate mai mare. Se ridică în picioare, un om mărunt, a cărui agresivitate părea puțin ridicolă în contrast cu centimetrii în minus. Dar ochii lui căprui erau prietenoși și blânzi și se străduise din răsputeri să fie amabil cu ea.

– E foarte frumos din partea ta, Vince.

– Plăcerea e de partea mea, doamnă, făcu el o plecăciune. Nu că aș fi făcut ceva. Cuvintele pot fi înșelătoare, dar se întâmplă să vorbesc serios. Se uită la ceas. Ar trebui să plecați, dacă vreți să vă întoarceți de la Nilli pe lumină. Oricum, Francesca, nu trebuie să-ți faci griji, dacă ești cu tânărul Bill… e de încredere. Se duse la ușă și o ținu deschisă: vii?

– Ei bine, nu știu. Bill a spus că trimite jeepul, când e gata. Mă uitam după el, dar…

– Jeepul e aici. Asta venisem să-ți spun. Dar m-am gândit să-ți dau ocazia să dai înapoi, dacă vrei. Te conduc. Ai luat tot? Deschise trusa ei medicală. Da, se pare că da. Îi dădu câteva detalii medicale cu privire la maladiile tropicale și Francesca îl ascultă recunoascătoare, conștientă că instrucțiunile lui vor fi foarte valoroase la Nilli, când se va confrunta cu un șir lung de pacienți aborigeni, a căror limbă n-o vorbea.

Când ajunseră la intrarea principală, Vince încheie:

– Oh, apropo, ai făcut treabă bună cu Paul. A fost agitație mare aici, când a sosit mesajul lui Bill. Toată lumea fugea de colo-colo, crezând că Paul a fost ucis! Ciudat, dar cea mai afectată a fost chiar onorabila noastră șefă, Kathleen Frayle – și nu credeam că-l are la suflet pe Paul. M-am înșelat amarnic! Era înnebunită, sub masca aceea calmă și rece a ei și a insistat să vină personal pe pistă. Nu s-a îndepărtat mai mult de o jumătate de coridor de Înălțimea Sa, de când l-au internat, dar când a crezut că Paul s-a dus dintre noi, a plecat pur și simplu și l-a lăsat pe rajah în grija mea și a lui Davie.

Ajunseră la un colț al clădirii și Francesca văzu jeepul, cu un chinez la volan. Acesta sări din mașină când se apropiară și-l recunoscu pe Robert Ong, barmanul de la aerodrom.

– Ia te uită! Vince păru surprins. Redutabilul Ong a venit personal după tine! Ar trebui să te simți onorată, Francesca – Ong nu se deranjează pentru prea multă lume.

– Dar credeam că e barman, adică…

– Oh! râse Vince. Ong e mai mult decât un simplu barman. E o putere pe aici, un personaj. E foarte respectat la Loei, deși e chinez. S-a născut aici, desigur, și asta contează, iar în timpul războiului a condus o trupă de gherile împotriva japonezilor. Oamenii n-au uitat niciodată asta – nici Ong. E un omuleț curajos și loial până la fanatism, dar se cam crede buricul pământului. Probabil de asta a și venit să te ia. De asta și din dorința de înțeles de a te cunoaște, pentru care eu, ca un admirator înflăcărat al frumuseții feminine, în ciuda vârstei mele, nu-l pot învinui!

Făcu o altă plecăciune și Francesca se trezi că râde cu el.

– Așa! spuse Vince, triumfător. Așa mai merge. Nu trebuie să te demoralizezi, Francesca.

– Nu mă demoralizez, protestă ea, fără prea multă convingere; Vince o bătu ușor pe umăr și o ajută să urce în jeep și așeză trusa medicală lângă ea. Ong îi spuse ceva pe limba lor și lui Vince îi pieri brusc zâmbetul.

– Oh! Arătă spre o mașină care vedea pe deal, ridicând un nor de praf și spuse: vin necazurile! Mai bine ai pleca înainte să ajungă, Francesca, dacă nu vrei să fii implicată. Eu am plecat.

– Dar cine e? Și de ce aș… Dar el dispăruse deja.

– Regina, domnișoară, îi răspunse Ong. Și prințul Anil.

Porni jeepul și trecură pe lânga mașina regală în dreptul intrării în curtea spitalului. Francesca zări o clipă chipul unei femei, o față ovală și frumoasă, maro-aurie, cu ochi mari, negri, care o priviră fix.

Robert Ong îi vorbi despre locuri, obiceiuri și chiar despre isprăvile lui cu trupa de gherile. Dar la subiectele Paul, regina și

accidentul din dimineața aceea nu putea fi atras. Francesca făcu două încercări să-l tragă de limbă, îl întrebă direct despre scopul vizitei reginei și despre prăbușirea avionului, dar îi întoarse un zâmbet placid și pretinse că nu înțelesese nici un cuvânt. Totuși, era sigură că înțelesese. Vorbea engleza cu o fluență remarcabilă, deși aparent nu era capabil să urmărească nici o frază care făcea referire la evenimentele zilei. Pe Francesca o intriga și-l găsea interrsant; până când ajunseră la pista de decolări, nu era sigură dacă-l plăcea sau nu.

Dar îndată ce văzu avionul, uită de chinez. Bill o pofti în carlingă și-i propuse să stea în locul copilotului. Câteva clipe mai târziu, porneau în viteză pe pistă. Francesca închise ochii. Palmele îi erau umede de transpirație. Mai repede… și mai repede. Bill decolase deja, așa că de ce se mai temea? Hotărâtă, se forță să deschidă ochii și ținându-și respirația, văzu că erau deja în aer.

Vaporul Seamew, legătura dintre Loei și civilizație, se mișca lent către port. Arăta ponosită și părea să necesite urgent un strat nou de vopsea.

– Nu e tocmai un vas modern, nu? întrebă Bill. Dar văd că barca ei cu motor nu este, așa că poate ca încărca mâine. Ei bine, Francesca? Cum te simți?

– Sunt… bine, realiză Francesca, simțindu-se dintr-o dată ușurată.

– Mă bucur că ai venit.

– Și eu.

– N-o să dureze mult, să știi, în douăzeci de minute suntem acolo. Ce făcea Paul?

– Vince nu i-a mai găsit nimic. A rezistat foarte bine drumului.

– Bine. Și Înălțimea Sa?

– N-am auzit nimic particular, doar că se pare că rezistă. Îl privi, nesigură. Când am plecat, tocmai venise regina.

Ochii lui Bill o priviră întrebători, dar nu spuse decât:

– Pe cuvântul meu, vinăria insulei trebuie să fi lucrat ore suplimentare! Ai vorbit cu ea, cu regina?

– Nu. Abia am văzut-o. Părea mai tânără decât aș fi crezut. Și foarte frumoasă.

– E și tânără și frumoasă, încuviință Bill. Are o poveste tragică. Lucrurile n-au mers prea bine pentru ea. A fost practic exilată la … Așteaptă, cred că pot să-ți arăt unde locuiește cu prințul Anil. Uite, acela e palatul de vară.

Francesca se aplecă puțin și văzu clădirea de pe plajă. În apropiere, dar separat de o fâșie groasă de palmieri, se afla un sat de aborigeni, ridicat pe malul apei. Aici era multă activitate, bărci erau lansate în larg și oamenii se plimbau încoace și-ncolo cu năvoade.

– Oh, uite, trebuie că se duc la pescuit! spuse Francesca.

Bill îndreptă botul avionului în jos.

– Ține-te bine, o avertiză, vreau să arunc o privirea mai îndeaproape. Se întâmplă ceva acolo, jos, dar nu sunt sigur… la naiba, da, aia barca cu motor a Seamewei! O vezi, la debarcader? Ce naiba caută Seamew aici?

Neavând idee despre ce vorbește, Francesca nu-i putu da nici o sugestie și Bill dădu câteva ture înainte să revină la traseul obișnuit. Și atunci, spre iritarea ei, nu-i dădu nici o explicație.

– Se poate să se fi defectat barca. Ca și Seamew, i-a cam trecut vremea. Ar fi putut s-o trimită înapoi în oraș. Oh, ei bine… următoarea oprire – Nilli, hm? Altfel, or să creadă că nu mai venim deloc.

Capitolul 10

Sarcina de a-i primi pe regină și pe fiul ei îi reveni lui David Urquhart, așa cum se întâmpla de obicei cu îndatoririle de genul acesta. Își petrecuse jumătate din viață ușurând-o pe Kathleen Frayle de majoritatea responsabilităților cu titlu oneros și nu-i trecu prin gând s-o rateze nici pe asta.

Furișându-se mișelește, Vince îl întâlni pe hol și-l avertiză, sobru, de sosirea vizitatorilor. Dar se lumină vizibil când îl asigură că se va ocupa el.

– Mă întreb ce mai vrea de data asta, spuse Vince.

– Ei bine, cred că ar f i mai bine să aflu și să n-o fac să mă aștepte. Ai putea s-o anunți pe Kathleen, în drum spre masă?

– Desigur, o anunț. Vince ezită, vârându-și mâinile în buzunare. Îl privi curios. Îți place regina, nu-i așa, Davie? În ciuda a tot…

– Să zicem că-mi pare rău pentru ea. Și că, într-un mod simplu și copilăresc, Anil mi se pare atrăgător. Nu-mi face nici o plăcere că trebuie să-i trimit la plimbare.

– Presupun c-o vei face cu blândețe, oricum. Ei bine, noroc. Mă duc.

– Nu uita s-o anunți pe Kathleen.

– Nu uit.

Traversând holul, David strânse din buze, dar până când ajunse în capul scărilor verandei, reuși să schițeze un zâmbet. Regina îl întâmpină cu obișnuita-i sfială. Era o femeie măruntă și grațioasă, cu mâini și picioare mici, care lui David abia dacă-i ajungea la piept.

În zilele acestea, abia dacă mai punea piciorul în spital și când o făcea, era cu umilința dureroasă a aceluia care știe că nu e binevenit și care speră că, abținându-se cu puteri aproape nefirești, va reuși să evite orice ostilități deschise.

David era unul din puținii care știau că zvonurile cum că ar fi încercat să-și ucidă soțul erau adevărate, din moment ce el însuși adusese dovada, cu ajutorul unor teste de laborator care nu puteau să mintă. Oricum, așa cum sugerase și Vince, putea să-i găsească scuze.

Fusese foarte tânără când făcuse pasul acela disperat – aproape un copil, fără tutore, primitivă. Ajunsese în culmea disperării, din teamă pentru sănătatea fiului ei și din iubirea pasională și nenecesară pentru soțul ei, care abia dacă știa de existența ei. Damien se căsătorise cu ea din motive politice: nu făcuse nici un secret că nu-și dorea decât un singur lucru din înrudirea aceasta – un fiu care să-i ia locul lui Paul, ca moștenitor. Potrivit standardelor din Loei, o tratase foarte bine, o umpluse de bijuterii și o înconjurase în lux, dar n-o iubise și nici nu se prefăcuse. Era o aborigenă, fără educație și fără cultură.

Nu-l puteai învinui pe rajah pentru indiferența lui, se gândi David, dar totuși, o făceai. Oricum, el îl învinuia. Poate totuși era subiectiv, căci noaptea trecută începuse să suspecteze adevăratul motiv.

Se uită la Anil, agățându-se agitat de mâna mamei lui, și oftă. Băiatul era înalt și bine dezvoltat, sănătatea întruchipată. Ar fi fost

frumos, dacă n-ar fi avut ochii aceia goi și zâmbetul acela neglijent. David îi vorbi și băiatul îi răspunse cu entuziasmul și nerăbdarea unui cățeluș nedresat, până când regina îl opri și se întoarse docil lângă ea.

Odată cu nașterea fiului ei, statutul reginei crescuse rapid: făcuse tot ce se așteptase de la ea, îi dăruise soțului ei un fiu și-și justificase mariajul, indiferent cât de puțin și-l dorise rajahul. Câteva luni scurte, fusese ridicată la mare rang și fusese fericită, astfel că după căderea din grații, totul fusese mult mai amar. Întârzierea psihomotorie a lui Anil nu mai putuse fi ascunsă și fusese lovitura finală, din punctul de vedere al rajahului. Sacrificiul lui fusese în zadar. Nu avea nici un fiu care să-i urmeze, în afară de Paul.

David se întrebă din nou dacă nu cumva femeia acesta fusese victima circumstanțelor. Când fusese întrebată, recunoscuse că ce-i dăduse soțului fusese o poțiune a iubirii – o fiertură inofensivă preparată, la solicitările ei disperate, de către un vraci din satul ei. Nu intenționase să-i facă rău, nu vrusese decât să-l facă să se îndrăgostească de ea. Și era posibil să se fi înșelat cu toții în privința ei, chiar și rajahul. Poate că spusese adevărul și era posibil ca otrava care-l doborâse să nu fi fost decât un substitut pentru poțiunea reginei. Doar că nu-ți permiteai să-ți asumi riscuri. Rajahul își revenise și cu siguranță actuala lui boală nu putea fi considerată a fi rezultat din încercarea eșuată a soției lui de a-i câștiga afecțiunea, nici dintr-o altă acțiune ulterioară a ei. Ea și Anil fuseseră exilați și în ultimii ani, nu avuseseră acces la persoana sau la proviziile lui de alimente.

Din când în când, venea, ca acum, în timpul sejururilor periodice la spital ale rajahului, ca să întrebe, cu umilință și fără prea mari speranțe ca cererea să-i fie aprobată, dacă i se permite să-și vadă soțul.

David o conduse politicos în camera medicilor. Un băiat aduse cafele. David o servi și așteptă răbdător întrebarea obișnuită. Fu puțin surprins când regina puse deoparte ceașca de cafea și întrebă, cu ochi mari și tragici:

– Doctore Urquhart, cine e englezoaica aceasta pe care a adus-o doctorița Frayle?

Ca să câștige timp, David îi oferi o țigară, însă regina, care în mod firesc ar fi apreciat și curtoazia și o schimbare de la tutunul ei aborigen, scutură cu hotărâre din cap.

– Am văzut-o, când am intrat pe poarta spitalului. E o fată foarte frumoasă. Are obrajii ca trandafirii pe care i-a adus Înălțimea Sa din grădinile de la palat. Mi-a dat și mie câțiva, știți? continuă ea cu melancolie patetică. I-am crescut. Am citit într-o revistă englezească despre cum trebuie s-o fac.

Lui David i se strânse inima. Așadar, învățase și să citească reviste englezești!

– Trebuie să vă referiți la doctorița Challis, Francesca Challis. Cred că a lucrat cu doctorița Frayle, la Londra.

– E medic… copila aceea? Reginei nu-i venea să creadă. Eu am auzit altceva. Se spune că a venit aici din cauza lui Paul – c-o va lua de soție. Dacă se va mărita cu el, atunci cu siguranță nu va lucra aici, ca medic.

– Cred c-ați auzit bârfe exagerate. Doctorița Challis a venit la Loei să lucreze – ați văzut-o adineauri cu ochii dumneavoastră plecând într-un apel de urgență.

– Era într-un jeep, cu barmanul Ong, îmbrăcată așa cum am văzut-o și pe doctorița Frayle, bărbătește, în pantaloni. Cu siguranță, părea să se ducă la lucru. Dar englezii sunt oameni ciudați. Aș fi zis că nu e demn de ea să dea curs apelurilor bolnavilor, din moment ce va fi soția lui Paul.

– V-am spus, zvonurile acestea sunt nefondate. Înălțimea voastră a fost prost informată.

– Nu cred. Regina vorbea cu convingere. Doctore Urquhart, mi-ați fost întotdeauna loial… și amabil. Mi-ați spus întotdeauna adevărul. De ce mă mințiți acum? Când e o chestiune atât de importantă pentru fiul meu?

– Vă spun adevărul, așa cum îl știu, Înălțimea voastră.

– Atunci informațiile dumneavoastră nu sunt atât de bune ca ale mele, doctore.

– Mă îndoiesc.

– Aș vrea să-l văd pe Paul. Am înțeles că e aici, în spital.

– De unde știți? E aici abia de o oră.

– Am ascultat bârfele, spuse triumfătoare regina. Și nu sunt chiar atât de exagerate pe cât vroiați să cred. Știu și că Paul a avut în dimineața asta un accident aviatic. S-a prăbușit cu aeroplanul, nu-i așa?

– Da, așa este. Nu a fost rănit grav, a scăpat miraculos.

– Atunci, îl întrebați, vă rog, dacă mă primește?

– Știți la fel de bine ca și mine că vi se va permite, Înlățimea voastră, spuse compătimitor David.

– De către doctorița Frayle, poate. Dar doctorița Frayle nu trebuie neapărat să știe, nu? Dacă-l veți întreba pe Paul, sunt sigură c-o să mă vadă.

– Dar…

– Nu cer să-mi văd soțul, doctore Urquhart. Știu că asta iese din discuție, cu toate că s-ar fi crezut că Anil, care e fiul lui… Nu, vă rog, continuă eavăzând că David se pregătea s-o întrerupă. Nu mă înțelegeți greșit, sunt conștientă că Anil și cu mine nu avem nici un drept aici. Vă cer să-mi faceți o favoare și să mă lăsați să vorbesc cu Paul. Un minut, nu mai mult. Trebuie să-l întreb ceva. Ceva foarte urgent și care nu suportă amânare.

– Ei bine, aș putea să-l întreb, dacă insistați. Dar să nu credeți nici o clipă că…

– Întrebați-l numai! Tonul ei era imperios. David își reținu un suspin. Evoluase mult, decât părăsise satul natal. Vorbea perfect engleza și era foarte educată. Și, când ocazia cerea, putea să afișeze o demnitate de regină. David își dorea ca eforturile ei patetice să nu-l miște într-atât, s-o poată trata cu cruzime, ca doctorița Frayle, sau s-o poată evita, ca Vince. Dar nu putea și-i făcea rău s-o vadă.

– Știți că e imposibil, nu? întrebă el cu blândețe.

Fața ei mică se contorsionă și în ochi îi apărură lacrimi. Dintr-o dată părea atât de mică, încât chiar și vigurosul ei fiu retardat părea pipernicit lângă ea. Simțind durerea mamei, se duse lângă ea și-și gudură, ciudat, fața de umărul ei. Îl trase spre ea într-o înfricoșată îmbrățișare maternală, și brațele băiatului veniră nerăbdătoare în jurul gâtului ei. În momentul acela, avu o lumină în ochi care-l făcu să pară aproape frumos.

David își drese gâtul. Un nod amenința să-l înece. Era furios pe el însuși, și mai furios pe cei doi pentru că-i distruseseră după-amiaza calmă și ordonată. Și-i va aminti mai târziu, când se va închide în laborator să lucreze… chipurile lor îl vor bântui, așa cum o făceau adesea problemele lor. De ce trebuia să fie singura persoană de la Loei căreia să-i pese de ei doi, de izgonirea și de nereficirea lor de parcă ar fi fost ale lui? La naiba cu amândoi!

Îi conduse cât putu de blând către ușă, apoi către mașina veche, care cu ani în urmă, aparținuse tatălui rajahului. În timp ce șoferul porni zgomotosul motor, David găsi în buzunar pachetul de țigări și i-l dădu reginei.

– Vă rog, luați-le. Am destule, Seamew mi-a adus provizii. Și pentru băiat… Pentru băiat, avea ciocolată. Anil o luă entuziasmat. Era nevoie de foarte puțin să-l faci fericit pe Anil, să-i usuci lacrimile – numai o ciocolată australiană de trei penny uitată într-un buzunar al halatului… Anil o devoră de parcă ar fi fost nectar.

– Ați fost foarte amabil, doctore Urquhart. Întotdeauna sunteți. Mulțumesc. Îmi pare rău că am venit, că v-am supărat.

– Sunt întotdeauna încântat s-o văd pe Înălțimea voastră, minți David, rușinat atât pentru minciună și pentru compătimirea care o inspirase. Îi strânse mâna micuță. Dacă doriți, o să-i spun lui Paul că ați venit să întrebați de el.

– Da? Fața i se lumină. Cred că n-o să vă pară rău dacă-i spuneți și dacă menționați că vreau să-l văd, îndată ce se simte destul de bine încât să vină la mine. Știe – vocea șoptită avu o urmă de ironie conștientă – unde să mă găsească. La revedere, doctore.

– La revedere.

David urmări cum mașina dispare din raza vizuală; apoi Vince i se alătură:

– Ei bine?

– Au plecat.

– Da, văd, Davie. Ești o minune! Sper că ai fost amabil cu ei.

– Da, mărturisi David.

– Rajahul și-a revenit, Kathleen e cu el, continuă Vince în treacăt. M-am gândit că vrei să știi. Și Paul vrea să se ridice și să-și scuture de pe picioare praful din modernul nostru spital. Vroia s-o vadă pe Francesca, dar i-am spus că a plecat la Nilli. I-am sugerat să rămână aici până se întoarce.

– Și?

– A fost de acord, dădu din umeri Vince.

– Bine. Și mă bucur pentru Înălțimea Sa. E o veste extraordinară.

– Mda. Davie…

– Da?

– Cât de adevărate sunt zvonurile despre Paul și micuța noastră Francesca?

– N-am idee, spuse David, neobișnuit de iritat. Deloc, sper. Oricum, asta a încercat jumătate din după-amiază să-i explic reginei. Și acum, ar fi mai bine să mă duc să văd dacă nu cumva Kathleen are nevoie de mine, înainte să mă întorc în laborator.

Capitolul 11

Soarele apunea, când Francesca și Bill aterizară, la întoarcerea de la Nilli.

– Ei bine? Ce părere ai, acum? o întrebă Bill.

Francesca îi zâmbi; se simțea ciudat de încântată. Pacienții pe care îi tratase la Nilli o fascinaseră: îi adorase pe copii, pe femei le găsise irezistibil de fermecătoare, iar curtoazia și gratitudinea bărbaților o mișcaseră profund. Și era conștientă, în adâncul sufletului, că era mândră. Se descurcase de minune cu ciudații ei pacienți, le câștigase încrederea și o plăcuseră imediat, cu toate că era o străină și nu știa decât câteva cuvinte pe limba lor. Fiind oameni primitivi, îi arătaseră fără ascunzișuri c-o plăceau, îi aduseseră daruri simbolice și-i apreciase, în comparație cu pacienții scorțoși din Londra.

– A fost o experiență minunată, Bill. Mi-a plăcut.

– Știam că așa va fi! Și știam că oamenii te vor îndrăgi. La naiba, să fi auzit ce spuneau pe ascuns despre tine, complimentele pe care le-au făcut cu privire la pricererea și bunătatea ta! Ai fost un mare succes – ți-au dat chiar și un nume insular, de care nu vei mai scăpa.

– Oh? Care anume?

– Ți-au spus Perla, dar îmi place mai mult Francesca. Ce zici de o băutură, înainte să te întorci la spital? Văd că Ong ne așteaptă.

– Bine, acceptă Francesca, nefiind prea nerăbdătoare să se întoarcă la spital. Mulțumesc, Bill.

Bill sări cu ușurință din carlingă și întinse brațele spre ea.

– Eu unul n-aș încerca să sar, de data asta, Francesca. Ai putea să-ți scrântești glezna. Sau chiar să-ți rupi piciorul. E o săritură mai înaltă decât pare.

Arăta foarte atrăgător, stând acolo, cu ochii albaștri și cu tenul bronzat, briza ușoară jucându-i-se în părul bălai, zâmbind și ademenind-o cu brațele întinse. Francesca își ținu respirația. Îl plăcea, îl plăcea enorm și… nu putea să nege, o atrăgea. Mai ezită o clipă, apoi, balansându-se cu grijă, sări fără ajutorul lui. Bill își coborî brațele, ofensat:

– Oh, foarte bine, dacă nu vrei, nu vrei. Sper să-ți luxezi glezna, data viitoare când vei încerca!

– Ce malițios ești!

– Mă simt malițios. Clocotesc de malițiozitate când mă umilești, Francesca. Până la urmă – ridică bărbia, sfidător – nu mă poți învinui că încerc să-ți fac avansuri… Oricine ar face la fel, dacă ar avea vreun gram de sânge în vene, iar eu sunt mult mai bine dotat. Ești o fată al naibii de frumoasă. Necazul e că știi.

– Nu știu, protestă Francesca, indignată. Era foarte tânăr, își spuse ea. Foarte tânăr și foarte… australian. Nu trebuia să-l ia în serios. Încerci să faci avansuri tuturor fetelor frumoase pe care le întâlnești? vru ea să-l tachineze, și să transforme totul într-o glumă.

– Firește, o informă glacial Bill. Nu că am ocazia să întâlnesc prea multe. Probabil, sunt destul de ruginit la capitolul ăsta. În fine… hai să bem ceva. Vroiam să te invit să înotăm împreună, dar din moment ce evident m-ai refuza, aș face bine să-mi petrec timpul mai cu folos, făcând o revizie la motoare. Și o să mă mai uit o dată și la ale lui Paul.

– Oh! Ai găsit ceva? Ceva care să sugereze un sabotaj?

– Nu. După tine, doctore.

– E în regulă, domnișorico… meștere Bill? Totul a fost în regulă? întrebă Ong, din spatele tejghelei.

– Desigur, Robert, a fost în regulă, îl asigură Bill. Comandă un cocteil pentru Francesca și o bere pentru el. Ieri am spus că-mi pare rău că am pornit cu stângul cu tine, Francesca, dar cumva, continuu tot așa. Te enervez?

– Bineînțeles că nu! Ce idee absurdă!

– M-aș putea îndrăgosti de tine, de-adevăratelea, știi? O privi cu gravitate. Ai avea ceva împotrivă? Eu… uite, nu sunt realmente străin. Sunt australian prin adopție. Abia dacă-mi amintesc limba maternă și dacă asta te deranjează, eu…

– Oh, Bill! Lipsa lui de menajamente era deconcertantă și Francesca se refugie într-un semi-adevăr. Abia dacă ne cunoaștem. Nu-i așa, Bill?

– Simt că te cunosc de-o viață.

– Da, dar nu e așa.

– Nu contează. Francesca, tu… Se întrerupse, când Ong îi aduse a doua bere. După ce chinezul plecă, se aplecă și o luă de mână. Paul mai înseamnă ceva pentru tine? Da, nu-i așa, Francesca?

– Nu știu, Bill. Sincer nu știu. Oricum, asta era adevărat. Dintr-o dată se simți obosită și ușor iritată de insistența lui. Am venit aici să practic medicina. Nu ca să… mă implic emoțional cu cineva. Și ți-am mai spus, nu aveam nici cea mai mică idee că Paul e… Paul. La nouăsprezece ani, l-am iubit, probabil, și dacă aș fi știut că e aici, n-aș mai fi venit. Deși nu sunt sigură, pentru că postul m-a interesat. Și încă mă interesează – îmi iubesc meseria. E atât de ciudat?

– Presupun că nu, doar că majoritatea fetelor care arată ca tine s-ar fi căsătorit de mult. Sau s-ar fi logodit, oricum.

– Ei bine, eu nu, răspunse ea scurt.

– Din cauza lui Paul?

– Nu. Îmi mai pui multe întrebări? Pentru că în cazul ăsta, cred că voi pleca.

– Sunt o pacoste, nu-i așa? zâmbi el. Îmi vâr nasul unde nu-mi fierbe oala. Îmi pare rău. Doar că eu… oh, ce mai contează? Uite, uită totul, bine? Și hai să înotăm, să ne răcorim la surf. Ce spui? Numai o jumătate de oră.

Ideea era tentantă. Francescăi îi era cald și plajele peste care zburaseră în ziua aceea păruseră delicios de ademenitoare.

– N-am costum de baie… începu ea.

– Poți să-l împrumuți pe al doctoriței Frayle, lasă unul aici și după ceea ce nu vezi, nu plângi. Vino, Francesca. O să te învăț să surfezi, așa cum facem în Australia.

Francesca cedă. Și nu regretă, când, zece minute mai târziu, intră în apa rece și întunecată și experimentă, pentru prima oară, fiorul minunat și de nedescris al surfului. Orice urmă de oboseală dispăru. Urcară împreună pe crestele valurilor până când fură extenuați. Bill o luă de mână și alergară împreună pe plaja care strălucea în lumina lunii, râzând ca doi copii, fericiți fără un motiv anume, în afara plăcerii de a-și opune forțele plăpânde puterii mărețe a Pacificului.

– Stăm jos câteva minute, să fumăm o țigară? întrebă Bill, când ajunseră la prosoapele de la umbra palmierilor.

Dar Francesca scutură din buclele ude. Stele strălucitoare erau prea încântătoare, briza ușoară și frumos mirositoare era mult prea magică… iar lumina din ochii lui era prea nerăbdătoare ca să poată avea încredere în el – sau în ea însăși.

– Nu, Bill. Trebuie să plec. A fost divin, dar trebuie să plec.

– De ce? întrebă el, aspru. Inima Francescăi tresări când mâna lui îi atinse brațul gol, urcând și mângâindu-i obrazul. Nu trebuie să te duci nicăieri. Doar te descotorosești de mine. Te temi, Francesca? Ți-e teamă… de mine?

– Poate că da. Râsul ei fu puțin tremurat și se îndepărtă de el. Unde era doctorița Francesca Challis cea sobră și controlată, de la St Benedict's? Se acoperi cu prosopul și porni spre jeep. Bill veni în urma ei, însă nu mai încercă s-o atingă.

– Nu vreau doar să flirtez cu tine, Francesca, îi spuse când urcă la volan. Dar fie ca tine. Ai face o greșeală să-l alegi pe Paul, vei vedea.

– Nu credeam că trebuie să aleg pe cineva, spuse ea cu blândețe, căci era prea fericită ca să fie furioasă pe el. Am venit aici ca medic, Bill… sincer. Pentru nici un alt motiv. Slujba mea însemnă foarte mult pentru mine – aș vrea să mă crezi.

– Voi încerca, promise Bill, puțin iritat. Chiar voi încerca, Francesca, dacă asta-ți dorești. Dar dacă ai știi cum arăți, stând aici, cu lumina lunii în păr și cu fața relaxată… frumoasă, ai înțelege de ce… Se opri brusc. Oh, la naiba, ar fi mai bine să mergem. În timp ce se îndreptau spre spital, se uită la ea: Francesca, aș vrea să înțelegi ceva. S-ar putea ca noi doi să avem mult de zburat împreună, fiecare făcându-și meseria. Să nu-ți faci niciodată griji că voi profita vreodată de asta, pentru că nu se va întâmpla. Niciodată. Nu, stai puțin… nu sunt bunul samaritean și nici nu-i port pică lui Paul. Intenționez să profit de orice altă șansă pe care o voi primi, cu sau fără Paul. Șeful meu e rajahul, nu Paul și… ei bine, asta e tot. Înțelegi, nu?

– Da, spuse Francesca, plăcându-l și mai mult. Înțeleg, Bill. Mulțumesc.

– Nu-mi mulțumi! mormăi Bill. Coborî din jeep și ocoli, s-o ajute. Nu-i mai ignoră mâna, așa cum făcuse la avion și Bill îi zâmbi încântat. Trăim și învățăm, nu? Voi învăța, Francesca, îți jur. Și când voi fi învățat…

– Da, Bill… când vei fi învățat?

– Ai grijă, Perla mea. S-ar putea să te trezești că te îndrăgostești de mine, până la urmă. Îi eliberă mâna. Arăți minunat cu părul ud, dar presupun că vei vrea să te usuci înainte să ne întoarcem. Să zicem în cincisprezece minute?

– Da, încuviință Francesca.

În timp ce se schimbă și-și uscă părul, Francesca se întrebă dacă-l va vedea pe Paul, când se va duce la spital. Apoi, o clipă mai târziu, realiză că nu vroia realmente să-l vadă, ceea ce însemna să evite problema. Și nu obișnuia să evite problemele. Nu era o lașă și întotdeauna înfruntase lucrurile, înainte… Nu era nici din cauza lui Bill. Bill era o persoană drăguță, onestă și sinceră și, trebuia să recunoască, o atrăgea; era atât de puternic și viril și arăta atât de bine. Ciudat de cavaler în atitudinea lui neoficială, incredibil de bun în meseria lui și, de fapt, la tot ce-l văzuse făcând.

Dar Paul era… Paul. Fantoma primei ei iubiri, o fantomă a cărei dureroasă amintire o bântuise toți anii aceștia și pe care nu reușise s-o dea uitării, înlănțuind-o într-un mic colț al inimii și de care, indiferent cât încercase, nu reușise niciodată să-l scoată. Un băiat cu un vis în privire – băiatul acela pe care-l iubise fusese oare adevăratul Paul? Sau era realitate bărbatul care era acum, urât de poporul său, neagreat de către Bill și Vince, cel despre care se vorbea în șoaptă și în care nici măcar tatăl lui nu avea încredere? Oare amintirea ei despre el era iamginea sentimentală, ușor denaturată, a unei personalități care nu existase decât în fanteziile ei?

Nu știa, pur și simplu nu știa. Și însuși Paul îi vorbise despre destin… „ce e scris, e scris“ – vechiul aforism estic în care, în ciuda educației lui occidentale, Paul credea încă și în care începea să readă și ea.

Și asta era o nebunie. Era medic și venise la Loei să lucreze ca medic. Din nici un alt otiv. Nu venise pentru Paul: nu rămânea din cauza lui.

Dar în clipa în care o spuse cu voce tare, știu că nu era adevărat. Rămânea pentru că Paul o rugase să stea și nu-l lăsase pe Bill s-o sărute în seara asta, așa cum vrusese, pentru că fața lui Paul intervenise între ei.

Paul devenise o problemă pe care nu mai putea s-o evite.

Capitolul 12

Abia când ajunseră la intrarea spitalului, Bill aduse vorba despre Paul, pe un ton aproape agresiv:

– Presupun că te vei duce să-l vezi…

– Cred că da, dacă nu doarme și dacă și-a exprimat dorința de a mă vedea. Altfel, mă duc să mă culc. Nu știu tu, dar eu sunt extenuată.

– Nu ești obișnuită cu climatul. E umed, te copleșește, după o zi petrecută în aer liber. Ca să nu mai vorbim de nopți! Hai înăuntru, să vedem ce s-a mai întâmplat în absența noastră. O luă de mână și intrară.

Pe Vince și pe David îi găsiră în salonul medicilor, bând ceai. La întrebarea lui Bill, Vince le spuse că starea rajahului se ameliorase. Îi mai făcuseră o transfuzie și doctorița Frayle era acum cu el. Iar Paul… Paul era bine. Lăsase un mesaj că vrea s-o vadă pe Francesca, dar desigur – Vince și David schimbară o privire – dacă era obosită și nu avea dispoziția necesară, îi vor explica.

Neștiind ce să răspundă invitației lipsite de entuziasm, Francesca încuviință. Ochii albaștri ai lui Bill arătau ofensați și

mâhniți, dar nu spuse nimic și aprinzându-i o țigară, se întoarse la ceaiul lui. Francesca se ridică, scuzându-se, Bill îi ură noapte bună și așeză la loc, posomorât.

Vince o urmă pe coridor.

– e într-unul din saloanele private – te conduc. Îi deschise o ușă și se dădu în spate, să intre. Eu n-aș sta prea mult. Noapte bună, Francesca.

– Noapte bună.

– Intră, Francesca, o invită Paul, care stătea într-un scaun, pe verandă. Ia loc. Vreau să stau de vorbă cu tine.

Avea mâinile încă bandajate, iar tăieturile de la cap erau acoperite cu bezi de tifon. Arăta palid și puțin tras la față, dar în afară de asta, nu părea să se fi aflat în vecinătatea morții.

Doar că era încordat, lucru care o îngrijoră…

– Ți-au dat voie să te ridici din pat? Aș fi crezut că…

– N-am așteptat să-mi dea voie, m-am ridicat. Sunt perfect în regulă.

– Da, dar…

– Draga mea Fran, voi ieși numaidecât de aici. Am așteptat doar cât să te văd. Ochii lui negri îi întâlniră atenți, provocatori și alarmanți pe ai ei.

– Oh! Vocea îi era reținută și ascuțită. Am fost la Nilli, am primit un apel.

– Da, mi-am închipuit. Fran, nu te-am rugat să vii ca să vorbim despre îndatoririle tale de medic.

– Nu. Îmi imaginez că nu. Tensiunea lui îi provoca nervozitate și, din expresia și din strălucirea ochilor lui, simțea ce vroia să-i spună. Nu vroia să i-o spună, era prea curând, era un străin pentru ea, știa prea puține despre el, avea atât de puține lucruri care s-o ghideze, în afara instinctului orbesc. Instinctul orbesc – și amintirea nesigură și obscură a unei iubiri în care nu mai credea. O iubire care o rănise insuportabil și care putea s-o rănească din nou, dacă era destul de proastă să-i permită…

– Nu ești chiar atât de obosită încât să nu poți asculta ce am de spus, începu Paul, nerăbdător. Fran… nu m-ai uitat, nu-i așa?

– Nu, recunoscu ea, nu ești o persoană pe care s-o poți uita cu ușurință.

– Și nu ești indiferentă, insistă el. Nu?

– Nu. Cum aș putea să mă prefac, dacă simplul fapt că ne-am cunoscut, acum șapte ani, face ca asta să-mi fie imposibil?

– Ne-am cunoscut și… ne-am iubit, Fran!

– Da, dar asta a fost în trecut… s-a treminat. Eram foarte tânără. Te-am cunoscut ca Robin Cornwall, dar… nu ești. Pentru că ești cine – și ce – ești, totul s-a spulberat. Așa trebuie să fie, nu înțelegi? Își căută cu disperare cuvintele care să-l împiedice să-i spună ce se pregătea să-i spună.

– Fran, m-am tot gândit, cât am stat aici. N-am avut nimic altceva de făcut și, sincer să fiu, incidentul de azi-dimineață mi-a dat serios de gândit. Să fii aproape de a-ți pierde viața e o experiență marcantă, să știi. M-a trezit brusc la realitate și am stat aici ore întregi, încercând să-mi dau seama ce am realizat și încotro mă îndrept. Și e exact nicăieri! Era foarte grav; ochii lui nu-i slăbiră nici o clipă fața. Fran, am spus că e prea târziu, nu-i așa? Dar nu este, nu trebuie să fie, dacă… Oh, Fran, cu tine alături, nu există nimic ce n-aș putea face. Fran, eu…

– Te rog, Paul, nu. N-aș putea îndura. Am venit aici ca medic și acum, asta e viața mea, cariera mea. Dacă voi rămâne, va fi ca medic, nu din alt motiv. Te rog, dă-mi drumul. Încercă să se elibereze, dar mâna lui se strânse și mai tare în jurul brațului ei. Fața lui era la câțiva centimetri de a ei; luna îi dădea un farmec straniu și atrăgător, pe jumătate trist, pe jumătate nostalgic. O mișcă profund și pulsul i se acceleră și sângele începu să-i pulseze în vene.

Așa cum se întâmplase întotdeauna, în adâncul sufletului, Francesca ura puterea pe care o avea s-o tulbure într-atât. Se mișcă, nerăbdătoare.

– Am venit doar să-ți urez noapte bună și să te întreb cum te simți. Am intenționat să fie o vizită… profesională.

– Da? râse el. Mi se pare foarte greu de crezut. Nu, Fran, ai venit pentru că trebuia să vii – pentru că odată m-ai iubit. Ai putea să mă iubești din nou, și știi asta!

– Nu. Francesca se retrase de lângă el. Te-ai schimbat și s-au schimbat și împrejurările. Nimic n-ar mai putea fi ca înainte între noi, Paul.

– Nu m-am schimbat în ceea ce te privește, Fran.

– Ba da. De exemplu, te-ai căsătorit. Și asta…

– Da, m-am căsătorit. Crezi că asta a ridicat o barieră între noi? Lasă-mă să-ți povestesc și poate vei înțelege. Mariajul tatei a fost un eșec, dar m-a condamnat la exact aceeași soartă. S-a căsătorit cu o aborigenă pentru că, atunci când s-a întors aici, după război, s-a temut că poporul nu va mai avea încredere în el și că la Loei s-ar putea întâmpla același lucru ca în Java și în Sumatra și că dorința poporului de libertate va pune capăt suveranității lui. Nu s-a întâmplat, dar i-a fost teamă. Așa că atunci când m-am întors, am aflat că și căsătoria mea e aranjată, că mi-a ales o mireasă, fără s-o fi văzut vreodată în viața mea. Soția mea era o copilă, Fran, o fetiță care încă nu împlinise paisprezece ani. Asta e vârsta la care se căsătoresc femeile aici, sunt considerate adulte la paisprezece ani. Dar eu… Poate că educația mea occidentală a îngreunat lucrurile și am fost îndrăgostit de tine. Am făcut ce mi s-a spus, am fost nevoit, pentru că tata e un despot și puterea lui pe insula aceasta nu are margini. M-am însurat cu fata aleasă de ei și am luat-o sub acoperișul meu. Dar nu mi-a fost niciodată cu adevărat soție, ci numai cu numele.

Veni lângă ea, privind-o în ochi și respirând greu, ca și cum ar fi alergat.

– Dar mi-ai spus că…

– Că a murit la naștere? Da. E adevărat. buzele lui erau o linie aspră și încordată. Continuă, de parcă vorbele i-ar fi fost smulse

împotriva dorinței lui: inocenta mea soție a avut un copil, Fran. N-a fost al meu. Ea… venea dintr-un sat din munți, unde fuseseră aduși japonezii, la sfârșitul războiului. Au făcut pornit ultimul atac în munți. puțini dintre ei, doi sau trei, au supraviețuit și nu s-au predat. Se ascundeau în peșterile din munți, trăiau ca animalele, prădând ocazional satele și luând tot ce le trebuia. Orice, Fran – mâncare, băutură, femei. Copilul era… japonez. Oh, n-a fost vina ei, mi-a spus povestea și cred că nu m-a mințit, biata ființă; nu avea nici un motiv s-o facă. Dar am fost bucuros – oh, numai Dumnezeu știe cât de bucuros am fost – când a murit la naștere.

Se duse la marginea verandei, se aplecă peste balustradă, strângând-o cu putere. Din întuneric, se auzea o chitară cântând frânturi dintr-o melodie. Apoi, se opri brusc și în tăcere, Paul spuse peste umăr, cu amărăciune:

– Acum, înțelegi? Acum înțelegi de ce sunt înrăit, de ce urăsc Loei și viața mea aici? Tata a ordonat să mă însor din nou, pentru că datoria mea sacră e să dau insulei un moștenitor. Până acum, am refuzat. Câteodată, urăsc Loei, Fran, și-mi doresc din toată inima să pot scăpa de ea, să uit de obligațiile mele și să fiu din nou Robin Cornwall. Au fost momente când mi-am dorit mai mult decât orice pe lume să mă întorc la viața aceea… totuși, am rămas. Ceva m-a ținut aici – sau poate multe lucruri, lucruri pe care nu ți le pot explica. Credința într-o viziune, poate, sau o resemnare fatalistă în fața destinului meu: chiar și o anume loialitate bolnavă și obscură față de dreptul meu din naștere, de care nu pot scăpa. Sau poate că a fost influența Kathleenei Frayle, care – zâmbi dintr-o dată, fără să fie amuzat – e foarte puternică. Atât pentru ea, cât și pentru tata, Loei e o responsabilitate sacră. Când am fost disperat, m-a făcut să mă opresc, înainte de a face vreun pas decisiv: m-a forțat să rămân, în fața urii și a neîncrederii, adică a tot ce mi-au oferit vreodată semenii mei.

Se opri din vorbit și o mică tăcere se instală între ei. Francesca se sili s-o rupă:

– Paul, există vreun motiv pentru neîncrederea lor?

– Poate că da, mărturisi el, alb ca varul. Dar lucrurile sunt mult mai profunde decât eșecul mariajului meu și decât faptul că nu le-am dat un moștenitor. Eu… ascultă, Fran, am găsit o comoară la Loei, o comoară care, exploatată corespunzător, ar putea aduce prosperitate și bogăție insulei și… mi-ar da ocazia să pot evada de aici. Dar exploatarea ar însemna sfârșitul modului de viață de la Loei și oamenii se tem de schimbare. Sunt primitivi și needucați, e de înțeles că nu-mi împărtășesc viziunea, dacă nu le-o explic. Văd drumuri, Fran, școli, zece spitale ca ăsta, un port plin de vapoare, chiar și cel mai sărac pescar de pe insulă având barca lui – chiar și populația pe jumătate sălbatică din junglă și din munți angajată în proiect, câștigând un salariu care să le ofere un standard civilizat de viață. Dar… Vocea îi tremură, din pricina intensității pasiunii. Nu mi s-a permis să fac nimic în privința asta. Tata, ca toți ceilalți, se opune schimbării – sosirea civilizației i-ar știrbi din putere, poate chiar i-ar pune capăt despoticei domnii. Și moștenitorul ar îmbrățișa-o. Nu vreau să domnesc aici, nu sunt ahtiat după putere, decât dintr-un singur motiv – mi-ar da ocazia să mă întorc la viziunea mea despre realitate. După aceea, aș abandona-o, căci aș folosi-o deja în cel mai bun mod posibil. Oftă și deveni puțin mai relaxat. Până acum, continuă în șoaptă, a trebuit să păstrez secrete toate demersurile mele, folosind ca aliați oameni de care insularii se tem și în care, uneori pe bună dreptate, nu au încredere. Urmarea a fost că s-a organizat o campanie de bârfe împotriva mea și răzvrătitorii au insinuat cele mai neadevărate lucruri despre intențiile mele, au sugerat că îi voi vinde, dacă voi prelua conducerea. Îi voi vinde, voi lăsa Loei în plata Domnului și mă voi întoarce în vest, să trăiesc din banii câștigați! Desigur, e absurd! Bogățiile de pe Loei – potențialele bogății – sunt mai mari decât ar putea cheltui oricine într-o viață. Sunt îndeajuns, după cum ți-am spus, încât să facă insula prosperă, să le aducă toate beneficiile civilizației pe care…

– Pe care nu o vor? intreveni cu blândețe Francesca.

Un spasm de durere traversă chipul întunecat al lui Paul.

– Pe care nu o înțeleg, Fran.

– Dar sunt fericiți. Oh, știu că sunt aici de foarte scurt timp, dar în după-amiaza asta – a fost o experiență să văd cum trăiesc, să-mi dau seama cât de puri și mulțumiți sunt. Asemenea copiilor. Au suficient pentru nevoile lor simple – pește în mare, acoperișuri deasupra capului, au ce mânca. Și pace – liniște să se bucure de toate, lumina soarelui și râsul lor. Libertatea de orice griji. Poate că nu sunt cele mai potrivite cuvinte, dar… ei bine, mi s-a părut că au mult mai mult decât ar putea avea în ceea ce numim comunitate civilizată. Mult mai mult… fericire. Mai multă decât vor avea dacă umpli insula cu premergătorii civilizației pe care vrei să le-o oferi – oamenii care vor face posibilă extracția… bogăției care zace în pământul insulei. Pentru că asta trebuie să aibă întâietate, nu-i așa? Ai vorbit de potențialul de bogății și presupun că te referi la bogății minerale.

– Da. Ochii lui aveau o sclipire stranie. Mă refer la bogății minerale.

– Petrol? sugeră Francesca, dar el scutură hotărât din cap.

– Nu, nu petrol. Dacă ar fi petrol, temerile tale ar fi justificate, pentru că recunosc, aș ezita să aduc sonde și echipaje de foraj pe Loei. Și ar fi nevoie de un capital enorm, probabil că o propunere economică nici n-ar sta în picioare. Fran, eu… Ezită și-i luă mâinile în ale lui. Nu-ți pot spune mai multe, cel puțin nu încă. Nu pot decât să te rog să ai încredere și să crezi puțin în mine, așa cum nu face nimeni altcineva aici, nici chiar oamenii pe care încerc să-i ajut.

– Chiar tu ai spus că nu înțeleg…

– Da. N-am intenționat să-ți spun toate astea. Nu am vrut decât să te cer în căsătorie. Eu… Fran, te căsătorești cu mine? Am foarte mare nevoie de tine, să știi… mai mult decât am avut vreodată nevoie de cineva.

Francesca își mușcă buza. Așadar, întrebarea pe care știuse că i-o va pune venise și nu putea să răspundă, încă nu era pregătită să ia o astfel de hotărâre. Dacă ar fi întrebat-o acum șapte ani, n-ar fi existat nici o îndoială – îl iubise atât de mult, n-ar fi ezitat, deși ar fi însemnat să-l urmeze la capătul lumii.

O privea insistent și-i citi pe față nesiguranța; o trase brus în brațele lui.

– Fran, te iubesc și te voi face să mă iubești din nou. O iubire ca a noastră nu moare – poate că amândoi am crezut că a murit, dar nu. N-a murit, Fran! Iubito, știi că e adevărat, nu-i așa?

Buzele lui le găsiră pe ale ei și se agăță de el într-o clipă de uimire, speriată să descopere că, în ciuda anilor în care fuseseră departe, atracția lui Paul față de ea era la fel de puternică… dar oare numai asta era? Tremură în brațele lui, simțind dintr-o dată o teamă irațională.

– Fran… șopti Paul, oh, Fran, știi că încă mă mai iubești…

– Da, spuse ea, da. Dar, Paul, eu…

– Nu există nici un „dar", iubito. Nu acum, nu de acum înainte.

Un zgomot dinspre ușă îi sperie pe amândoi. Paul blestemă în barbă, dar nu dădu drumul trupului subțire al Francescăi.

– E în regulă, iubito, nu e nimeni acolo.

Însă ușa se deschise și înăuntru pătrunse o rază de lumină. Doctorița Frayle apăru în deschizătură, uitându-se cu ochi mari, puțin surprinși, când la el, când la Francesca. Apoi, spre uimirea Francescăi, veni lângă ea, cu brațele întinse și cu fața luminată de bucurie și de o nerăbdare stranie.

– Francesca, draga mea, șopti ea, asta înseamnă că tu și Paul…

– Da, răspunse Paul, asta înseamnă. Francesca se va căsători cu mine.

Capitolul 13

Vestea logodnei Francescăi merse repede. La micul dejun, a doua zi, primi felicitările colegilor ei și nu-și dădu seama, după gravitatea tăcută a lui David Urquhart, nici după tachinăria ironică a lui Vince, ce credeau în realitate cei doi. Fuseseră politicoși, păruseră sinceri în urările lor, totuși Francesca simțise o notă dacă nu de dezaprobare, atunci de compătimire.

Vince, de exemplu, se străduise din răsputeri să fie drăguț cu ea. Petrecură dimineața împreună, mai întâi în rezerva de ortopedie, cu pacienții minori ai lui Vince, și mai târziu în amfiteatru, unde doctorița Frayle operă, Francesca asistând-o, iar Vince ocupându-se de anestezie.

După un prânz întârziat, la care li se alătură și Kathleen Frayle, Francesca află că i se permitea să-l vadă pe rajah, probabil ca să accepte felicitările acestuia sau să-i ceară acordul formal.

Așteptă pe coridor, lângă ușa lui, cu inima cât un purice și cu moralul la pământ. Lucrurile se petreceau mult mai repede decât își dorea – era prinsă într-o pânză de păianjen pe care ea însăși o țesuse și de care părea să nu existe scăpare. Paul luase drept accept

cuvintele ei bâlbâie de azi-noapte; nu intenționase asta și singura ei tentativă de a nega i-o spulberase cu o fermitate tandră și plină de afecțiune căreia îi fusese imposibil să reziste.

Îl iubea, își spuse iar și iar, în timp ce se plimba încolo și încoace pe holul răcoros: întotdeauna îl iubise și soarta îl adusese din nou în viața ei, destinul ordonase să traverseză pământul și să-i fie alături într-un moment în care avea mai mult ca oricând nevoie de dragostea și încrederea ei.

Atunci, de ce se temea? De ce s-ar eschiva de la întrevederea aceasta cu tatăl lui Paul, care va pune o pecete finală și irevocabilă unei decizii pe care știa, în adâncul inimii, că ar fi luat-o oricum, în cele din urmă? Pentru că fusese grăbită, forțată să ia decizia, înainte să aibă curajul de a o înfrunta?

Ăsta trebuia să fie motivul. Nu fusese pregătită pentru șocul de a-l găsi aici pe Paul, când crezuse că nu-l va mai vedea niciodată. Și mai puțin se așteptase la o schimare atât de rapidă a sentimentelor lor. Întâmpinase cu amărăciune sosirea ei – acum, o ceruse de soție, așa cum doctorița Frayle fusese sigură că va face. Doctorița Frayle o adusese aici, nu atât ca să lucreze ca medic, cât pentru Paul – pentru că Loei era o responsabilitate sacră pentru ea și pentru că Paul trebuia salvat de la urmările greșelilor pe care ei – tatăl lui și Kathleen Frayle – le făcuseră încercând să-i ordoneze cum să trăiască. Mai presus de orice, Paul trebuia să uite de viziunea lui de a aduce civilizația pe Loei, pentru că era ceva periculos. Viziunea lui Paul putea duce la un dezastru…

Mâinile Francescăi se strânseră cu putere. Palmele îi erau lipicioase, iar fruntea umedă. Nu trebuie să se gândească așa, nu trebuie să se vadă pe ea și pe Paul ca pe niște pioni pe o tablă de șah, niște piese mutate încoace și-ncolo, împotriva voinței lor. Lucrurile nu stăteau așa. Paul era băiatul pe care-l iubise cu mult timp în urmă – bărbatul cu care acum urma să se căsătorească. Și

Loei era moștenirea lui, o responsabilitate pe care trebuie să învețe s-o împartă și s-o iubească alături de el – nu o închisoare, nu un loc de care trebuie să fugă cumva. Loei era importantă acum pentru ea, desigur, dar nu într-atât încât să trebuiască să-și sacrifice drepturile ca persoană. Asta niciodată.

O auzi pe Kathleen Frayle strigând-o și îndreptându-și ținuta, intră în camera rajahului, jurându-și că indiferent ce se va întâmpla, își va continua munca de medic, chiar și după căsătoria cu Paul. Căci numai așa își va putea păstra statutul ca persoană.

Rajahul era în pat, sprijinit de perne. Aspectul lui o șocă pe Francesca; și-l amintea un bărbat viril și chipeș, mereu zâmbitor. Și acum zâmbea la fel de cald și fermecător, dar se schimbase aproape radical. Era foarte slab și ochii întunecați, odată atât de strălucitori și plini de umor, păreau să i se fi retras în cap și-și pierduseră vitalitatea. Pielea de pe față nu mai era maro-aurie, ci avea culoarea unui pergament și străbătută de mii de riduri fine, cauzate deunui pergament și străbătută de mii de riduri fine, cauzate de încordare și suferință, spunându-și povestea observatoarei experimentate. Faptul că mai era în viață se datora atât curajului său, cât și îngrijirilor medicale. Era un om extrem de bolnav și se apropie încet de patul lui și strânse cu compasiune mâna atrofiată întinsă de rajah, murmurând un salut plin de respect.

– Voi vorbi între patru ochi cu fata aceasta, Kathleen. Cred că ai pacienți de văzut.

– Da, recunoscu doctorița Frayle. Surprinse privirea Francescăi și spuse șoptit: numai cinci minute. Farncesca încuviință ascultătoare din cap și se așeză. Degetele rajahului se strânseră în jurul mâinii ei. Așteptă până când doctorița Frayle părăsi încăperea, apoi întrebă cu blândețe:

– Ești fericită că te-ai logodit cu fiul meu? Asta ți-ai dorit?

– Eu… Ezitarea Francescăi fu abia perceptibilă. Da, Înălțimea voastră, sunt foarte fericită.

– L-ai iubit, cred, în urmă cu câțiva ani, când a fost în Anglia…

– Da. Când l-am cunoscut ca Robin Cornwall.

– Atunci, nu ai avut nici cea mai mică idee cine e, nu?

– Oh, nu, absolut nici o idee. A fost un adevărat șoc să vin aici și să-l reîntâlnesc, să aflu că e fiul dumneavoastră.

– Crezi cu sinceritate, Francesca dragă, că vei fi mulțumită să-ți petreci restul vieții pe Loei? Crezi că vei învăța să iubești locul acesta, ca noi toți?

Francesca era conștientă de un nod straniu în gât. Încercă să înghită, dorindu-și să n-o fi privit atât de insistent, temându-se că-și trădase nesiguranța în fața ochilor acelora păliți, dar încă alarmant de sfredelitori.

– Eu… se înecă puțin… voi încerca, Înălțimea voastră. Credeți-mă, voi încerca.

– Te cred, sunt sigur de asta. Dar nu e de-ajuns să încerci. Cred că trebuie să fii sigură de sentimentele tale, înainte să-ți iei un angajament. Nu crezi?

– Oh, da! Bolnavă de ușurare, îl înfruntă fără să se mai teamă de ce ar putea vedea ochii lui cercetători. Întrevederea aceasta nu decurgea așa cum se așteptase. Se afla în fața singurei persoane din Loei căreia îi putea spune adevărul: rajahul, a cărui cea mai aprigă dorință era ca paul, fiul său, să se căsătorească, dar care nu vroia totuși s-o grăbească, la fel ca ceilalți, să ia o decizie pripită.

Preocupată de avertismentul doctoriței Frayle și de starea lui precară, ezită puțin, și rajahul spuse:

– Oh, sunt un invalid, știu, și trebuie să fiu răsfățat. Dar ăsta e un lucru important pentru toți. n-o să mă obosești, Francesca; în afară de asta,vreau să te cunosc și să te înțeleg, dacă pot. Poate chiar să te ajut, dacă-mi stă în putere. Mă voi întinde și tu-mi vei vorbi în șoaptă.

Paul spusese că tatăl lui e un despot. Cu siguranță, se înșela. Bărbatul acesta era înțelept și bun, văzuse ceva ce nimeni altcineva nu văzuse și se oferise s-o ajute…

Îi povesti despre scurta și tragica ei poveste de iubire cu paul, despre anii în care muncise și cât însemna meseria pentru ea. Rajahul o ascultă în tăcere, punându-i din când în când câte o întrebare, dar în majoritatea timpului stătu cu ochii închiși, zâmbind. Când termină, deschise ochii și o privi cu gravitate.

– Mă bucur că mi-ai spus toate astea, Francesca. Acum, înțeleg multe din lucrurile care mă nedumereau. Ei bine… Pașii de pe coridor vesteau întoarcerea doctoriței Frayle. Rajahul o strânse de mână. Va trebui să pleci acum. Dar vei continua să lucrezi aici ca medic, dacă asta îți dorești. Vei ajunge să cunoști insula și oamenii ei, poate chiar vei ajunge să-i iubești. Sper că te vei căsători cu fiul meu, dar nu va fi nici un anunț oficial, până când nu vei fi capabilă să răspunzi la întrebarea pe care ți-am pus-o mai devreme cu „da“ și nu cu „voi încerca“. Mi se pare esențial.

Francesca îl lăsă, cu lacrimi de recunoștință umplându-i ochii. Îl găsi pe Paul așteptând-o pe hol. Văzu lacrimile și cu o exclamație furioasă, se duse s-o strângă în brațe, căutându-i nerăbdător privirea.

– Plângi, Fran! De ce? Pentru numele lui Dumnezeu, ce te-a făcut să plângi? Ce ți-a spus?

Nu putu să-i răspundă, doar îl privi, lacrimile alunecându-i pe obraji. Apoi doctorița Frayle îl chemă, pe un ton care tăia orice refuz.

– Paul, vino, te rog. Tatăl tău vrea să te vadă.

– Oh, Paul, a fost atât de bun cu mine, atât de înțelegător! Te rog, lasă lucrurile așa cum sunt – dă-mi puțin timp.

O scânteie de mânie născu, o clipă, în ochii lui. Dar reuși să se controleze și intră fără tragere de inimă în camera bolnavului.

Francesca ieși în curte, unde Vince tocmai se pregătea să plece cu mașina în oraș, să viziteze câțiva pacienți.

– Vino cu mine, o invită el. Se răcorește și va fi o plimbare plăcută. Și așa o să-l evităm și pe Bill, care am înțeles că va trece pe aici. Cred că nu e tocmai fericit de vestea nunții tale. Dar fără îndoială, cu timpul și cu suficient alcool, va trece peste asta. Poate vom trece cu toții peste.

Roșie în obraji, francesca îl urmă la mașină.

– Știi, Francesca, un bărbat se scutește de multe bătăi de cap dacă singurele lui iubiri sunt orhideele și copiii, în ordinea asta. Nu crezi?

– Presupun că așa e, încuviință Francesca, deși abia dacă auzise ce spusese Vince.

– Desigur, orhideele sunt frumoase să le privești, dar nu au suflet și nu te rănesc, pentru că nu pot. Iar copiii… ei bine, copiii sunt copii, la fel oriunde te-ai duce și orice culoare ar avea pielea lor. Și nu te rănesc pentru că pur și simplu nu vor, mai ales copiii de aici. Ce spui, mergem să vedem niște copii bolnavi, Francesca?

– Oh, Vince, da… exact de asta aveam nevoie! Mulțumesc. Vreau să lucrez.

Capitolul 14

Trecuseră deja câteva zile de la întrevederea cu rajahul; Paul fusese trimis într-o excursie, iar Francesca se îngropă în muncă. Pe doctorița Frayle abia dacă o văzu, iar pe Bill nu-l văzu deloc.

Dintr-un motiv pe care nu-l putea descoperi în totalitate, îl avea pe conștiință pe Bill și-și dorea să-l vadă, ca să poată avea ocazia să-i dea o explicație. Bill nu însemna nimic pentru ea, nu-l lăsase niciodată să creadă altceva… Dar ce sens avea? Absența lui o îngrijora – nu vrusese, nici nu intenționase să-l rănească, cu toate că din spusese lui Vince, devenea din ce în ce mai evident că o făcuse. Dar Vince era, ca de obicei, optimist și ironic.

– Desigur, prostul o să treacă peste, nu trebuie să-ți faci griji, Francesca. Știa, când ai venit aici, că tu și Paul ați fost îndrăgostiți nebunește odată – toți am știut. Doctorița Frayle ne-a spus, sau mai bine spus, ne-a bătut apropouri. Văzând culoarea din ce în ce mai intensă din obrajii Francescăi, adăugă: dacă tânărul Bill alege să se amestece, e numai vina lui, nu? Nu poate spune că n-a fost avertizat.

– Nu, încuviință Francesca, pe un ton glacial. Eu am fost singura care n-a știut, Vince.

– Tu și Paul, o corectă Vince sec. Ce contează? Totul a mers cum trebuie, nu? Așa cum a plănuit doctorița Frayle, adică așa cum funcționează majoritatea lucrurilor aici – cu toate că puțin mai repede decât s-ar fi așteptat vreodată! Dar dacă îți faci realmente griji pentru Bill, pot să aranjez să preiei următorul apel la distanță pe care-l primim: nu poate s-o facă pe orgoliosul când are o sarcină de îndeplinit. În momentul acesta, cred că-și înecă supărarea în barul lui Ong, și asta nu e cea mai bună modalitate de a-ți petrece serile, când ești pilot, nu?

– Nu, recunoscu Francesca abătută. Dar sincer nu i-am dat de crezut că… Se întrerupse, jenată. Vince lăsă capul pe spate și râse.

– Draga mea Francesca, nu trebuie să faci nimic, e de-ajuns să te uiți la un tip cu ochii aceia mari ai tăi! Chiar și devotamentul meu de-o viață față de orhidee a fost amenințat în ultimele zile, cât am stat în compania ta – și asta, crede-mă, nu s-a mai întâmplat niciodată. Nu, doamnă! Cred că Paul e un tip norocos; sper că te merită, Francesca.

– Nu crezi că mă merită? interveni repede Francesca și văzu uimită cum Vince se înroșește.

– Nu e treaba mea, nu, draga mea? se eschivă el. Presupun că decizia îți aparține și numai tu o poți lua. Se uită la ceas și apoi la Francesca. Dacă ești gata, ar fi mai bine să mergem. În jumătate de oră trebuie să fim în amfiteatru și vreau să fac câteva runde înainte, să văd cazurile care urmează să intre în operație. Vii?

Francesca îl urmă fără o vorbă. Până la urmă, nu mai era nimic de spus. Pentru că era adevărat. Decizia era a ei și, bună sau rea, o luase deja.

Restul după-amiezii lungi și sumbre, fu ocupată cu munca, încercând să alunge toate gândurile. Pe măsură ce cazurile se succedau în sala de operații și doctorița Frayle lucra cu precizia și viteza unui robot, începea să se piardă în sarcina dificilă și meticuloasă, devenea o pereche de mâini ghidată de un creier ca

de gheață. Domnișoara Penty stătea lângă ea, dându-i ace și instrumente: vedea ochii prietenoși ai lui Vince zâmbindu-i deasupra măștii, în timp ce degetele lui manipulau cu dexteritate valvele mașinii de anestezie. În fața ei, Kathleen Frayle tăie capetele afectate ale unei vene și zâmbi și ea când Francesca îi ghici următoarea mișcare. Mâinile ei și ale profesoarei de altădată se sincronizau perfect, într-o uniune controlată, fără să fie nevoie de nici un cuvânt, doar la un schimb de priviri… ar fi putut fi foarte bine la Londra.

O clipă, își dori să fi fost în Anglia și apoi, suspinând, luă acul întins de domnișoara Penty și începu să coasă.

Doctorița Frayle se întoarse și se duse să se spele pe mâini, scoțându-și mănușile. Peste umăr, spuse:

– Continuă tu, Francesca, eu o să te asist doar.

Era deja cinci când terminară și porniră să ia ceaiul împreună, un trio unit de eforturile comune. Luând-o de braț, doctorița Frayle îi spuse Francescăi:

– Ești bună, copila mea, foarte bună. Cred că în viitor, vei…

Dar Francesca nu avea să afle niciodată ce-i rezerva viitorul în direcția chirurgiei, căci cum intrară în salonul doctorilor, doctorița Frayle făcu un pas în spate și cuvintele i se stinseră pe buze.

– Regină! exclamă ea. Ce cauți aici? Și… Vocea ei avea un ton mai mult decât furios. De ce ai venit?

Micuța regină se ridică de pe scaunul ei de la fereastră și-i privi pe cei trei doctori, zâmbind cu interes neascuns. Spuse triumfătoare:

– Am venit să dau ascultare ordinelor stăpânului meu, doctore Frayle. A cerut să-și vadă fiul.

– Fiul… lui? Obrajii doctoriței Frayle albiră ca varul. Te referi la Paul?

– Nu, răspunse regina, ochii sclipindu-i de maliție zitate. Nu, doctore Frayle, Paul – Anil. Anil e acum cu el.

Francesca fu uimită de efectul pe care-l avură acele cuvinte asupra Kathleenei Frayle. Părea dintr-o dată îmbătrânită și toată lumina îi dispăruse de pe față. Oricum, se controlă. Se scuză față de regină, cu răceală, dar politicos, apoi se întoarse către Vince și Francesca și spuse:

– Vă rog… stați voi cu Înălțimea ei? Trimiteți după ceai și prăjituri. Spuneți-i domnișoarei Penty să aducă prăjituri cu Înălțimea ei? Trimiteți după ceai și prăjituri. Spuneți-i domnișoarei Penty să aducă prăjituri cu înghețată, Înălțimii ei îi plac foarte mult. Mă duc după băiat.

Regina urmări cum pleacă și buzele i se curbară într-un zâmbet straniu și secretos. Când se închise ușa în urma ei, se așeză din nou și arătă spre tava plină care stătea pe masa din fața ei.

– Ceaiul, spuse ea politicos, este deja aici – l-a comandat doctorul Urquhart. Dar fără îndoială, biata doctoriță Frayle a fost prea supărată să observe. Se uită la Francesca și-i întinse mâna. Așadar, tu ești doctorița Challis! Ești foarte frumoasă, dacă îmi ierți îndrăzneala, și-ți admir culoarea părului. Vă rog, ia loc, nimeni nu stă în picioare în prezența mea. Și dumneavoastră, doctore Lucas. Și acum… care din noi toarnă în căni? Nu sunt prea sigură care eeticheta într-o astfel de ocazie.

– Dumneavoastră, desigur, spuse Vince. Sunt sigur că vă veți descurca de minune.

– Îmi place să torn ceaiul, zâmbi regina, chiar dacă numai pentru mine și pentru Anil. Ridică ceainicul greu, mâna micuță strângându-l cu putere. Cum îți place să bei beaiul? o întrebă pe Francesca. Cu lapte și zahăr? Trebuie să-mi spui, te rog, ca să ți-l fac așa cum îți place.

Convinsă că visează și că personajul acesta straniu și mic nu exista în realitate, Francesca răspunse ametită:

– Oh, nu mă deranjează, regină. Așa cum este. Și fără zahăr.

– Așa cum este, repetă regina de parcă ar fi recitat o lecție, și fără zahăr. Turnă în cantități industriale. Și dumneavoastră, doctore Lucas? Tot așa cum este?

– Oh, desigur. Vince evită privirea Francescăi. Cum o fi; Oricum, nu prea mă omor cu ceaiul.

– Nu, spuse regina, compătimitoare, dar atunci înseamnă că nu sunteți englez? Am citit că americanii preferă cafeaua. Am citit într-o revistă englezească, îi mărturisi Francescăi, în „Good Housekeeping". Mă întreb dacă o știi.

Vince își bău ceaiul și se ridică.

– Eu… mă scuzați, vă rog, eu… ei bine, trebuie să plec. O să mă iertați, nu-i așa, regină?

– Desigur, doctore Lucas. Sunteți întotdeauna atât de ocupat, știu. Dar doctorița Challis va rămâne să stea de vorbă cu mine, nu-i așa? Sunt sigură că vom avea multe de vorbit.

Vince îi aruncă o privire vinovată Francescăi și o lăsă singură cu regina. În clipa în care ieși din raza auditivă, ragina o priunse pe Francesca de braț. Degetele ei micuțe erau extraordinar de puternice și de aspre, mușcând brațul Francescăi.

– Doctore Challis – chipul mic și tăcut se încreți nerăbdător când regina se aplecă spre ea, scăzându-și vocea într-o șoaptă silabisită, astfel că Francesca fu nevoită să ciulească urechile ca s-o audă – se spune că te vei mărita cu Paul. E adevărat?

– Eu… Francesca ezită. După o pauză considerabilă, adăugă: da.

Mica regină își ținu scurt respirația. Ochii ei strălucitori asemeni cremenelui deveniră aspri.

– Știam eu că e adevărat, știam! Au încercat să mă mintă, dar știam. Doctore Challis – strânsoarea ei deveni dureroasă – te rog, mă vei crede că nu sunt rău intenționată? Nu ne cunoaștem – azi ne întâlnim pentru prima oară, deși te-am mai văzut și am auzit multe lucruri bune despre tine de la oamenii mei. Îmi spun că ești

nu numai amabilă și bună, dar și inteligentă, un bun medic, care are multă înțelepciune, în ciuda vârstei fragede. Nu, te rog – când Francesca încercă să protesteze împotriva avalanșei de complimente – știu ce am auzit. Ești aici doar de câteva zile, dar deja ai câștigat iubirea multora din oamenii mei. Nu ești ca doctorița Frayle…

– Dar doctorița Frayle mi-a fost profesoară, începu Francesca. Regina îi făcu semn să tacă.

– Ascultă-mă, doctore Challis, căci s-ar putea să nu mai avem prea multe ocazii să vorbim. Doctorița Frayle este o femeie crudă și rea, o femeie pe care o urăsc din tot sufletul! Ea…

– Te rog, Înălțimea ta… Mergea prea departe, se gândi Francesca. Nu putea să stea aici și să asculte cum regina o denigrează pe doctorița Frayle. Loialitatea față de șefa ei i-o interzicea, fiecare instinct se răzvrătea împotriva unei astfel de trădări. Nu ai nici un drept să-mi spui astfel de lucruri. Doctorița Frayle este prietena mea, o cunosc de mult timp și probabil mult mai bine decât tine. Doctorița Frayle e un doctor genial. Ea…

– O fi, dar e rea. Nu ea mi-a luat iubirea soțului meu, nu ea l-a întros împotriva mea, astfel ca fiului meu i-a fost răpită moștenirea și am fost amândoi izgoniți? Oh, da, doctore Challis, ăsta e adevărul și te șochează – văd asta în ochii tăi!

– Într-adevăr, sunt șocată, recunoscu Francesca, plină de obidă. Sunt șocată că sugerezi așa ceva, regină, și încă despre o femeie pe care o știu onorabilă și bună! sunt mâhnită chiar și că gândești așa ceva, cu atât mai mult că-mi spui mie, dintre toți oamenii. Și nu cred nici un cuvânt, eu…

– Nu trebuie să mă crezi, doctore Challis. Regina se ridică și continuă cu mai multă ardoare: dar, dacă te căsătorești cu Paul, întreabă-l. El știe. O să-ți spună adevărul, dacă te iubește. Întreabă-l – fața ei mică și roșie era la câțiva centimetri de a Francescăi – întreabă-l pe Paul despre mama lui, cere-i să-ți spună

cine a fost și ce rol a jucat doctorița Frayle, preaminunata și grozava doctoriță Frayle, în viața ei! Poate că așa vei înțelege. Îi eliberă brațul și trecu dincolo de ea, într-o tentativă patetică de a părea rănită în orgoliu. Ajungând la ușă, spuse cu răceală: bună ziua, doctore Challis.

Francesca o urmări cum pleacă și indignarea îi păli încetul cu încetul. Primul gând fu să-i povestească întâmplarea doctoriței Frayle – acuzațiile reginei erau malițioase și vizau fantasticul, desigur, dar erau și periculoase.

Și totuși – Francesca se întoarse neliniștită la scaunul ei, își turnă încă o cană de ceai și-și aprinse o țigară. Dacă ar vorbi cu doctorița Frayle, ar răni-o inevitabil; indiferent cât de neadevărate erau spusele reginei, ura ei fusese îndeajuns de reală. Mult prea reală! Cel mai bine era să uite totul, să u pomenească nimic nimănui și, dacă putea, să nici nu se mai gândească – doar să uite că se întâmplase vreodată.

Privind acum înapoi la toată discuția, Francesca se gândi că regina era o copilă care juca un rol melodramatic și nu putea fi luată în serios. N-o plăcea pe doctorița Frayle, pentru că doctorița Frayle – fără îndoială la porunca rajahului – refuza să-i permită să-l vadă. Rajahul era un om bolnav și pacientul ei, așadar refuzul doctoriței Frayle era absolut justificat. Francesca însăși, în locul ei, ar fi procedat la fel. Dar regina nu înțelegea asta. Cum ar putea să înțeleagă? Și în gelozia ei oarbă și irațională, jucase teatru și făcuse acuzațiile acelea fantastice în fața Francescăi, sperând că ea, ca nouvenită, poate le va crede și le va transmite… Da, poate de asta o făcuse, poate că așa se explica vizita ei la spital, a doua oară în aceeași săptămână.

În cazul ăsta – Francesca se ridică, stingându-și țigara – va uita. Cu siguranță, nu-i va spune doctoriței Frayle. Cu toate că, dacă se va ivi ocazia, poate că-i va spune lui Paul. El va ști cum să trateze cu micuța și malițioasa regină.

Capitolul 15

– Apropo, Francesca, o interpelă Vince, avem un nou apel de la Nilli – m-am gândit că poate vrei să mergi tu, dacă tot ai pacienți acolo. Ce spui?

Francesca acceptă, însă abia apoi își aminti că asta însemna să zboare cu Bill, care o evita de parcă ar fi fost ciumată.

– Am vorbit cu tânărul Bill și i-am spus că probabil tu vei fi desemnată, zâmbi strengărește Vince. „Zburătorul" nostru n-a fost prea coerent, dar ideea n-a părut să-i displacă. Eu m-aș duce, să lămuresc odată lucrurile. Într-un loc atât de mic, tu și Bill nu puteți să vă evitați la nesfârșit, nu? De ce să nu îngropați securea, hm? Atunci, toți am trăi în pace.

– Vorbești de parcă m-aș fi certat cu Bill, obiectă Francesca. Vince o ciupi în joacă de obraz.

– Termină! Știi la fel de bine ca și mine că i-ai frânt inima bietului băiat. Dă-i o șansă să-ți spună tot, asta vrea, apoi o să fie la fel de vesel și senin ca înainte și poate n-o să-l mai sece de băutură pe Ong. În locul tău, m-aș duce să-l văd. Paul trebuie să se întoarcă abia peste două zile – doar nu vrem ca tânărul nostru olandez zburător să se ia la harță cu el, nu ar fi bine.

– Oh, bine, mă duc. Dar sincer…

– Știu, știu – nu trebuie să-mi spui, Francesca. E frumusețea ta fatală. Du-te și mănâncă și după aceea pleacă.

Francesca îl lăsă, îndreptându-se spre sala de mese unde, spre surprinderea ei, îl găsi pe David Urquhart care începuse deja să ia prânzul.

– Bună! o salută el ridicându-se și-i trase un scaun. Tocmai luam o gustare, cred că mă așteaptă o după-amiază ocupată la laborator. Unde urmează să pleci?

– Nilli, doctore Urquhart. Tocmai am primit un apel.

– Nilli? se încruntă David. Și vei zbura, desigur. Ascultă sfatul meu, draga mea, și termină cât poți de repede – nu-mi place cum arată vremea și barometrul coboară rapid, ceea ce de obicei înseamnă că ne așteaptă o furtună. Dacă va fi așa… îi zâmbi, împingând deoparte farfuria goală, atunci vei înțelege de Loei se mai numește și „Insula Vântului“. Dar Bill o să aibă grijă de tine și trebuie să fi primit deja rapoarte despre vreme. Nu trebuie să te alarmezi – de regulă primim multe avertismente. Doar că nu i-aș lăsa să te convingă să vezi prea multe cazuri în afara celui pentru care te-au chemat, așa cum vor încerca, dacă nu ești fermă. Oricum, ai fost acolo de curând, nu? Așa că de data asta n-ar trebui să fie nimic care să te rețină. Și acum, dacă n-o să mă consideri prea nepoliticos – se ridică – trebuie să mă întorc la laborator. Am câteva teste de făcut. Din întâmplare… În ochii lui era o strălucire stranie de incitare și Francesca observă că mâna îi tremură puțin când puse scaunul la loc. Dar licărirea se stinse o clipă mai târziu și adăugă: nu, e prea devreme să vorbesc despre asta. La revedere, doctore Challis – sper să ai un zbor plăcut.

Francesca își termină singură prânzul și se gândi, când se duse să se schimbe și să-i ia trusa, că un zbor plăcut era ultimul lucru la care se aștepta, dată fiind dispoziția actuală a lui Bill.

Când ajunse la aerodrom, văzu că Bill era deja în carlinga avionului, cu motoarele turate, așteptând-o. Îi făcu un semn, o invită pe locul copilotului și-i ură un politicos bună ziua, ba chiar reuși și un zâmbet slab.

– Ei bine? Care mai e viața ta?

– Ocupată.

– Ocupată? se miră el. Cu siguranță, nu ești obligată să fii ocupată… acum. Ultimul cuvânt fu rostit apăsat.

– … Vreau să fiu. Îmi iubesc meseria. Am preluat cazuri de toate genurile, în toate colțurile insulei, am început să cunosc realmente Loei și oamenii ei. Pot chiar să port o conversație simplă, eu…

– În anticiparea viitorului? o întrerupse el tăios. Foarte frumos din partea ta, lăudabil. Că tot veni vorba, nu te-am felicitat… pentru logodnă, nu?

– Nu. Dar nu te-am mai văzut de mai bine de o săptămână.

– Te așteptai să mă vezi? se înroși Bill.

– Da. Credeam că suntem… prieteni.

– Prieteni?! Oh, pentru numele lui Dumnezeu, cum am putea să fim prieteni, Francesca? N-ai știut ce simt pentru tine? N-ai știut, în noaptea aceea când am înotat împreună? Trebuie să fi știut! Și mi-ai spus că povestea cu Paul s-a terminat cu ani în urmă, că n-a fost decât o copilărie de la bun început. Și apoi aud că te-ai logodit cu el – că te vei căsători cu tipul ăsta, fără să…

– Fără să ce, Bill? Francesca își controla vocea, dar suferința lui o durea.

– Fără să-mi spui nimic. Cred că ai fi putut măcar să-mi dai de înțeles, Francesca, să mă previi cumva.

– Nu puteam. A fost o supriză și pentru mine. Sincer, Bill. Nu știam ce simt pentru Paul. Sau… ce simte el pentru mine. Ți-am spus asta.

– Oh, da, mi-ai spus asta. Acum, nu mi-e tocmai ușor să cred. Ochii lui albaștri îi întâlniră pe ai ei. Spuse rușinat: uite, știu să

pierd – cel puțin voi încerca. Dacă Paul ar fi un om de ispravă, un tip de nota zece, nu ți-aș lua-o în nume de rău: aș încerca să accept, m-aș minți singur că nu contează decât fericirea ta, nimic altceva. Dar nu vei fi fericită cu Paul, Francesca – nici într-o mie de ani.

– De ce? De ce, dacă… se înecă, dar trebuia s-o spună: dacă-l iubesc?

– Dacă îl iubești, începu Bill, alb ca varul și cu buzele strânse. La naiba, dacă îl iubești, nu mai e nimic de spus, nu? Cel puțin de către mine.

– Dar…

– Fran… Bill luă mâna de pe maneta de control și o strânse pe a ei atât de tare, încât aproape țipă. Te iubesc – cred că e destul de evident. Aș face orice pentru tine, mi-aș da și viața pentru tine, dacă mi-ai cere. Dar dacă ești îndrăgostită de Paul, totul se încheie aici. N-am crezut că-l iubești realmente – am crezut că… La naiba, după tot ce mi-ai spus, am avut impresia fie că… ei bine, m-ai mințit, fie, din moment ce eram sigur că nu m-ai minți, că te-au păcălit cumva să te logodești. Și de asta am stat deoparte. Mi-a fost teamă de ce aș face. Și am crezut că dacă vei avea nevoie de mine, îmi vei spune. Fie vei veni la mine, fie mă vei chema. Când Vince mi-a spus că vii astăzi cu mine, am sperat, am fost atât de sigur că nu-l iubești pe Paul. S-a întâmplat atât de repede! Eu… Se întrerupse, stânjenit.

După câteva clipe de tăcere, Bill continuă:

– Acum că ai venit doar pentru că așa îți cere meseria, pentru că la Nilli e nevoie de un doctor. N-ai venit să mă vezi. Ei bine, dacă așa stau lucrurile, Francesca, de acum înainte o să-mi fac doar datoria. Eu sunt tipul care te duce cu avionul. Voi încerca să nu te pun într-o situație jenantă.

– Bill, eu… Inima Francescăi se strânse. Dintr-o dată, avea senzația că cineva îi răsucește un cuțit în ea. Durerea lui Bill era durerea ei. Și totuși, nu, nu se putea… se va căsători cu Paul. Paul

o iubea și ea… îl iubea la rândul ei, avea nevoie de ea și-l iubise dintotdeauna. Bill era tânăr, puternic și viril: o cunoștea de – era absurd, dar nu trecuseră decât câteva zile. Vince spusese că va trece peste și trebuie să aibă dreptate: n-ar fi spus asta, dacă n-ar fi fost adevărat. Se întoarse din nou spre Bill. Știi…

– Am ajuns, spuse Bill sec. Ține-te bine, sunt pe cale să aduc medicul să-și facă meseria.

Francesca simți cum aeronava deviază brusc, apoi se echilibrează și începe să se pregătească de aterizare. Așteptă, văzând cum pământul aleargă să-i întâlnească. Închise ochii.

Motoarele huruiră brusc din nou, apoi urmă izbitură ușoară și Francesca deschise ochii să vădă că opreau în capătul pistei.

Ca și la prima vizită, la câteva minute de la aterizare, văzu printre copaci un grup restrâns de oameni venind să-i întâmpine. Bill se duse să discute cu ei. Se întoarse încruntat.

– Se pare că va trebui facem o plimbare pe jos, Francesca. Până acolo… îi arătă jungla deluroasă de deasupra pistei. Conducătorul spune că e un drum de aproximativ o oră și ne călăuzește el. Se pare că a fost un accident.

Ochii lui, Francesca văzu, erau ca de oțel, iar mâinile încleștate, ca și cum ce i se spusese l-ar fi înfuriat.

– … Un accident? întrebă ea.

– Da. Pacientul e un alb. Nu sunt sigur de unde vine, dar conducătorul spune că un grup a fost adus cu barca Seamew, acum cinci-șase zile. Tipul ăsta e într-un sat din junglă și nu i-a lăsat să-l aducă aici. Nu știu decât că are răni destul de urâte. O să fie un drum dificil – crezi că o să te descurci? Pentru că pot să mă duc să văd dacă nu-l puteam muta aici – am o targă în avion.

– Mă descurc. Sau o să pier încercând!

– Ai tot ce trebuie, Francesca, spuse Bill fără să zâmbească. Și vei avea nevoie. Pentru că am impresia că tipul ăla a fost împușcat.

Capitolul 16

Cățăratul prin jungla deasă, pe o cărare îngustă și prost definită, era abrupt și extenuant. Copacii erau înalți și crengile lor înlănțuite permiteau doar pe alocuri să pătrundă lumina soarelui, briza deloc, astfel că aerul era sufocant și umed și Francesca se împiedica adesea.

Mergeau în șir indian, trei dintre aborigeni conduceau coloana, șase o încheiau, ducând targa din avion. Bill se așezase în spatele Francescăi și de câteva ori o salvă de la o căzătură. Vorbea foarte puțin – și el, și Francesca trebuia să-și mențină suflul pentru drum – dar din când în când murmura cuvinte de încurajare sau îi zâmbea cu gura până la urechi, lucru pentru care îi era mai mult decât recunoscătoare.

Satul era destul de mic, constând în mai puțin de douăzeci de colibe cu acoperișuri din frunze de palmier, fiecare cu câte o scară șubredă din lemn. Bărbații coborâră pe scări și femeile se adunară de nicăieri să se zgâiască la vizitatori. Conducătorul lor apăru, sărind sprinten pe scara celei mai mari colibe. Îl salută pe Bill ca pe

un prieten, zâmbind, apoi vocea și expresia îi deveniră grave. Ascultând conversația neinteligibilă, Francesca ghici că noutățile trebuie să fie serioase.

– E acolo, Francesca, spuse Bill, arătând spre coliba conducătorului. Au făcut tot posibilul pentru el, dar cred că e pe moarte. După ce-ți recapeți suflul, intrăm. Ochii lui albaștri o priveau insistent. A fost împușcat. Oamenii ăștia știu cine e. Bietul de el, a venit târându-se acum trei zile și n-a putut să vorbească prea mult. Tot ce a reușit să-i facă să înțeleagă a fost că nu vrea să fie mutat. N-o să… la naiba, Francesca, n-o să fie prea plăcut pentru tine. Îmi pare foarte rău.

– Sunt medic, îi aminti ea. Adesea, munca mea nu e tocmai… plăcută.

– Desigur… știu asta. Dar oricum, ești femeie… și nu-mi place să fii amestecată în lucruri de genul ăsta. Nu s-a mai întâmplat niciodată – Loei e un loc liniștit și fericit, cu toate că poate ți-e greu să crezi. Dar de regulă, nu avem de-a face cu violența și cu accidentele.

– Sunt convinsă. Sunt gata. Amărâtul acela – indiferent cine este – poate avea dureri. Și a durat destul până să ajungem aici.

Pacientul zăcea pe o rogojină, vegheat de două femei care se ridicară în picioare când o văzură pe Francesca. Una din ele, aproape o copilă, ținea o frunză de palmier. Îi zâmbi timid Francescăi, privind în pământ, fără să se oprească din mișcarea ritmică și lentă cu frunza de palmier. Pacientul se zvârcolea agitat, murmurând ceva în barbă. Era engleză, dar numai atât putu Francesca să înțeleagă, căci vorbirea lui era neclară și vocea foarte slabă. Îngenunche lângă el, trase la o parte pătura și văzu că era un bărbat în vârstă, al cărui păr grizonant era lung și vâlvoi și al cărui chip alb și ridat era desfigurat de barba nerasă de o săptămână. Din spatele ei, Bill spusese:

– Oh, e Grayson, inginerul șef de pe Seamew! De ce… Se abținu brusc.

– Îl cunoști? întrebă Francesca. Degetele ei căutară și găsiră pulsul slab. Bill se aplecă.

– Da. Cât să ne salutăm; vine aici de ani de zile. E un ticălos bătrân, Sandy Grayson, dar n-aș fi crezut că cineva ar vrea să-l aranjeze – e destul de inofensiv. Se îmbată din când în când și fugărește fetele, dar toți fac la fel și Sandy nu e mai rău decât ceilalți. Arată destul de rău, nu-i așa?

Francesca încuviință. Omul abia dacă trăia. Ceru apă ca să se spele pe mâini și când i se aduse, își începu examinarea. Nu dură mult. Fusese împușcat de două ori – o dată în piciorul stâng, o dată în spate. Ambele răni erau urâte, iar piciorul făcuse cangrenă. Era o minune că mai era încă în viață.

Făcu puținul care putea fi făcut pentru el, lucrând cu atâta concentrare, încât atunci când se întoarse să ia ceva din trusă, fu șocată să vadă că una din femei se apropie cu o lampă.

– E întuneric deja?

– Mă tem că da, răspunse Bill din umbră. Nu e nici o speranță să-l mutăm, nu?

– Nu. N-ar rezista. Francesca își dădu dintr-o dată seama cât era de obosită. Se așeză pe călcâie, uitându-se la Bill, a cărui față o vedea în lumina palidă a lămpii. Restul colibei, luminat acum de lămpi micuțe cu gaz și populat de siluete care se mișcau încet, părea separat de colțul acesta în care un bătrân se stingea lent din viață.

Va muri, dacă ea nu va… Dar cum putea, aici în coliba aceasta primitivă din junglă, fără un asistent cu experiență, fără instrumentele corespunzătoare și fără lumină adecvată, fără nici unul din ajutoarele moderne ale chirurgiei cu care era obișnuită? Riscul era prea mare, nu putea să și-l asume – nimeni nu i-ar -

cere-o. Dar dacă nu o va face – Francesca își reținu un suspin. Dacă nu va profita de acea șansă la mie de a-l salva, sufletul lui Sandy Grayson, care deja se agita în trupul vătămat, va porni neiertat de păcate în ultima lui călătorie, o călătorie din care nu mai exista întoarcere.

Depindea de ea să-i ofere această șansă – dacă avea curajul. Se uită din nou la piciorul infectat și se scuturã. Își pusese cu câteva zile în urmă un garou făcut dintr-o funie pe care probabil o avusese în buzunar și aborigenii, în ignoranța lor, îl lăsaseră acolo, mulțumindu-se cu paliativele din ierburi, singurele pe care le înțelegeau. Și acum…

Se uită din nou la Bill. Era responsabilitatea ei, ea era doctorul. Dar va avea nevoie de ajutorul lui Bill, doar pe el se putea baza. Ciudat, dar vroia acordul lui în orice decizie lua.

El simți conflictul ei interior și veni să îngenuncheze lângă ea.

– Ce te frământă, Francesca? Te gândești la ceva, nu-i așa? vocea lui era mai mult decât blândă. Cum putuse să-l creadă vreodată impertinent și insensibil? Cu atât mai mult, iresponsabil?

Îi spuse pe scurt ce concluzii trăsese în urma examinării și apoi, cu voce gâtuită, îi dezvălui planul ei disperat. Spre surprinderea ei, Bill primi cu calm situația, puse câteva întrebări practice și apoi se ridică.

– Dacă-mi spui ce vrei, voi organiza lucrurile. Oamenii ăștia vor aduce și vor căra, dar nu te poți aștepta la mai mult de la ei. Desigur, voi face tot ce pot.

– Ai văzut vreodată o operație, Bill?

– Am fost în război, zâmbi Bill. N-ai de ce să te temi c-o să leșin lângă tine, Francesca. Singurul lucru care mă preocupă e că s-ar putea să nu-ți fiu de cine știe ce ajutor. Dar pot să urmez instrucțiuni – am învățat în război.

– Înțelegi că e o șansă infimă? Chiar și într-un spital, ar fi o incertitudine dacă va rezista șocului. Și aici…

– Fran… Își puse mâinile pe umerii ei, strângându-i cu putere. Nu sunt chirurg. Nu știu nimic despre medicină. Dar tu, da… ești un medic de excepție, te-am văzut. Acum și… cu paul. Dacă spui că asta trebuie să facem, pariez pe tot ce am că ai dreptate. Dacă faci… facem asta, mai are o șansă, nu?

– Una foarte mică, Bill.

– Dar e singura pe care o are, nu-i așa?

– Da, așa cred.

– Atunci nu mai avem de ce să stăm pe gânduri. Să încercăm. O ajută să se ridice în picioare. Îl cunosc pe bătrânul Sandy Grayson și știu ce ar fi spus, dacă ar fi putut să vorbească – ar zice să-i dăm drumul, cu câteva adejective la întâmplare ca să-și sublinieze punctul de vedere! Ți-ar fi mai ușor dacă le-aș spune eu pentru el?

– Nu e nevoie. Dar ai fost amabil că te-ai oferit.

– Lasă asta. Eu… Ezită o clipă, apoi adăugă sobru: mai e ceva, să știi. Sandy nu s-a împușcat singur, nu?

– Nu, ar fi fost imposibil. A fost împușcat în spate.

– Exact. Bill strânse din buze. Așadar, altcineva trebuie să-l fi împușcat și l-a lăsat să moară. Bătrânul merita mai mult, Fran. Aș vrea să aflu cine a făcut-o și de ce. Pentru că trebuie să existe un motiv, nu? Și el e singurul care ne poate spune ceva. Ar putea fi foarte important.

– Da?

– La naiba, da! Ei bine… îi eliberă umerii… în momentul acesta, important e să-l ajutăm să supraviețuiască. Spune-mi ce-ți trebuie. Lumini, presupun? Ce altceva?

– Apă fierbinte. Și va trebui să-mi sterilizez instrumentele. Îi făcu o listă cu cele necesare și Bill o ascultă cu atenție.

– Nu vrei prea multe, nu? Nu suntem la clinica Mayo, dar vom face tot posibilul. Mă duc să vorbesc cu șeful, dacă începi cu instrumentele.

Pregătirile durară o oră, deși neadecvate și superficiale. Dar luase o decizie și nu mai putea să dea înapoi acum. Iar Bill era un munte de tărie; naivitatea lui veselă era tonică. Părea să fie pretutindeni, lângă ea când avea nevoie, traducându-i vorbele conducătorului, având grijă de lămpi, fără să se grăbească și la fel de calm de parcă ar fi fost meseria lui, pe care o făcea zi de zi, încrederea lui consolidând-o pe a ei.

Când în cele din urmă, totul fu pregătit, o privi peste masa de operații improvizată și-i spuse:

– N-o să moară, Fran, pentru că n-o să-l lași. O știm amândoi.

Dintr-o dată, gândurile Francescăi se limpeziră. Mâinile îi erau sigure când începu operația. Bill o urmărea, puțin transpirat, dar expresia nu-i trăda nici o emoție, deși o clipă, acoperișul fragil al colibei, de care atârna o colecție de provizii, se clătină în fața ochilor lui.

Orice ar fi, nu va leșina. Dacă fata asta curajoasă putea să suporte, atunci putea și el. Înghiți în sec, întâlni ochii Francescăi și reuși să schițeze un zâmbet. Cu mâinile neexperimentate și puțin neîndemânatice, se forță să-i asculte ordinele.

Era o tăcere adâncă în încăperea acum bine luminată a colibei. Francesca ciulea urechile să audă zgomotul slab și aspru al respirației pacientului, în timp ce lucra cu toată viteza și dexteritatea de care era în stare, casă-l aducă înapoi din valea umbrelor.

Speranțele erau slabe. Dar Bill spusese că nu va muri. Pentru prima dată, îl crezu…

Capitolul 17

Dimineața sosi brusc, alungând umbrele din colibă. Înțepenită și inimaginabil de obosită după lunga noapte de veghe, Francesca întinse mâna să verifice pulsul pacientului.

Bătea regulat. Se ridică, verifică tubul cu ser fiziologic și fluxul de picături și se întoarse mulțumită la locul ei.

Bătrânul Sandy Grayson era tare și lupta. Deși încă sub efectul anastezicelor și cu mintea neclară, dorința de a trăi era acolo. Șocul după operație era mai puțin puternic decât se temuse Francesca: era recunoscătoare că trusa fusese atât de bine echipată și conținea serul fiziologic salvator, fără de care Sandy n-ar fi rezistat. Lângă ea, fata cu frunza de palmier se mișică ușor și-i zâmbi. Nu vorbea engleza și prezentase o figură perplexă la silabisirile Francescăi; cu toate astea, între ele crescuse o înțelegere născută din experiența prin care trecuseră și din determinarea comună de a salva viața străinului care se răsucea neliniștit la picioarele lor.

Fata – nu putea să aibă mai mult de doisprezece ani – era destul de neexperimentată, dar Francesca realiză că era o asistentă medicală înnăscută. Deși nu din cale-afară de curate, mâinile ei

erau incredibil de blânde și îndemânatice și Francesca fusese uluită de ușurința cu care făcuse tot ce-i ceruse prin semne și de talentul pe care-l dovedise.

Întâlnind privirea copilei, îi zâmbi încurajator, răspunzând întrebării mute din ochii negri și limpezi cu un semn încrezător din cap.

Războiul nu se încheiase, dar câștigaseră prima bătălie – ea, Bill și fetița aceea frumoasă al cărei nume înțelesese că era Palak.

Și Bill, se gândi cu o strălucire caldă de afecțiune – Bill fusese magnific. Era nevoie de un curaj deosebit să faci ce făcuse el aseară, să depășești ororarea instinctivă a unui neprofesionist de intervențiile chirurgicale, să învingi greața și să urmezi ordine al căror scop îți este obscur.

O dată sau de două ori, când Vince îi vorbise despre reacția lui Bill față de logodna ei, Francesca se întrebase dacă Bill era realmente matur. Acum, nu mai avea nici o îndoială în privința asta. Partea imatură a caracterului lui era cea emoțională: în orice altă privință, era adult în toată regula. Sau confundase ea sinceritatea și sentimentele profunde cu lipsa de rafinament? Nu era Bill un produs tipic al generației lui – băieți luați în grabă de la școală ca să lupte ca niște bărbați, fără să li se dea timp să se adapteze la o maturitate pe care la început nu putuseră decât s-o simuleze? Băieți care acumulaseră experiență așa cum un avar adună aur, mai mult ca să-l păstreze decât ca să se bucure de el, numai pentrui că rațiunea le spusese că s-ar putea să moară înainte să-și înceapă viața cum se cuvine…

Da, ăsta era Bill – ăsta era farmecul și tragedia lui. Pentrui Bill, viața era meseria lui, pe care o făcea atât de bine – iubirea, o emoție pe care o simțea, dar n-o înțelegea. Venind la Loei fără să fi trăit o viață normală și civilizată fusese aproape o continuare a existenței din timpul războiului și o înfrunta în același fel în care înfruntase și războiul, trăind de pe o zi pe alta, privind în viitor rareori sau niciodată.

Francesca zâmbi. Se gândea la Bill de parcă ar fi fost mult mai tânăr decât ea și totuși – nu era. Probabil era cu câțiva ani mai mare decât ea, dar deprinsese obiceiul lui Vince de a-i spune și de a se gândi la el ca „tânărul Bill". De a nu-l lua tocmai în serios. Și era puțin absurd și nu prea amabil din partea amândurora, deși desigur, în cazul lui Vince, nu conta. Vince era bărbat, pe Bill nu l-ar deranja să-l trateze ca pe un băiat: pe de altă parte, i-ar displăcea ca Francesca să-l trateze la fel.

Francesca își schimbă poziția, se lăsă pe spate și-și sprijini capul de peretele colibei; o secundă mai târziu, adormise.

Era plină zi când Bill o trezi, scuturând-o cu blândețe de umăr. Deschise ochii și se zgâi la el, uitând o clipă unde era. Bill arăta foarte ferchеș și proaspăt. Nu se schimbase, desigur, dar se spălase și se bărbierise și arăta la fel de în formă de parcă ar fi dormit jumătate de zi în loc să petreacă o noapte albă ca și Francesca.

– Ce spui de micul dejun? zâmbi el.

– Hm, da. Sunt moartă de foame. Se ridică,amintindu-și de pacient și unde era. Bill se uita la chipul alb al lui Sandy Grayson cu un interes aproape proprietăresc și ochii lui îi întâlniră pe ai Francescăi, care se aplecase și ea deasupra bolnavului.

– Arată mai bine, nu-i așa, Fran?

– Da. Slavă cerului! Știi, Bill, aseară n-am crezut să aibă nici măcar o șansă la un milion. Serul fiziologic l-a ajutat.

– Oh, nu, Fran, scutură Bill din cap. În ochii lui albaștri se citea mai mult decât admirație. Tu l-ai ajutat, numai tu. Întinse mâinile spre ea și o ajută să se ridice în picioare. Ești o persoană minunată, Fran. Mi-aș dori să te fi îndrăgostit de mine. Vru s-o ia în brațe, dar îl ținu la distanță, făcând o glumă.

– Bill, la ora asta! Nici măcar nu m-am trezit cum trebuie. Și mă simt îngrozitor de lipicioasă. Crezi că aș putea să fac un duș?

– Desigur, am pregătit totul. Palak spune să nu-ți faci griji, o să stea ea cu Sandy.

Francesca se simți mai bine după ce făcu baie. Luă masa cu Bill și de ce nu știa ce era, i se păru delicios. După ce terminară și-și aprinseră câte o țigară, Bill spuse:

– Fran, cât de curând vom putea să-l mutăm pe bătrânul Sandy, ai idee? Se încruntă, cum nu știu și inhalând gânditor fum, continuă: atunci, mai bine te duc la spital. În dimineața asta, dacă e în regulă cu tine. Pot să aduc pe altcineva înapoi cu mine, dacă tu crezi că bătrânul are nevoie de asistență profesională. Domnișoara Penty o să-mi dea pe cineva din subrodinea ei.

– Ei bine… ezită Francesca, neagreând ideea de a-și părăsi pacientul atât de curând.

– Doctore, să nu avem discuții… ai făcut tot ce se poate aici. În afară de asta, o să vină furtuna și ar putea fi o problemă, crede-mă.

– Oh? Își aminti avertismentul lui David. Cât de mare?

– S-ar putea să nu putem decola. Ai putea să rămâi izolată aici o zi sau două. Și ponoasele o să le trag eu. Ar fi mai bine să mergi cât se mai poate.

– Da, dar… dacă mă duci la spital și nu mai poți să te întorci cu schimbul? Trebuie să ne gândim la asta. Palak a fost minunată, dar e doar o copilă. N-o pot lăsa să aibă grijă de un om atât de bolnav ca Sandy Grayson poate chiar patruzeci și opt de ore. Ar însemna să așteptăm prea mult de la ea… ei bine, nu pot.

– O să mă întorc, o asigură Bill. Furtunile astea țin de obicei câteva zile, dar primim multe avertismente. Ultimul raport meteorologic l-am primit ieri și estima că va mai trece cel puțin o zi până să vină furtuna. Nu trebuie să te temi că nu mă întorc.

– Ei bine, în cazul ăsta… aștept până când te întorci și plec în ultima cursă. Oricum, voi avea nevoie de mai multă ser fiziologic… asta e ultima doză.

– Nu-mi place să te las singură aici, spuse Bill neliniștit. Nu vorbești limba și…

– Mă descur destul de bine prin semne. Oricum, n-ar fi pentru mult timp, nu? Dacă pleci acum, te întorci când? În patru ore?

– Lejer. Mai puțin, dacă știu că mă aștepți. Dar oricum, Fran, aș prefera să vii cu mine, pentru orice eventualitate.

– Ce eventualitate?

– Ei bine… în caz că raportul meteorologic e greșit. Uneori, se întâmplă – suntem departe de cărarea bătătorită aici, aproape la capătul lumii. Și crede-mă, când e furtună la Loei… e furtună!

– Adică… un taifun?

– S-ar putea. Ai mai văzut vreunul?

– Nu.

– Pot fi foarte înfricoșători, spuse Bill.

– Dar n-ar fi mai rău aici decât la spital?

– Nu, încuviință el, dar ai fi pe cont propriu aici, n-ai avea cu cine să vrobești. Chiar și numai asta ar fi neplăcut. Dacă o să fie realmente furtună, aborigenii se duc în aer liber, se simt mai în siguranță acolo. Fălcile i se încleștară. N-o să risc să te las aici singură, Fran. Pentru că știu că ai rămâne în colibă, cu Sandy. Nu-i așa?

– Da, recunoscu ea, desigur că aș rămâne aici. M-am hotărât, Bill. N-aș putea să-l las pe bietul bătrân, știind că există posibilitatea să-l părăsească toți. Sincer – doar nu te aștepți. E pacientul meu.

– O.k., cedă Bill, atunci o să rămân și eu.

– Dar am nevoie de ser fiziologic! Nu sunt vorbe goale. E urgent.

– Hotărâtă, nu? Zâmbetul lui Bill era strâmb.

– Da. Francesca îi întinse mâna. Bill, suntem atât de aproape de a-l salva pe bătrânul Sandy, nu-l putem lăsa acum. Știi că nu putem.

– Bine, tu ești șefa, oftă el. Dar lui Paul n-o să-i placă prea mult, dacă se întoarce și va trebui să-i spun că ești singură aici. Nu?

Francesca realiză cu un fior că nu se mai gândise la Paul. Absența lui îi dăduse răgazul de care avusese nevoie -trebuia să se

întoarcă azi sau mâine. Răgazul se sfârșea. Ăsta să fie motivul pentru care insista să rămână aici – adevăratul motiv pentru care nu vroia să se întoarcă la spital, pentru că ar însemna să-l înfrunte pe Paul, să ia o decizie?

Dar luase o decizie… se va căsători cu Paul. Paul avea nevoie de ea, și îl iubea…

Studiindu-i chipul, Bill spuse:

– Fran, nu ești prea încântată de Paul, nu? În adâncul sufletului, în inima ta?

– Bineînțeles… că sunt.

– Ba nu. Dumnezeule mare, îți imaginezi că mă duci cu teatrul ăsta? Paul te-a încolțit cumva, a mizat pe compasiunea ta, sau ceva. Dar nu ești îndrăgostită de el.

– Bill, aș prefera să nu vorbim despre asta. La ușa clibei, Francesca îi înfruntă privirea. Nu e treaba ta.

– Oh, ba da, este! Fața atrăgătoare a lui Bill era gravă, cu o expresie acuzatoare. Ai uitat că sunt îndrăgostit de tine?

– Nu, n-am uitat că tu crezi că ești, răspunse obosită Francesca. N-am uitat nici că mi-ai promis să nu deschizi subiectul când suntem de serviciu. Avem o treabă de făcut, amândoi. A mea e să stau și să îngrijesc de pacientul meu, până când mă înlocuiște o persoană competentă. A ta e să te duci și să-mi aduci înlocuitorul – și ser fiziologic.

– Da, spuse Bill cu amărăciune. Mă duc și mă întorc. Dar o să mă săruți de rămas-bun, iubito. Măcar atât îmi datorezi.

O trase cu blândețe spre el, dar Francesca îi simțea inima bătând lângă a ei, prin cămașa subțire.

– Fran, șopti el și buzele lui le găsiră pe ale ei. Nu cred că te iubesc – știu. Și tu știi…

Francesca se agăță de el, nu se putu abține și, o clipă de exaltare, nu mai era nimeni altcineva pe lume în afară de Bill – un Bill abil și adult, al cărui sărut era și posesesie și abandon în același timp.

Dar în cele din urmă, rațiunea își reintră în drepturi și-l împinse la o parte:

– Bill – ne văd oamenii. Și trebuie să pleci.

– Ne văd? râse el. Ok, plec. Dar mă voi întoarce, iubito – după tine. Așteaptă-mă. Nu te mișca din colibă.

– Nu. Francesca îl urmări cum pleacă, încercând o tristețe stranie. Inima încetă să-i mai bată sălbatic, devenind grea ca o piatră. Se duse să se uite la pacientul ei, stătu cu el o vreme și apoi, simțindu-se neliniștită, se așeză în capul scării de lemn, privind în jur.

Copacii închideau satul, copaci înalți care împiedicau lumina, dar chiar și așa, oaza de cer pe care o zări Francesca nu era încurajatoare. Era mohorât și înnorat și nici o adiere de vânt nu agita vârfurile copacilor, nici un nor nu se mișca. Aerul era greu și înăbușitor, vag amenințător și de undeva dinspre dealurile îndepărtate, huruiau trăsnete și văzu reflexia trecătoare a unui fulger.

În sat încetase orice activitate. Oamenii stăteau la ușile colibelor lor, la fel ca și ea – mamele își adunau copiii, iar bărbații se strânseseră într-un grup mic și agitat, discutând între ei și uitându-se din când în când în direcția ei. Evident, amenințarea furtunii era luată foarte în serios de către acești oameni ai junglei, cu toate că raportul meteorologic al lui Bill sugerase că mai erau câteva ore până când va începe. Începu să-și facă griji pentru Bill…

Se uită la ceas. Trecuse aproape o oră de când plecase din sat: curând va decola, dar nu va putea să-l vadă. Se scutură, sperând că nu se va avânta în furtună cu aeroplanul lui fragil, rugându-se să nu înceapă prea devreme și să le strice planurile. Neliniștii ei se adăugă teama că se putea să-l fi pus în pericol pe Bill, căci cunoscându-l, știa că se va întoarce după ea, indiferent de riscuri.

Francesca era pe cale să se întoarcă la pacientul ei, când zgomotul motoarelor unui avion, apropiindu-se rapid, o făcu să tresară. Aeroplanul argintiu trecu deasupra ei, ștergând aproape

vârfurile copacilor. Îi făcu un semn cu mâna și văzu – sau își imagină că vede cum Bill o salută și el, din spatele plexiglasului carlingii. Apoi avionul se depărtă, dispărând din raza ei vizuală și zgomotul motoarelor fu înlocuit de un tunet și puțin mai târziu, de bătăile picăturilor de ploaie pe acoperiș.

Dar tot nu bătea nici un vânt, nici măcar o briză slabă…

Din fundul colibei, Palak o strigă. Francesca nu înțelegea ce spunea fata, dar când se obișnui cu semi-întunericul, văzu că bătrânul Sandy Grayson începuse să-și recapete cunoștința, gemând și agitându-se în încercarea de a se ridica.

Puse o mână pe umărul lui, restricționându-l cu blândețe.

– Sst, ești în regulă, ești în siguranță, dar nu trebuie să încerci să te miști.

Bătrânul se uită la ea, ochii lui păliți și sticloși nereușind încă să se concentreze bine.

– Unde sunt? Vocea îi era răgușită de durere.

– Ești într-un sat din junglă, aproape de Nilli. Încearcă să nu-ți faci griji, domnule Grayson. Sunt medic și am grijă de tine.

– Medic? Ignorând mâna ei restrictivă, încercă din nou să se ridice. Acum avea ochii mai strălucitori, pupilele mai puțin dilatate. Se uită la ea. Dar ești femeie…

– Da. Sunt de la spitalul din oraș.

– Nu ești… doctorița Frayle…

– Nu, sunt doctorița Challis.

Bătrânul își lăsă capul pe spate.

– Nu știu nici o doctoriță Challis, spuse el agitat.

– Tocmai am venit aici, din… Anglia.

– Din Anglia, hm? Suspină cu nostalgie. Sunt ani de zile de când n-am mai fost acasă, ani! Din ce parte ești? Nu cumva din Londra?

– Ba da, din Londra.

Bătrânul îi strânse mâna și începu s-o întrebe despre locuri și oameni de care Francesca nu auzise niciodată.

– Mă tem că vin din Kensington și am lucrat la Royal Free. Dar…

– Dar ești londoneză. Îmi pare bine să te cunosc, doctore. Se pare că sunt puțin în urmă cu noutățile. Majoritatea locurilor probabil că au dispărut sau au fost schimbate, ca și oamenii. Făcu dintr-o dată ochii mici, când văzu aparatul de transfuzii suspendat deasupra capului său și observă că tubul de cauciuc se termina cu un ac lipit de brațul lui cu un plasture. Hm, ce e ăsta?

Francesca îi explică și-i făcu semn lui Palak să-i dea bătrânului puțin ceai. Sorbi recunoscător conținutul și apoi împinse cana deoparte cu mâna liberă.

– De unde ai știut că sunt aici? Cine ți-a spus să vii?

– Conducătorul de la Nilli a trimis un mesaj în oraș, cerând un medic, și am venit. În Nilli, mi-au spus că ești aici.

– Oh, înțeleg. Făcu o pauză, privind-o atent, cu o expresie obosită. Știi cum mă cheamă, cine sunt?

– Da. Domnul Russ, Bill Russ – te-a recunoscut.

– E și el aici?

– Nu, s-a întors în oraș, domnule Grayson. Nu crezi că ar trebui să nu mai vorbești și să încerci să te odihnești? Ai fost foarte bolnav, să știi.

– Am fost împușcat în spate, nu-i așa?

– Da… domnule Grayson – cine te-a împușcat?

Expresia bătrânului deveni perplexă și ca de catâr. Răspunse cu oarecare rezervă:

– Nu știu, dar voi afla. La naiba, voi afla, chiar dacă e ultimul lucru pe care-l fac!

O urmări cum îi prepară un calmant și apoi îi făcu semn lui Palak să plece, vorbindu-i repede în limba ei. Francesca așteptă cu seringa în mână.

– Vrei să-mi spui ceva, domnule Grayson? Pentru că ar trebui să încerci să dormi și…

– N-am nevoie să mă dopezi.

– O să-ți mai calmeze durerile și o să te ajute să dormi. Cred că ar trebui să mă lași să-ți fac injecția.

– Nu, scutură el cu încăpățânare din cap. Trebuie să mă ridic și să o șterg de aici. Nu vezi, nu pot să rămân aici! Odată ce vor afla că sunt aici, teafăr și nevătămat, crezi c-o să mă lase să dorm în pace? De crezi că m-au împușcat?

– N-am idee. N-ai fost prea explicit, domnule Grayson.

– Bineînțeles că nu, mârâi el. Și asta pentru binele tău, doctore. Serviciu contra serviciu – m-ai ajutat, așa că o să te ajut și eu și n-o să-ți spun nimic. Dar în fiecare minut în care stai cu mine, ești în pericol. Se chinui să se ridice, gemând de durere și încercă să-și smulgă transfuzia. Lasă-mă să mă ridic, bine? Îți spun… trebuie să plec.

Cu blândețe, farncesca îl împinse la loc pe pernă. Era atât de slăbit încât nu întâmpină nici o dificultate.

– Domnule Grayson, mă tem să trebuie să faci cum îți spun și să rămâi aici. În primul rând, se apropie furtuna – un taifun. În al doilea, n-ai putea să stai în picioare. Îmi pare rău dacă e un șoc pentru tine, dar… a trebuit să-ți amputez piciorul stâng. Avea cangrenă și singura speranță să te salvez era să-l tai.

Se zgâi la ea, cu gura căscată. Treptat, pe măsură ce implicațiile cuvintelor ei deveneau evidente, chipul bătrân se încrețea și mai mult; nu-i mai opuse rezistență.

– A trebuit să faci asta, a trebuit să mă schilodești? întrebă printre lacrimi bătrânul.

– Ai fi murit, dacă n-aș fi făcut-o.

– Bine. Știi mai bine, presupun. Dar… Inspiră adânc, ezită o clipă, apoi îi întinse brațul. Ok, fă-mi calmantul. Mi-e cam greu să suport ce mi-ai spus. Dar dacă vine taifunul, cred că vom fi în siguranță aici.

Francesca îi făcu injecția, înainte să se răzgândească. Începu să-l asigure în privința piciorului, promițându-i că va fi ca și nou cu unul artificial. Sandy Grayson o ascultă cu un zâmbet tolerant.

– Mă amăgești, doar, spuse el cu resemnare, dar fără amărăciune. Ma fost împușcat pentru că am aflat ceva foarte important, doctore. Hm – o trase mai aproape – știai că am adus doi oameni de știință americani, pe Seamew?

– Nu. Francesca nu-i dădea prea multă atenție. Auzea, în depărtare, cum se întețește vântul și îngheță. Pentru că era un sunet diferit de orice alt sunet pe care-l auzise vreodată – un geamăt ascuțit care, deși nu reprezenta o amenințare, vestea amenințarea care sosea.

După o vreme, zgomotul se stinse și Francesca își dădu seama că bătrânul Grayson vorbea cu ea, deși cuvintele lui trecuseră pe lângă ea.

Vorbea neclar; probabil că injecția începuse să-și facă efectul. Prindea din când în când câte un cuvânt, dar erau aproape lipsite de sens. Sau poate că era prea obosită ca să se mai concentreze. Bill plecase de aproape trei ore. Poate chiar acum se avânta în furtună. Oh, cu siguranță va avea prezența de spirit să nu încerce să vină după ea. Doctorița Frayle sau David Urquhart trebuie să-i fi spus că e o nebunie – chiar și Bill, care ținea mult la aeroplanul și la meseria lui, nu și-ar asuma un risc atât de mare.

Dintr-o dată se auzi un huruit groaznic și Palak se ridică din locul ei de lângă ușa colibei, tânguindu-se înspăimântată. Îi spuse ceva Francescăi, dar nu înțelese nimic, și apoi, suspinând, dispăru pe scara de lemn.

Rămăsese singură cu un bătrân semi-conștient, ale cărui degete osoase îi mușcau carnea de pe braț, și a cărui voce se ridică, un croncănit sălbatic în tăcerea subită, ca să repete la nesfârșit o propoziție incoerentă:

– Uraniu… asta au găsit aici… uraniu… au găsit uraniu pe Loei…

Capitolul 18

Când doctorița Frayle străbătu coridorul lung și umbros, după ce-i escortase pe regină și pe fiul ei la mașină, îl găsi pe David Urquhart așteptând-o. stătea încruntat și părea sincer îngrijorat și Kathleen Frayle își încrucișă instinctiv brațele înainte să se apropie de el.

– Bună dimineață, David. Arăți obosit, dragul meu – s-a întâmplat ceva sau e doar rezultatul faptului că ai lucrat toată noaptea?

– Oh, am lucrat. Ascultă cu nerăbdare prost disimulată cum Kathleen îi povestește despre vizita reginei și că Anil fusese chemat de către tatăl său: auzi indiferent că exista amenințarea unui taifun și nu reacționă decât când Kathleen menționă că Francesca și Bill nu se întorseseră încă de la Nilli. Se încruntă și mai tare. I-am spus Francescăi să nu zăbovească mai mult decât necesar.

– Ei bine, atunci probabil că a dat peste un caz care nu i-a permis să plece. Oricum, Bill e cu ea, n-o să pățească nimic.

– Da, atâta timp cât Bill rămâne acolo. Ce vroia regina?

– Dragul meu David, nu știu – nu mi s-a spus, zâmbi ea strâmb. Tot ce știu e că Damien a trimis dimineață după ea. Mi-am

închipuit, din moment ce Anil era cu ea, că l-a chemat și pe el, cu toate că nu știu. Ți-am mai spus o dată toate astea, zâmbi ea și zâmbetul șterse orice urmă de critică. Nu m-ai ascultat?

– Nu, mărturisi David. Mă gândesc la ceva.

– Oh? La ce? E ceva ce ar trebui să știu?

– Da, mă tem că da. Doar că… nu știu cum să-ți spun. Tonul lui era atât de grav, încât o sperie.

– David – ce naiba vrei să spui? Nu înțeleg.

– Cred că nici eu nu înțeleg prea bine. Dar – o luă de braț – mai bine vino cu mine în laborator, să-ți demonstrez. Cred că am găsit cauza bolii lui Damien.

– Doar nu vrei să spui că… Era albă la față și tremura.

– Ba da, Kathleen. Și nu sunt prea încântat.

– Dar de ce? David, dacă ai dreptate…

– Oh, am dreptate, nu poate fi nici o greșeală. Vei vedea și singură în câteva clipe. Deschise ușa laboratorului și o lăsă să intre prima. Ia loc.

Nedezlipindu-și ochii de el, nedumerită și îngrijorată, Kathleen îi dădu ascultare. Văzu că avea un aparat pe masă, complex și indesifrabil pentru cei neinițiați. Kathleen Frayle nu era patolog, dar lucra cu David de atâta vreme, încât recunoscu semnificația aparatului înainte ca David să înceapă să-i explice. Vorbind încet și fără emoție, David trecu prin istoria cazului rajahului. Păstrase notițele fiecărui test pe care-l făcuse vreodată, fiecărei analize de sânge și se referi la ele, menționând date, numere și o lungă succesiune de rezultate eșuate.

– Fiecare dintre greșelile mele a servit scopului de a elimina încă o cauză posibilă. Nu? De fiecare dată, am rămas cu un singur și inevitabil fapt că anemia e acolo, că îl ucide, că simptomele sunt tipice și că faptul care a cauzat-o ne scapă. Boala aceasta nu urmează nici un tipar obișnuit, reconoscibil – există remisii, când

simptomele abia dacă se văd, dar acestea vin aritmic și din aparent fără nici o cauză și până acum, nu le-am putut găsi o explicație satisfăcătoare. Știi mai bine decât mine câte tratamente am încercat.

David continuă metodic, întorcându-se acum spre aparat și făcând pauză doar cât să aprindă lumina. Afară se întunecase de tot, deși nu trecuse încă de miezul zilei, și zgomotele îndepărtate ale tunetelor îi avertizară că începea furtuna. Nici unul din ei nu era însă conștient de asta, erau prea absorbiți de problema din fața lor, prea îngroziți de răspunsul care reieșea treptat din noianul lui David de date, ca să se mai poată gândi la altceva.

– Ei bine, te-ai convins? întrebă David, în cele din urmă.

– Da. Kathleen încerca disperată să se controleze. Se ridică și începu să se plimbe încoace și-ncolo. David o convinsese. Acum, știau cauza, fusese dovedit incontestabil – cumva, la intervale neregulate, rajahul din Loei fusese expus la o substanță radioactivă care, cu o acuratețe letală, îi atacase și-i distrusese globulele roșii și câteva organe vitale. Poate că numai neregularitatea atacurilor îl salvase. David…

– Da, draga mea.

– Nu poate fi… accidental?

– Desigur, ar putea fi, dar… Dacă ar fi accidental, de ce e afectat numai Damien? Nu se duce nicăieri unde să nu mergem și restul.

– Nu. David, nu știu prea multe despre iradiere. Dacă a fost accidentală, atunci cum, în ce formă ar fi putut fi administrată?

– Ei bine… Pe bancă erau teancuri de cărți amestecate cu rapoarte și un morman de reviste științifice. David arătă spre ele. M-am documentat. Un articol din B.M.J. mi-a dat ideea. Uite… Găsi revista, îii arătă un pasaj marcat cu carioca și așteptă să citească.

Kathleen Frayle vedea cuvintele tipărite printr-o ceață de lacrimi, dar văzu de-ajuns încât să înțeleagă. Lăsă deoparte revista, cu un gest straniu de finalitate.

– Nu se poate să fi fost decât Paul, nu? întrebă ea, zguduită de durere. E singurul care are suficiente cunoștințe, care ar fi avut acces la material…

– Să spunem că e singurul de la care ar putea proveni materialul, o corectă precaut David. Dar dacă el i l-a administrat – dădu din umeri – nu avem cum să știm, nu? Se poate să fi menționat cuiva că deține așa ceva. Se poate chiar și să fi spus, în inocența lui, că administrat oral, probabil s-ar dovedi letal.

– Posibil, David, dar… puțin probabil.

– Ei bine – durata bolii, faptul că încă nu s-a dovedit fatală, ar putea să indice că ar putea fi adiministrat de către cineva care nu are cunoștințele lui Paul, sugeră David, fără prea multă convingere.

– Cine altcineva decât Paul ar vrea să-l otrăvească pe Damien? întrebă cu amărăciune Kathleen. O putem exculde pe regină. N-a avut nici cunoștințele, nici oportunitățile necesare. La altcineva nu mă pot gândi.

David oftă. Nici el, totuși nu vroia să condamne pe nimeni – nici măcar pe Paul – fără dovezi concludente. Dar Paul era om de știință, era instruit să descifreze misterele puterii atomice. Paul ar fi putut să obțină un izotop radioactiv, în forma în care fusese folosit, căci numai el, dintre toți cei implicați, avusese acces la astfel de materiale: numai el ar fi știut cum să-l mânuiască fără să-și facă rău. În sfârșit – și cel mai acuzator dintre toate – numai Paul ar fi realizat potențialul lui. David citise destul despre subiectul acesta ca să știe acum că substanțele radioactive puteau să pară, necunoscătorilor, inocente și inofensive. De fapt, erau inofensive până când emiteau radiații. Rajahul ar fi putut să ia substanța sub diferite forme, fără să știe că se expune la radiații – de exemplu, sub formă de săruri, pe care David știa că le lua regulat.

Kathleen Frayle arătă spre mormanul de cărți și ziare și întrebă cu voce scăzută:

– De cât timp ai bănuit, David? Cauza asta, vreau să spun.

– Destul de demult încât să comand detectorul acela Geiger. Știam că trebuie să-l am ca să-mi pot demonstra supozițiile.

– Nu mi-ai spus de bănuielile tale…

– Oh, draga mea! David îi luă mâinile în ale lui. Cum aș fi putut? Nu eram sigur, mă bazam pe atât de puțin, toată investigația a fost aproape o încercare oarbă. Nu sunt specialist în fizica atomică. Nu știu decât teoria. Articolul și… rapoartele din ziare despre efectele radiațiilor asupra pescarilor acelora japonezi, la Eniwetok. M-am gândit că simptomele rajahului se potrivesc cu cele menționate în B.M.J. și cum încercasem totul, exclusesem aproape toate posibilitățile, am simțit că e de datoria mea s-o exclud și pe aceasta, dacă pot. În schimb, am demonstrat-o.

– Da. Doctorița Frayle îi aruncă o privire rugătoare și David o sărută ușor pe obraz.

– Lasă restul în seama mea, Kath – bine?

– … Restul?

– Va trebui să încerc să detectez sursa. Pe viitor, tot ce mănâncă, bea sau atinge Damien, va trebui verificat. O altă doză l-ar ucide.

– Vom afla vreodată cine este?

– Cred că avem șanse. Odată ce ne asigurăm că nu i se mai administrează în nimic din ce ia aici, la spital, va trebui să fim atenți la o nouă tentativă de a introduce substanța. asta înseamnă o supraveghere neîncetată cu ăsta… Dădu din cap spre detectorul Geiger. Mai devreme sau mai târziu – indiferent cine este – presupun că va încerca din nou. Și atunci, probabil că-l vom prinde. Atâta timp cât nu știe că am aflat ce se întâmplă.

– Da. Crezi că e Paul, David?

– Prefer să nu cred nimic, până nu sunt sigur. Până la urmă, nu putem exclude posibilitatea unui accident – nu putem exclude nici o posibilitate, în momentul ăsta.

– Dar numai Damien este afectat.

– Chiar și așa, ar putea fi un accident. Durează de mult timp, adică dacă ar fi o încercare de a-l ucide pe Damien, a fost una nereușită, nu? Ei bine… Se ridică. Cred că ar fi bine să încep să verific. Va trebui să concepem o rutină, Kath, astfel ca unul din noi să verifice orice mănâncă, înainte să se atingă de ea. Și cred că cel mai bine ar fi să rămână între noi.

– Nu știu să folosesc detectorul, spuse ea, deznădăjduită.

– E foarte simplu, draga mea. Dar dacă preferi s-o fac eu, firește o voi face.

– Nu, scutură ea din cap. O să te ajut. Dar, David… nu crezi că ar trebui, cât timp Paul e plecat, să vedem dacă are ceva incriminator în casă… în laborator?

– Asta n-ar dovedi nimic. Mai mult ca sigur are, e om de știință. Kathleen, crezi că el e, nu-i așa?

Nu încercă să se eschiveze. Avea încredere oarbă în discreția lui David. Dar chiar și așa, nu putu să se exprime, așa că dădu din cap, fără să se uite la el. David o luă în brațe.

– Nu trebuie să crezi asta. Un om e nevinovat până la proba contrară. Și Paul este…

– Paul e fiul meu, David. Cred că trebuie să știi asta, acum.

Culoarea dispăru încet de pe chipul lui. O clipă, arătă de parcă l-ar fi lovit. Mâna îi tremura incontrolabil pe umărul ei, și un minut întreg nu scoase o vorbă.

– Fiul tău și… al lui Damien, vrei să spui?

– Da. Asta vreau să spun, David.

– Te-ai… căsătorit cu el?

– Nu. Era căsătorit. … Cu sora mea.

– Și Paul știe?

– Nu. N-a știut niciodată nimeni, în afară de sora mea și de Damien. Se iubeau foarte mult. Sora mea s-a îmbolnăvit de

tuberculoză la mai puțin de un an de la căsătoria lor. A fost o infecție foarte severă, n-a mai fost nici o speranță pentru ea. Am venit aici ca să am grijă de ea. Nu avusese nici un copil și a fost ideea ei ca eu… Se eliberă din brațele lui David. Nu te uita la mine, David. Nu-mi place că trebuie să-ți spun toate astea.

– Știi că sentimentele mele pentru tine vor rămâne neschimbate, indiferent ce-mi spui. De când mă știu, am fost îndrăgostit de tine, Kathleen. Desigur, e un șoc. Nu m-am gândit niciodată la asta, deși – se clătina pe picioare – deși știam că ții mult la Paul. Și acum câteva zile mi-am dat seama că ești îndrăgostită de Damien. Până atunci… nu. În prostia mea, am crezut că ții la mine, sau cel puțin că ții la mine mai mult decât la oricare alt bărbat. Am fost un prost.

– Nu, n-ai fost, David. Tu erai cel la care țineam, întotdeauna te-am iubit, de când te-am cunoscut, supsină ea.

– Dar… plângeai pentru el, pentru Damien. Și nu te-am mai văzut niciodată plângând. În toți anii ăștia de când ne cunoaștem, nu te-am văzut niciodată plângând, până în noaptea aceea.

– Plâng acum, David, șopti kathlee.

– Oh, draga mea. Vru s-o ia în brațe, dar se opri. Kathleen fu cea care i se aruncă în brațe, lacrimile șiroindu-i pe obraji.

– David, plângeam pentru Paul. Pentru Paul plâng și acum.

– Pentru Paul? Dar de ce?

– Pentru că e fiul meu, pentru că… mă tem pentru el. Acum îmi e mai teamă decât în noaptea aceea, când am crezut că tatăl lui o să moară. Nu înțelegi, David? Pentru că sunt mama lui, sunt responsabilă că l-am adus pe lume… și nu-l cunosc, nu am idee ce fel de om este. Nu știu sincer dacă e bun sau rău! E fiul meu și nu știu dacă e sau nu responsabil pentru lucrul ăsta orbil pe care l-ai descoperit, pentru atentatul ăsta inuman la viața tatălui său. am crezut întotdeauna în Paul, întotdeauna l-am iubit, dar acum… pur și simplu nu știu.

– Dacă e fiul tău, Kath, nu vreau să cred că e un monstru, spuse el cu tandrețe și compasiune. Dar nu înțeleg, dacă mă iubeai, de ce ai refuzat să te căsătorești cu mine? Știai ce simt pentru tine, știai că te iubesc.

– Da, știam, dar cum aș fi putut să mă căsătorec cu tine, cu secretul lui Paul între noi? N-am putut să-ți spun.

– Dar acum mi-ai spus.

– Da, dar acum nu mai contează; am spus că nu știu motivul vizitei reginei, dar… Cred că Damien intenționează să-i nege lui Paul autoritatea și să-l numească pe Anil moștenitor. E o presupunere, desigur, dar cred că e adevărată. Nu pretind să știu de ce – e posibil ca Damien să suspecteze ceva din bănuielile noastre, deși nu cred că intuiește tot adevărul. Dar nu are încredere în Paul, niciodată n-a avut. Eu am păstrat ani întregi pacea între ei, sunt sigură că ți-ai dat seama.

– Da, mi-am dat seama.

– Dragul meu David! Ai fost atât de răbdător și de bun cu mine! Mă bucur că ți-am spus în sfârșit despre Paul. Am vrut de atâtea ori… Eu… Se întoarse cu spatele la el, făcând eforturi uriașe să-și controleze emoțiile. O să fie o furtună urâtă.

– Da, încuviință David. Kath, te ve căsători cu mine, într-o zi?

– Dacă mă mai vrei, da. Poate vom pleca de aici.

– Da, am putea să ne întoarcem acasă. Ei bine… mai bine mă duc să încep cercetările. Aș vrea să mă ajute Paul.

– Paul? Kathleen se întoarse uluită. Dar…

– Paul e expert, eu nu. Și… cred că ar trebui să-i spunem că am aflat, tot ce suspectăm. Dacă el e făptașul… ciudat, dar cred că va recunoaște. Măcar față de noi, sau oricum, față de tine. Și tu ar trebui să-i spui adevărul, cred că are dreptul să știe. Nu?

– Da. Cred că are dreptul. I-am dat cuvântul lui Damien că nu-i voi spune niciodată, dar… dacă Paul va fi dezmoștenit, poate că l-ar

ajuta să înțeleagă mai bine, se încruntă ea. David? Dacă Paul mărturisește că e vinovat de fapta asta dezgustătoare, ce vom face?

– Sugestia mea nu e prea morală, poate, dar ar fi să-i dăm drumul să-l trimitem departe de Loei. Fără Francesca, desigur. Dacă e vinovat, nu cred că e doar vina lui. Circumstanțele și comportamentul tatălui său trebuie să-l fi influențat mult.

– … Da, cred că ai dreptate. Am sperat ca Francesca să-l salveze, de asta am chemat-o aici.

– E puțin cam târziu pentru asta, dar n-am elibera un criminal, să știi, chiar și așa. numai un om al cărui suflet a fost chinuit aici, un om care ar trebui compătimit pentru ce a îndurat, mai degrabă decât învinuit pentru încercarea făcută de a pune capăt torturii sale. Dar, zâmbi, tragem concluzii pripite, Kath, și nu avem nici un drept. Vino, să mergem. Avem multe de făcut până se întoarce Paul. Trebuie să am un caz pe care să i-l prezint, și încă bâjbâi în întuneric.

David deschise ușa și tresări uluit când îl văzu pe Vince grăbindu-se spre el.

– Vince… ce este, omule? Pe mine mă cauți?

– Pe amândoi, spuse Vince cu respirația tăiată. Știi că Bill s-a întors de la Nilli și a lăsat-o singură pe Francesca, în mijlocul junglei?

– Nu, nu știam, Vince. Dar e în siguranță, au sătenii grijă de ea, nu? Adică…

– Ascultă, strigă Vince, e cu unul din inginerii de pe Seamew și a fost împușcat. Ar putea să fie singurul supraviețuitor din grupul care a sosit cu Seamew, acum o săptămână, lângă Nilli. Bill a luat legătura cu Seamew și i s-a spus că nimeni din grup nu s-a întors. Avea buzele livide, controlându-se cu eforturi aproape vizibile. Nu știu decât că Bill e aici, în cabinetul meu – poate ar fi mai bine să-l vezi. E rănit, nu știu cât de grav, n-am avut timp să văd. dar nu e în

condiție să zboare – s-a lovit la cap și e pe cale să-și piardă cunoștința, bălmăjește ceva despre serul fiziologic după care l-a trimis Francesca și că trebuie să se întoarcă la ea…

– Calmează-te, Vince. Cum s-a lovit Bill? întrebă David. A putut să-ți spună?

– Mi-a spus mecanicul care l-a adus aici, recunoscu posomorât Vince. Bill a ratat pista de aterizare. L-a prins o pală de vânt exact când să aterizeze. La naiba, David, nu-l învinuiesc pentru asta – pala nu e vina nimănui. Dar n-ar fi trebuit s-o lase pe Francesca singură acolo, în împrejurările astea.

– Știa Bill împrejurările? Dacă Francesca l-a trimis după ser fiziologic…

– La naiba! explodă Vince. Acolo sus se întâmplă ceva ciudat. Nu te împușcă nimeni degeaba și Bill spune că comandantul de pe Seamew s-a înfuriat când a auzit despre inginerul lui. Pare să creadă că grupul a nimerit într-o ambuscadă.

– O ambuscadă? interveni doctorița Frayle. O ambuscadă pe Loei?

– Exact, pe prețioasa noastră Loei, doctore Frayle! Oricum, uite-l pe Bill, puteți să-l întrebați pe el. Dacă mă iertați, eu plec.

– Pleci? exclamă David. Unde te duci, Vince?

– S-o caut pe Francesca, desigur. Pentru numele lui Dumnezeu, îți imaginezi c-o s-o las acolo, de una singură? Poate ție nu ți se pare nici o problemă, dar mie da.

Vince era mai furios decât îl văzuse vreodată David și ușor îngrijorat, puse mâna pe umărul celui mai tânăr. Dar cel care-i răspunse fu Bill; se ridică de pe scaunul lui Vince, îndepărtând mâna restrictivă a domnișoarei Penty. Bandajul pe care i-l legase în jurul frunții se desfăcuse și-i atârna în spate. Ochii albaștri aruncau flăcări pe fața lui albă de agonie.

– Dacă te duci, vin cu tine, Vince. Dar cum ai de gând să ajungi acolo?

– O să pilotez aeroplanul tău; înainte să fiu doctor, am fost pilot în război. Mă descurc. Vorbea cu răceală, dar furia i se potolise. Îl bătu pe umăr pe Bill. Singur.

– Nu, scutură din cap Bill. Avionul poate fi defect, Vince – n-am putut să-l verific pentru că am leșinat după ce am aterizat, dar am lovit zdravăn pista. Poate reușesc să-l pilotez, dar tu nu.

– Nu, Bill, nici nu poate fi vorba. Nu ești în stare nici să mergi bine, darămite să zbori.

– Dar e vina mea, se încăpățână Bill. N-ar fi trebuit s-o las acolo. Numai că avea nevoie de ser fiziologic pentru bătrânul Grayson și am crezut că pot să plec și să mă întorc înainte să înceapă furtuna. Am calculat greșit. Dar Fran e în regulă, vă dau cuvântul.

Vince îl prinse de umeri și-l așeză cu blândețe la loc, pe scaun.

– Te cred, Bill. Dar o să-i duc eu serul. Am mai zburat pe furtună, să știi. Nu trebuie să-ți faci griji. Poate îl iau pe Robert Ong cu mine.

– Nu poți, spuse Bill sec. Ong a plecat acum o săptămână, nu știu unde și de ce. Ochii lui erau acum încețoșați și vorbea tărăgănat, ca un copil care recita o lecție pe care n-o învățase prea bine. Domnișoara Penty încercă să-i refacă bandajul, dar îi făcu semn, nerăbdător. E datoria mea, Vince. Și Francesca e fata mea. A spus că vrea serul ăla și o să i-l duc. I-am dat cuvântul că mă întorc, eu… Se ridică dureros, se împiedică de piciorul scaunului și fără nici un avertisment, se prăbuși pe podea. Rămase acolo, nemișcat.

Vince îl privi compătimitor și apoi se uită la David.

– Băiatul a leșinat, Davie – ai grijă de el, te rog. Eu plec.

– Bine. O prinse pe Kathleen de cot când vru să protesteze. Nu, lasă-l să plece, Kath – știe ce face. Și probabil că are dreptate. Baftă, Vince… baftă!

– Poate că și Paul e acolo… spuse Kathleen înspăimântată. Regina i-a adus un mesaj de pe Seamew ultima oară când a venit

aici. Mi-a spus de dimineață că barca lui Paul a fost văzută de la palatul de vară. N-a ancorat în oraș, deși mașina lui s-a întors. Desigur, regina ține morțiș să ne facă necazuri, dar a insinuat că Paul s-a dus la Nilli pentru o întâlnire cu grupul de pe Seamew.

– Cu barca? exclamă David. Părea zguduit. Dar de ce s-ar duce cu barca?

– Nu pot să mă gândesc decât că n-a vrut să aflăm, ce altceva? Paul ar fi trebuit să se întoarcă azi. Și nu s-a întors. Îngenunche lângă Bill și acesta gemu când degetele ei iscusite atinseră rana urâtă de la cap.

– Fran, șopti el, Fran, vin, iubito. Așteaptă-mă…

Șuieratul slab al vântului îi răspunse. De parcă l-ar fi auzit, deschise ochii. Vocea îi deveni dintr-o dată normală:

– Bandajează-mă, Davie. Dar repede. Trebuie să mă întorc la Fran.

– Prea târziu, îl preveni cu blândețe David. Vince a plecat deja, acum zece minute.

– Spune-le să-l oprească, ordonă el, și cheamă-mi o mașină, pentru că mă duc după el. Înfruntă sfidător privirea înlăcrimată a Kathleenei faryle: Fran e fata mea, doctore Frayle, și mă duc s-o aduc înapoi.

Kathleen Frayle se ridică.

– Mă duc să chem o mașină, spuse ea și se îndreptă orbește spre ușă. avea umerii plecați și nu-și ridică privire când adăugă cu amărăciune: David, ar fi mai bine să-i spui… totul.

Capitolul 19

Întunericul din colibă era atât de intens, încât Francesca simțea că aproape poate să-l atingă. Palak se întorsese acum o jumătate de oră cu gaz pentru lămpi. Aprinsese trei sau patru, dar un luminau decât un colț mic al clădirii lungi și aruncau umbre grotești pe podea.

Fetița plecase rușinată să li se alăture celorlalți săteni și Francesca stătea singură, strângând încă mâna fragilă a bătrânului de dargul căruia rămăsese aici.

Nu se simțea izolată, totuși, cu toate că două femei mai veneau din când în când să se asigure că e bine și să întrebe de starea bolnavului, era conștientă de o singurătate apăsătoare. Deși Bill plecase de mai puțin de patru ore, Francesca renunțase deja la orice speranță că se va întoarce. Iminența furtunii era foarte evidentă, chiar și pentru ea, care era o necunoscătoare. Nu putea decât să aștepte. Sandy Grayson nu putea fi mutat și, deși acum nu mai putea face mare lucru pentru el acum, că serul fiziologic se terminase, putea cel puțin să rămână lângă el, să-i vegheze somnul. Îi știa deja toată povestea. Îi spusese ce i se întâmplase acum o

jumătate de oră, când injecția cu morfină începuse să-și facă efectul și-și uitase scrupulele. Știa că venise la mal, în fruntea unui mic grup de pe Seamew, acum aproape o săptămână. Misiunea lor părea să fie să escorteze doi oameni de știință americani într-un loc pe care Paul îl marcase pe hartă.

– Totul a fost ținut în taină, înțelegi, doctore. Nu trebuia să știm ce pun ei la cale, dar… îi făcuse cu ochiul, își aminti Francesca, eu am făcut repede legătura. Nu știam exact ce caută, dar după cum se purtau, am ghicit că e ceva destul de valoros. Și când e vorba de ceva valoros și trebuie căutat cu tot soiul de drăcii științifice – ei bine, n-om fi noi prea civilizați, dar bătrâna Seamew ajunge pe aici și citim ziarele de la Sydney. Și ce valorează mai mult decât aurul, în ziua de azi? Uraniul! Asta a crezut șeful nostru, Paul, că a descoperit pe Loei… minereu de uraniu. Material brut. Dar după câte mi-am dat eu seama, nu era sigur și de aceea a adus doi americani, ca să confirme. Sau poate avea de gând să li-l vândă. Nu știu…

Trăncănise încontinuu, uneori vag, de parcă povestise un vis. Francesca urmărise povestea frântă pentru că Paul menționase că descoperise ceva, dar nu-i spusese ce. Povestirea lui Sandy Grayson se potrivea cu tot ce spusese Paul și Francesca ascultase din ce în ce mai neliniștită.

Căci plănuiseră, insistase bătrânul, să se întâlnească pe drum cu Paul. Doar că el nu apăruse. În schimb, grupul, întorcându-se triumfător din misiune, dăduse peste o ambuscadă și fusese luat complet pe nepregătite.

Numai doi dintre membrii de pe Seamew fuseseră înarmați și nu avuseseră nici o șansă să-și folosească armele, atât de prin suprindere fuseseră luați. O pușcă se descărcase din senin în direcția lor, apoi urmase o rafală de gloanțe, și se împrăștiaseră, fiecare încecând să-și găsească un adăpost. Însuși Sandy își luase

călcâiele la spinare, după cum recunoscuse fără jenă. Nu văzuse ce se întâmplase cu ceilalți. fusese lovit excat când începuse să sape cu mâinile în pământ.

– N-am văzut cine ne-a atacat, doctore. Nu l-am văzut nici măcar pe cel care m-a împușcat. Am continuat să fuf și trebuie să fi leșinat, pentru că atunci când mi-am revenit, era deja întuneric și nu mai era nici țipenie de om prin preajmă. L-am rudat pe conducătorul din Nilli să mă ascundă, l-am pus să jure că nu va spune nimănui unde sunt. Și apoi – Francesca se uită la chipul lui adormit și se gândi la zâmbetul lui când îi spusese: m-am trezit și tu erai aici. Era cel mai frumos tribut pe care i-l adusese vreodată vreun pacient.

Orice se va întâmpla și oricât de frică îi va fi, Francesca era hotărâtă să nu-l părăsească acolo. Și îi era frică; nu încerca să ascundă asta nici măcar față de ea însăși. Citise despre taifuni și cicloni, dar nu experimentase niciodată așa ceva și nu avea nici cea mai mică la ce să se aștepte.

Natura lovea orbește, fără un scop aparent: atacatorii lui Sandy nu fuseseră orbi și scopul lor fusese mult prea aparent. Că acesta se putea extinde s-o includă și pe ea, era o posibilitate la care Francesca se forță să se gândească. Și pe măsură ce orele treceau nemiloase, devenea din ce în ce mai conștientă de groaza crescândă, uneori vecină cu isteria.

În adâncul inimii, era ușurată că Bill nu încercase să se întoarcă, dar acum regreta amar că-l lăsase să plece. Vrusese să rămână, deși în momentul acela nici unuia din ei nu i se păruse esențial s-o facă. Când vorbiseră despre asta, Bill nu pomenise nimic mai îngrozitor decât posibilitatea de a rămâne o zi-două izolată acolo, pentru că taifunul va întrerupe comunicațiile. Nici unul din ei nu știuse atunci ce știa ea acum, se gândi Francesca deznădăjduită.

Conducătorul veni să-i propună să plece cu ei la peșteri, unde sătenii se simțeau în siguranță, însă când auzi că ar trebui să

călătorească o distanță considerabilă, pe un teren dificil, Francesca știu că nu-l putea supune pe bietul bătrân hazardului și tensiunii unui astfel de drum și scutură cu regret din cap.

Cine îl împușcase pe Sandy? Cine? Francesca se scutură. Că ar putea să fi fost Paul, era o posibilitate la care nu vroia să se gândească, dar cu toate străduințele ei, gândul se încăpățâna să se întoarcă, hidos în implicațiile sale. De zeci de ori alungase ideea ca fiind absurdă, de domeniul fantasticului, amintindu-și că-l iubea pe Paul și că-i ceruse să aibă încredere în el. Totuși, stând acolo, cu picioarele încrucișate pe podeaua colibedi, știa că nu-l iubea și că nu s-ar putea căsători niciodată cu el. Paul era un străin pentru ea, un necunoscut imprevizibil – o fantomă din trecut care nu era tocmai reală. Simplul fapt că putuse, fie și numai o clipă, să-l creadă capabil să instige atacul contra lui Sandy Grayson demonstra că nu-l iubea. Iubirea însemna încredere: însemna credință implicită și Francesca nu-i putea oferi nimic din astea. Cu toate că era singură și înspăimântată, dacă Paul ar intra în clipa aceea în colibă, Francesca știa că n-ar îndrăzni să-l primească și să fie sigură că venea s-o salveze.

Ajungând la concluzia logică a gândului acestuia, știu cu o siguranță copleșitoare că singura persoană pe care vroia s-o vadă era Bill. Bill însemna siguranță, însemna asigurare și alinare, rădăcina nenumăratelor ei temeri. Totuși, nu-și putea dori ca Bill să vină după ea, căci însemna să-și riște viața. Îi era fric1, dar pentru Bill se temea de o mie de ori mai mult.

Cu siguranță, va aștepta măcar până când va trece partea cea mai rea a furtunii. Nu avea cum să știe care era adevărul, nici el, nici nimeni altcineva de la spital. Doctorița Frayle, David, Vince nu-l vor lăsa să plece, fără îndoială. Gândurile i se învârteau în minte. Fu aproape o ușurare când bătrânul se răsuci și-i ceru ceva de băut.

Îi ținea cana să bea, sprijinindu-i capul, când se auziră pași apropiindu-se de colibă. Sandy auzi și el și o privi întrebător:

– Poate că e fata, doctore… Palak? Poate s-a întors.

– Da, așa cred, răspunse ea, fără să creadă realmente că Palak s-ar întoarce, dar fără să se alarmeze serios, căci poate conducătorul trimisese un mesager s-o întrebe dacă are nevoie de ceva. Cu toate că era puțin probabil, sătenii abia dacă ajunseseră la destinație… Și pașii păreau nesiguri, apropiindu-se și dând înapoi, de parcă ar căuta ceva, indiferent cine o fi. Sau… pe cineva.

Francesca se încordă, mușcându-și buzele. Mâna îi tremura pe cană și vărsă apă pe bărbia ascuțită a lui Sandy. El împinse cana deoparte, glumind:

– Nu așa se dă de băut unui prieten, doctore!

– Îmi pare rău… Dar abia dacă știa ce spune. Asculta alarmată pașii de jos care acum se apropiau din nou. Sst, șopti ea, sst…

– Hm… doar nu crezi că… Bătrânul se albi la față instantaneu.

– Nu știu. Așteaptă.

Așteptară. Picioare desculțe se cățărară pe scara de lemn și întorcându-se, Francesca văzu capul și umerii unui bărbat în pragul ușii. Nu-i distingea trăsăturile; totuși, felul în care-și ținea umerii și părul negru și strălucitor îi păreau familiare și cumva, se simți ușurată.

În clipa următoare, intrusul fu în colibă, o umbră și mai întunecată printre umbre întunecate, unindu-se cu ele. Nu vorbi și abia când intră în cercul luminat din jurul lui Sandy, Francesca îl recunoscu, suspinând recunoscătoare: era Robert Ong, barmanul de la aerodrom. De ce venise, cum ajunsese acolo, nu stătu să se gândească: era suficient că venise, că era un prieten și o legătură cu viața pe care o lăsase în urmă.

– Robert… Robert Ong! Oh, Dumnezeule, m-ai speriat. Nici prin gând nu mi-a trecut că ești tu.

– Te-am speriat, domnișorico? spuse el, fără să zâmbească. Îmi pare foarte rău. Nu știam că ești aici. Ochii lui negri și strălucitori îi studiară chipul, apoi trecură la Sandy. N-a murit, hm?

Ceva în legătură cu felul în care formulase întrebarea, cu expresia lui, făcu să-i bată inima mai tare. Ong nu era vesel ca de obicei: părea încordat, ciudat de neprietenos. Îi răspunse, silindu-se să zâmbească:

– Oh, nu, o să se facă bine. Doar că furtuna ne-a izolat aici.

Ochii lui îi întâlniră pe ai ei, direcți, fără să clipească, mai degrabă încrezători decât insolenți. inima Francescăi bătea să-i spargă pieptul, sângele îi înghețа în vene, pe măsură ce adevărul i se dezvăluia încetul cu încetul.

Ong era dușmanul pe care-l așteptase și de care se temuse. Venise nu s-o ajute, ci să termine ce începuse acum trei zile, când trăsese pe neașteptate o ploaie de gloanțe în niște oameni neînarmați… de ce, nu avea idee, poate că era nebun.

Acum, avea un piston în mână; Francesca își umezi buzele uscate. Cumva, reușea să țină piept privirii lui, fără s-o plece pe a ei.

– Tu ai fost cel care a sabotat avionul prințului Paul?

– Nu era pentru el, domnișorico, zâmbi el, ci pentru tine!

– Pentru mine? Francesca se zgâi la el, cu ochii mari de groază. Dar de ce? Ce ți-am făcut de vrei să mă omori?

– Ai venit ca mireasă pentru prințul Paul. Aveam alte planuri pentru el, oftă Ong. Am dat greș, în ziua aceea. De data asta, nu voi greși. Rajahul o să moară, prințul Paul o să moară – toți albii or să moară. N-o să știe nimeni secretul insulei – n-o să vină nimeni să-i fure comoara… e mai bine pentru Loei, cred. Mult mai bine. Ascultă-mă…

În clipa aceea, cu o sincronizare dramatică, începu furtuna. Deasupra șuieratului vântului, se auzi zgomotul slab al motoarelor unui avion. Dar venea prea târziu, se gândi Francesca. Pe chipul zâmbitor al lui Robert Ong nu putea citi nici o urmă de milă.

Se aplecă spre ea, strângând-o de umeri:

– Sunt patriot, spuse el. Vântul îi înecă restul cuvintelor.

Capitolul 20

Când Vince ajunse la aerodrom, îl găsi pustiu. Fulgere brăzdau cerul și trăsnete urlau deasupra. Ploua torențial, vântul îi bătea în față în rafale și abia ajunse la hangar, în căutarea vreunui mecanic care să fi rămas acolo.

Erau vreo șase și spre ușurarea lui, văzu că în loc să-și părăsească posturile, aduseseră înăuntru aeroplanul lui Bill și lucrau la el. Văzându-l, Ho Ting, mecancul șef veni să-l întâmpine.

– Aeroplanul acela poate zbura, Ho?

– Poate, domnule, într-o oră. Ho Ting părea sceptic. Trenul de aterizare e defact, vezi? I-am pus cauciucuri noi, dar s-ar putea să fie afectate și unele părți metalice. Trebuie să verific.

– Nu e timp, spuse Vince. Vreau vă plec la Nilli chiar acum, înainte să vină taifunul.

– Doar nu vorbești serios, domnule! exclamă mecanicul uimit. Glumești?

– Nu, nu glumesc. În viața mea n-am fost mai serios. Fă-i plinul cât poți de repede, te rog.

– Asta e sinucidere curată, domnule Vince, îl avertiză chinezul. Pista de la Nilli nu e bună nici pe vreme frumoasă. Acum – dădu el din umeri – vântul o să te abată de la drum, se poate să n-o vezi.

– Pot să urmez linia coastei și raportul meteorologic ne mai dă o oră. Trebuie să încerc măcar, așa că fii băiat de treabă și nu mă mai contrazice. Vreau aeroplanul acela pe pistă în zece minute, gata de decolare, așa că la treabă!

– Am primit un mesaj de la domnul Bill, se încăpățână Ho Ting, spune să pregătesc avionul că vine. Dar să nu te las să pleci singur.

– Domnul Bill e la spital, inconștient, îl informă cu răceală Vince. Nu vine. Așa că du-te, te rog, Ho. Și grăbește-te.

– Bine, domnule, dacă așa vrei. Băiatul se întoarse la postul lui, strigându-le colegilor să dubleze eforturile.

Vince aștepta încruntat. Ho Ting se înșelase în privința mesajului, dar avea dreptate cu aterizarea la Nilli. Era dificilă chiar și pentru un pilot expert, pe vreme bună. La vremea lui, Vince fusese un pilot bun, dar acum ruginise și-și pierduse îndemânarea. Zbura adesea cu Bill, desigur, dar interesul lui pentru avioane era pe locul doi față de medicină și de cele mai multe ori refuza oferta lui Bill de a pilota chiar el.

Stând acolo, în hangarul bine luminat, era conștient de lacunele lui și se blestema pentru asta, căci doar ele stăteau între Francesca și… ce? Dorința lui imperioasă de a ajunge la ea era mai mult instinctivă decât rațională. Își spusese de o mie de ori că temerile lui erau nefondate, că fata nu va păți nimic acolo unde era și că era culmea nebuniei să încerce să se ducă după ea. Totuși, era aici, făcând planuri pentru un zbor care s-ar putea dovedi cu ușurință sinucigaș – el, care ani de-a rândul se crezuse imun la farmecele oricărei femei, el care era destul de bătrân să fie dacă nu tatăl, atunci unchiul Francescăi…

Totul era o nebunie. Presupunând că va reuși să aterizeze la Nilli – Dumnezeu știa, pentru asta avea nevoie de noroc cu carul – dar dacă totuși ajungea, atunci ce? Știa satul, mai fusese acolo de câteva ori, așa că nu va trebui să depindă de un ghid. Dar mai mult ca sigur va trebui să urce pe munte în bătaia taifunului, și drumul ar putea să-i ia ore, probabil toată ziua.

Chiar dacă reușea să ajungă întreg, ce va spune Francesca, văzând că dă buzna peste ea? Desigur, probabil va fi uimită, fără îndoială va crede că și-a pierdut mințile. Și probabil, în ciuda temerilor lui oarbe și irațională, convingerea că Francesca era în pericol, o va găsi acolo, calmă și liniștită, alături de pacientul ei. Îl va saluta ca pe un prieten, în felul ei englezesc, ascunzându-și mirarea în spatele unui zâmbet fermecător – poate chiar îi va oferi o cană de ceai.

Buzele lui se strânseră. Care credea că era problema, oricum? Ce ar putea să pățească pe liniștita Loei?

Doar că fusese o ambuscadă, pe aceeași liniștită Loei… fuseseră uciși oameni. Ce rost avea să se tot gândească și să facă tot felul de speculații? Se va duce, orice ar fi, și dacă asta îl făcea un nebun… atunci, ei bine, era. Suficient de nebun încât să se ducă și să-și rupă gâtul pentru o fată care abia dacă știa de existența lui. Fata pe care o pretinsese Bill, cu toate că trebuia să se mărite cu Paul – fata pe care o iubea Bill și care, dacă nu interpretase greșit semnele, era îndrăgostită de Bill. Poate că acum își dăduse și ea seama, poate că… Se întoarse spre Ho.

– Scoate avionul, Ho. Sunt gata.

– Da, domnule, în regulă. Ho le făcu semn coechipierilor să pornească aeroplanul. S-ar putea ca domnului Bill să nu-i placă asta… Mai bine mai aștepți, hm?

– Ți-am spus – domnul Bill e în spital, Ho, și nu e în condiție să spună nimic. Dacă vrei să știi, domnișorica albă, doctorița Challis, a rămas blocată în junglă cu un om foarte bolnav – un om care a fost împușcat. Și trebuie să ajung la ea, să mă asigur că e bine. Acum, vrei să-mi dai pace și să-ți faci treaba?

– În regulă, domnule, se resemnă Ho. După câteva minute, spuse, strigând ca să acopere zgomotul motoarelor: mai bine aș veni cu tine, domnule Vince.

Însă Vince trecu cu avionul pe lângă el. Una era să-și riște pielea în încercarea aceasta nebunească, alta să fie responsabil pentru viața unui pasager.

– Pe naiba vii! Du-te, Ho, pleacă de aici! Ți-ai făcut deja datoria. Du-te, băiete.

– Așteaptă, domnule Vince. Ho păru să ia dintr-o dată o decizie. Se aplecă și opri motoarele. E ceva ce ar fi bine să știi, dacă te duci la Nilli.

Vince îi aruncă o înjurătură.

– Uite ce e, Ho: mă grăbesc!

– Domnule Vince, trebuie să mă asculți, e important. Știi că Robert Ong a părăsit aerodromul, acum patru-cinci zile?

– Bineînțeles, am auzit. Dar ce treabă am cu el? Coboară, Ho, dacă nu vrei să te arunc eu afară! Dă-te jos!

Ho părea dispus să se certe, dar în clipa aceea se produse agitație în rândul mecanicilor, strigau și făceau semne spre o mașină pe care Vince o recunoscu. Era a doctoriței Frayle.

– E domnul Bill! strigă Ho ușurat. A venit domnul Bill!

Sări în picioare și se duse să deschidă ușa cabinei. Bill urcă la bord. Arăta palid, dar îi zâmbi cu maliției lui Vince și se așeză pe locul copilotului.

– Nu pleci în călătoria asta, amice. Dă-te la o parte.

– N-are nici un sens să mergem amândoi, scutură din cap Vince. Nu ești în condiția necesară, Bill. Și în afară de asta…

– Uite, Vince, oftă Bill. Un băiat a fost rănit, la marginea pistei. A căzut un copac peste el. Cred că asta e treaba ta, Vince – tu ești doctorul. Mai bine te duci la el și lași zborul în seama mea.

– Rănit? Grav?

– Așa se pare. N-ar fi mai bine să vezi? Mâinile lui Bill erau deja pe butoanele de control; nu ridică privirea, dar avea un ton nerăbdător. Vince se ridică. Ho stătea la ușa cabinei. În răspuns la întrebarea lui Vince, îi indică. Vince coborî din avion, ajutat de mecanic. Trântind ușa după el, Ho Ting se aplecă și-i strigă:

– Nu e nici un băiat rănit, domnule Vince. A fost o păcăleală. A fost… Cuvitele lui fură acoperite de zgomotul motoarelor și avionul porni.

Bill nu pierdu timpul. Ținu avionul cât putu cu frânele, simțind cum tremură de parcă ar avea viață în timp ce se tureaza și vântul bătea nemios în fuselaj. Apoi porni pe pistă, câștigând viteză până când, cu o rapiditate care-l făcu să simtă că-și lăsase stomacul la sol, micul avion se înălță în aer și tremurul încetă. Un minut sau două, vântul îl aruncă sălbatic înainte și Bill trebui să se lupte cu panoul de control. Apoi reuși să urce constant, înclinându-se ca să poată urmări linia coastei.

Din spate, o voce răgușită spuse:

– Domnule Bill, ține-o tot așa. ho ting se așează în locul copilotului. Era transpirat tot și arăta vizibil zdruncinat.

– Ți-am spus să cobori cu Vince. De ce naiba nu m-ai ascultat?

– Domnule Bill, dacă te duci singur, or să te omoare. Dacă suntem doi, poate mai avem o șansă. Sunt mecanicul tău – aici e locul meu. Dădu din umeri slabi și udați de ploaie. Încă ceva, n-am avut timp să te previn înainte să decolezi – e vorba de Robert Ong. Trebuie să-ți spun despre Robert Ong, domnule Bill.

– Ce-i cu el? Bill se lupta cu panoul de control și zgomotul înghițea vocea lui Ho, așa că nu înțelese mare lucru din expunerea mecanicului și nu sesiză tonul lui temător. Ploaia cădea acum în trente, întunecând totul și avionul era la fel de greu de stăpânit ca un cal sălbatic, acum ridicându-se în bătaia vântului, acum în picaj, încăpățânându-se parcă să-și zdrobească pasagerii de pământ.

Pe Bill îl dureau brațele din pricina efortului de a controla aeronava și capul îi zvâcnea nemilos. Furtuna nu ajunsese încă în toi, când se va întâmpla… Refuză să se gândească la asta. Dar slavă cerului, Nilli nu era departe – dacă îl va găsi pe întunericul acesta, bazându-se numai pe instrumentele lui.

Lângă el, Ho Ting se ghemuise deasupra panoului, cu ochii lipiți de indicatoarele intermitente, îndemnându-l să urce în speranța de a trece deasupra curenților furioși de aer care loveau violent în avion. Dar oricât încercă, Bill nu reuși să câștige altitudine și acum zburau deasupra mării, o mare biciuită frenetic de către furtună. Și apoi, fără nici un motiv, Bill simți presiunea asupra manetei și urcară lin într-un aer care părea aproape calm, prin contrast.

– Poate reușim, spuse Ho, puțin mai relaxat.

– Nu-ți face griji, vom reuși. Ce spuneai despre Ong?

– Despre Ong, domnule? Ong e un om foarte rău, e liderul teroriștilor, domnule Bill. S-a dus la Nilli, cu o barcă de pescuit, acum patru zile.

– Cum? țipă Bill. Ai înnebunit, Ho Ting? Ong e un tip de treabă, el…

– Oh, nu, domnule Bill. Ong nu e deloc de treabă. Știu eu. Fratele meu e un tânăr înfierbântat, domnule, a intrat de curând în rândurile teroriștilor. Dar aseară s-a întors, domnule. Era destul de înspăimântat, mi-a spus totul. Mi-a spus că…

Cu groază crescândă, Bill ascultă povestirea mecanicului despre ambuscada la care luase parte și fratele lui. Acum își dădea seama că temerile lor pentru Francesca nu fuseseră nefondate. Era în mare pericol – și ea, și bătrânul căruia îi salvase viața.

Căci Sandy Grayson era singurul supraviețuitor al grupului de pe Seamew: Ong îl căuta și nu-l putea lăsa în viață. Și Francesca – se gândi Bill, agonizând – era cu el, singură. Va avea încredere în Ong, așa cum o făcuseră toți.

Ong era barmanul – luptătorul de gherilă, patriotul care-i găsise și-i omorâse pe japonezi în junglă, în timpul războiului. Ong îi înșelase pe toți cu zâmbtul lui binevoitor și cu amabilitatea lui plină de gravitate. Iar acum, Ong era un partizan declarat al lui Khar Muzakkar, liderul rebelilor din Celebes, și plecase din nou în junglă cu un pistol în mâna lui subțire și galbenă și cu crima în suflet.

Palmele lui Bill erau umede și lipicioase în timp ce strângeau maneta de control. O lăsase singură pe Francesca… singură, unde Ong putea s-o găsească și… Strânse din dinți.

– Ho, cobor. Trebuie să încercăm: zburăm deasupra copacilor ca să putem găsi pista de aterizări. De aici, nu pot să văd nimic!

– Bine, domnule Bill. Cred că nu suntem departe.

Bill aduse avionul în picaj abrupt. Câteva minute, zburară în aer calm. Ho Ting zări pimul pista: i-o arătă nerăbdător.

Bill începu aterizarea tocmai în clipa când începu și furtuna să se dezlănțuie. În timp ce căuta capătul pistei, se rugă să-l călăuzească Dumnezeu, să-i dea talentul și puterea de care nu se mai îndoise până acum, se rugă pentru o lumină care să-l ghideze în întunericul rafalelor de vânt. Dacă estimase greșit apropierea și vor lovi copacii…

Parcă în răspuns la rugăciunile lui, o lumină se aprinse, fu stinsă, apoi reaprinsă. Roțile avionului loviră solul, apoi aeronava se ridică pierzând contactul și restabilindu-l, în timp ce Bill se lupta cu sălbăticie cu panoul de control și urma lumina călăuzitoare. Era singura lui speranță. Trebuia să se încreadă în ea, căci numai atât vedea. Începu să aplice frânele.

Avionul opri la mai puțin de zece metri de copaci. Bill trecu o mână tremurândă peste sprâncenele umede, nedumerit să simtă bandajul. Erau la sol, reușiseră – norii puteau să-și facă de acum de cap. Dar dacă n-ar fi fost lumina aceea…

Parcă beat, Bill se aruncă la ușa cabinei, o trânti de fuselaj și rămase să-și tragă sufletul.

Din adăpostul dubios al copacilor, venea spre ei un bărbat, îndoit de forța vântului – un bărbat care ținea o lanternă puternică, cel care-i salvase.

Bill îi întinse mâna și-l ajută să urce la bord. În timpul ăsta, lumina căzu pe chip salvatorului și văzu uluit că era Paul.

Capitolul 21

Francescăi i se părea că petrecuse o veșnicie în colibă, ascultând vocea ascuțită și tărăgănată a lui Ong și urletele îngrozitoare ale furtunii.

Întinsă pe podea, cu mâna în palma aspră a bătrânului Sandy, trebuia să-și amintească mereu că era trează și că nu era un coșmar imaginar, venit să-i bântuie somnul.

Era real, se întâmpla cu adevărat. Nu dormea.

Chipul lui Ong era în umbră, nu putea să distingă nici un detaliu, totuși credea că era o față pe care și-o va aminti tot restul vieții. Dacă va mai trăi să-și amintească ceva…

Ong îi vorbea, îi spunea – ei, care nu-i pusese nici o întrebare despre el – ce făcuse și de ce. Și, pe măsură ce continua, Francesca ajunse să realizeze că Robert Ong era un om crud și diabolic. De ani de zile, plănuise și conspirase că ar putea să le dea oamenilor de pe Loei o libertate pe care n-o vroiau și independență – a cărei nevoi exista în puține minți cu excepția alei lui – independență care, recunoștea, ar fi mai mult cu numele decât o realitate practică.

Era ca și cum, încercând să se explice auditoriului mut format din cei doi, căuta lauda lor, chiar admirația, și în același timp, îi

condamna pe amândoi la moarte. Căci evident, nu-i putea lăsa pe nici unul să trăiască, odată ce se destăinuise în fața lor.

Francesca fusese în preajma unor cazuri asemănătoare lui Ong, în timpul instruirii medicale – oameni a căror boală fusese diagnosticată ca megalomanie: astfel de oameni erau abili și periculoși, adesea, extrem de plauzibili. Ong avea tovarăși în rândurile rebelilor și ale celor care cauzau probleme și fusese asistat în campania lui de către răzvrătitorii din Celebes, susținătorii unui așa-zis lider religios, Khar Muzakkar, care fusese ucis, dar ale cărui cauze, din motive personale, Ong continua să le servească.

Cum povestea mergea mai departe, îngrozitoare și dezolantă, Francesca își dădu seama că Paul fusese o armă în mâinile lipsite de scrupule ale lui Robert Ong: planurile lui Paul pentru Loei, neînțelese de către cei cărora le erau menite, fuseseră răstălmăcite astfel încât să adauge paie pe focul revoltei. Oamenii îl înțeleseseră greșit pe Paul și zvonurile urâte împrăștiate de către răzvrătitorii lui Ong le sporiseră neîncrederea, împingând-o spre ură. Paul nu trebuie să preia tronul când moartea rajahului va da semnalul rebeliunii deschise, așa că Anil și mama lui fuseseră marionetele de care Ong intenționase să se folosească, astfel ca să-i poată influența pe loiali și pe șovăitori.

Dar ca să obțină efectul scontat, moartea rajahului nu trebuie să vină prematur și trebuie provocată astfel ca Paul să fie considerat responsabil. Așadar, Ong așteptase și urmărise, cu zâmbetul lui stupid, până în ziua în care Paul îi căzuse în cursă și-și spusese despre conținutul unei canistre sigilate din oțel turnat pe care o păstra în laboratorul lui pentru scopuri experimentale. Era o substanță atât de letală și de periculoasă încât nu putea fi mânuită decât cu o telecomandă, din spatele unui ecran de beton. Ong ascultase și pusese întrebări: aflase că, în schimb, alte substanțe

care erau expuse conținutului canistrei, deveneau otrăvitoare, potențialul lor variând în funcție de perioada de expunere. Ironie, experimentele lui Paul fuseseră chiar în domeniul medicinei, menite să salveze vieți, nu să le ia.

Ascultându-l pe Ong, Francesca putea să-și imagineze scenele despre care vorbea… Paul, bând ceva la barul de la aerodrom, Ong punându-i întrebări aparent inocente, așteptând cu capul chel plecat ca omul pe care-l ura și pe care spera să-l distrugă aplicând o teorie al cărei scop îi depășea mult inteligența.

Lui Ong trebuie să i se fi părut o formă de vrăjitorie pe care ar putea s-o folosească în interesele lui, dacă va avea ocazia. Și lui Paul? Singur, deziluzionat și marginalizat de către societatea acelor cu care ar fi putut să vorbească, găsise în Robert Ong, barmanul, un ascultător nerăbdător. Probabil, îl amuzase să discute misterele fisiunii nucleare cu cineva ca Ong. Trebuie să fi găsit o plăcere stranie în a-l duce pe Ong în laboratorul lui și în a-i arăta experimentele pe care mâinile barmanului le puteau repeta, fără să le înțeleagă. Și în tot timpul ăsta… Ong învățase.

Francesca tremură și simți că și mâna lui Sandy Grayson tremură într-a ei.

Ong fusese un elev silitor. Progresase prin încercări și prin greșeli, mulțumit să aștepte până când planul lui va da roade. Și el, ca și Paul, experimentase. În frecventele lui zboruri cu Bill, rajahul venise în barul lui Ong și chinezul, din cale-afară de serviabil și entuziasmat, îi preparase băuturi, folosind mai întâi medicamente aborigene – otrăvuri pe care le înțelegea – și pe care mai târziu le înlocuise cu produsele din laboratorul lui Paul… Astfel, rajahul se îmbolnăvise de o maladie pe care nimeni nu fusese în stare s-o diagnosticheze.

Bolnavă de dezgust, Francesca își îngropă fața în palme. Abia dacă-l mai auzea acum pe Ong. Dacă Paul ar fi avut un prieten cu

care să vorbească despre munca lui – dacă măcar vreunul din doctorii de la spital și-ar fi dat seama de cursul pe care-l urmau cercetările lui, mai devreme sau mai târziu, ar fi văzut legătura dintre acestea și boala tatălui său. Dar Paul nu le spusese nimic: la rândul lor, îi spuseseră și mai puține, și toată lumea, fără excepție, fusese indusă în eroare de către Robert Ong. Patriotul Ong, a cărui minte era mult mai ascuțită decât își imaginaseră, Ong care bâjbâise în întuneric, care făcuse greșeli, eșuase de câteva ori din cauza lacunelor în cunoștințe tehnice, dar care, în final, deprinsese o competență parodică. Și o folosise cu un efect letal, astfel că nici măcar mentorul lui nu știuse…

Vântul scoase un urlet diabolic și undeva, nu prea departe, un copac fu doborât la pământ, apoi altul. Acoperișul colibei se zgâlțâia, se legăna și scârțâia, căci pilonii pe care se sprijinea întrega structură se îndoiau sub forța palelor de vânt.

Loei… Insula Vânturilor. Loei, casa unei comori fantastice; îngropa adânc în solul ei potențiale bogății la care oamenii simpli care locuiau aici nici măcar nu visau. Acum, insula era amenințată de un fanatic a cărui voce se ridica triumfătoare peste huruitul sinistru al vântului…

… Bill în auzi, în timp ce urca pe scara de lemn în urma lui Paul, și suspină recunoscător. Căci dacă Ong vorbea, trebuie să însemne că Francesca era în viață. Nu moartă, așa cum mintea lui obosită își imaginase de o mie de ori în timp ce urcase pe munte.

Din capul scării, de care se agăța riscant, Paul îi făcu semn să sară. Bill așteptă, trăgându-și sufletul. Apoi, răspunzând celui de-al doilea semn, se târî până sus și reuși să vadă peste umărul lui Paul în interiorul colibei. În capătul îndepărtat, cu fața luminată de o lampă cu gaz, o recunoscu pe Francesca și inima începu să-i bată din nou.

Foarte încet, Paul trecu pragul și Bill îl urmă. Ong trebuie să fie înarmat. Dacă se va ajunge la cel mai rău, va trebui să se năpustească asupra lui, să-i imobilizeze mâinile ca să nu-și mai poată folosi arma.

Cel mai important era să-i distragă atenția de la Francesca.

Dar atenția lui Ong era deja distrasă. Nu se așteptase să-l întrerupă cineva. Venise singur, bazându-se că furtuna îl va proteja de orice intruși cât timp va face ce venise să facă. Nu era nici o grabă – taifunul va trebui să se liniștească și până atunci, satul era efectiv izolat. Mâna lui atingea metalul rece al pistolului din lături și îmbătat de magia cuvintelor lui, simțindu-și pentru prima oară puterea, Robert Ong continua să vorbească.

Nu auzi nici un sunet când Paul și Bill se apropiară în întuneric. Aproape că ajunseseră lângă el, când un fulger lumină brusc interiorul colibei și Sandy Grayson îi văzu: ușurarea lui plină de surprindere i se oglindi, o clipă, în ochi.

Fu de-ajuns pentru Ong, luptătorul din junglă. Se roti pe călcâie, ridicând pistolul, și-i înfruntă cu o grimasă strâmbă: pe jumătate își arătă colții, pe jumătate zâmbi. Și Paul era în picioare. Aprinse lanterna și o ridică, fixând zâmbetul lui Ong și orbindu-l o clipă, asemenea unei molii atrase prea aproape de lumina unei lumânări.

În clipa aceea, Bill se aruncă să-l prindă de picioare și Paul lovi cu toată puterea cu lanterna în capul chel și neprotejat al lui Ong. Chinezul căzu inert și tăcut la picioarele lor. Pistolul lui, care acum nu mai reprezenta nici o amenințare, se rostogoli greoi și mâinile lui încleștate și întinse nu mai puteau ajunge la el.

Paul îl atinse cu piciorul, dar Ong nu se mișcă. Se aplecă, luă pistolul și apoi se uită după Francesca.

Un spasm de durere îi traversă chipul când văzu că era în brațele lui Bill, ghemuită la pieptul lui, cu toate sentimentele citindu-i-se în ochii plini de lacrimi.

Și Bill – nepăsătorul și comodul Bill, repeta pe nerăsuflate, la nesfârșit, un singur cuvânt.

– Iubito… iubito… iubito.

Era, își dădu seama Paul, singurul cuvânt pe care vroia să-l audă. Și Bill era singurul bărbat de pe buzele căruia vroia să-l audă.

Suspină, încuviință spre Sandy Grayson și se năpusti spre ușa colibei.

Oamenii pe care-i adusese cu el veniră îmbulzindu-se la piciorul scării, cu fețele nerăbdătoare ridicate spre el. Dar pe fețele acelea se citea încredere, un nou respect.

– S-a terminat, le spuse Paul și știu că așa era. Vântul îi sechestră cuvintele și le purtă în depărtare.

Ce era scris, era scris: nu putea să scape de destin, cu toate că acum știa că trebuie să-l înfrunte singur. Dar avea visul lui, visul unei Loei bogate și prospere – doar că va fi nevoie de timp și răbdare ca să-l realizeze. Mai întâi, trebuie să-l convingă pe tatăl lui, să-i recâștige încrederea și să-l învețe să-i înțeleagă visul. Și să învețe, la rândul lui, de la rajah lecțiile despre regalitate pe care în trecut fusese prea înrăit și nu avusese răbdare să le învețe.

Își învinsese dușmanul. Acum, trebuie să învețe să guverneze peste oamenii lui astfel ca aceștia să-i permită să-i ghideze și să-i ocrotească, atunci când va veni vremea să preia tronul. Comoara de pe Loei îi costase pe zece oameni viața – pe oamenii pe care-i trimisese s-o caute. Chiar dacă îi va lua toată viața, trebuie să aibă grijă ca morțile lor să nu fie în zadar.

Zâmbea, când Francesca și Bill i se alăturară, de mână.

– Mergeți liniștiți pe drumul vostru, le spuse Paul și în timp ce rosti cuvintele nu-și dădu seama că vorbise în limba maternă.

– Cred că vântul se potolește, spuse Bill, strângând brațul Francescăi.

Urmărindu-i privirea, Francesca văzu că, într-adevăr, fulgerele deveneau din ce în ce mai slabe și mai depărtate.

Furtuna trecea. În câteva ore, soarele va străluci din nou deasupra insulei. Coșmarul se sfârșise…

Alături de Bill, se întoarse la pacientul ei și începu, cu degete încă ușor tremurânde, să reasambleze aparatul de transfuzii.

Bill o urmări gânditor. Când termină, se întoarse spre el și Bill întinse brațele spre ea.

– Fran, șopti el, Fran, te iubesc atât de mult…

Seara coborî înainte să-și dea bine seama. Bătrânul Sandy Grayson se agită și deschise ochii.

– O să mă invitați la nuntă? întrebă el din senin.

– Asta o să facem, Sandy, promise Bill zâmbind și strângând mâna Francescăi.

Sfârșit